

SĂ NU-ȚI PIERZI SPERANȚA
JUDE DEVERAUX

PARTEA ÎNTÂI
CAPITOLUL 1

Leslie Headrick se uita pe geamul bucătăriei la vechea casă de vară din spate. Acum, la începutul toamnei, glicina și tulpinile răsucite ale trandafirilor bătrâni aproape că acopereau clădirea, dar iarna puteai să vezi veranda închisă cu geam. Și vopseaua cojită și geamul crăpat al fereștricii rotunde de deasupra ușii din față. Una dintre ușile laterale se mai ținea doar într-o balama, și Alan credea că era un pericol pentru oricine trecea pe lângă casă. De fapt, Alan spunea că întreaga structură reprezenta un pericol și trebuia dărâmată. La gândul ăsta, Leslie își luă privirea de la fereastră și se uită la frumoasa, perfectă ei bucătărie. Anul

trecut,Alan îi înlocuise vechiul mobilier de bucătărie.”*E tot ce se poate cumpăra mai bun*”,spusese el despre bufetele de arțar și hiaturile solide.Iar Leslie era sigură că nu există ceva mai bun,dar îi lipseau vechiul ei bufet galez prăpădit și aranjamentul pentru micul dejun din colț.”*Masa și scaunele alea arătau de parcă erau făcute de copii la ora de atelier*”,argumentase Alan și Leslie fusese de acord,dar ideea lor despre frumos diferea.Ca întotdeauna,Leslie cedase în fața soțului ei și îl lăsase să achiziționeze bucătăria asta de expoziție,iar acum avea sentimentul că distrugea o operă de artă când făcea prăjituri și murdărea suprafețele perfecte care se zgâriau atât de ușor.

Își turnase din ceainic încă o ceașcă de ceai englezesc,negru și tare pliculețele obișnuite nu erau pentru ea ,apoi se întoarse să se uite din nou la casa de vară.

Ziua asta era numai bună pentru meditare,pe pentru că peste trei zile împlinea patruzeci de ani și avea să își sărbătorească ziua de naștere cu două femei pe care nu le văzuse și de la care nici nu primise vești de nouăsprezece ani.

În spatele ei,în hol,așteptau cele două geamantane pregătite.Își luă multă îmbrăcăminte pentru că nu știa ce aveau să poarte celelalte,iar scrisoarea lui Ellie fusese evazivă.”*Pentru o scriitoare renumită,nu e prea clară*”,comentase Alan pe un ton urâcios.Fusese foarte supărat când aflase că soția lui era prietenă cu o autoare de succes.

-Dar nu știam că Ellie este Alexandria Farrell,spusese Leslie,uitându-se uimită la scrisoare.Ultima dată când am văzut-o pe Ellie voia să fie pictoriță.Era...

Dar Alan nu asculta.

-Ai fi putut s-o rogi să vorbească la Masons,spunea el.Chiar anul trecut,un client de-al meu mi-a spus că soția lui e nebună după Jordan Neale.

Toată lumea din America știa că Jordan Neale era personajul principal creat de Ellie sub pseudonimul Alexandria Farrell-pe care femeile voiau să-1 imite și bărbații voiau să...în fine,seriile de mistere romantice fuseseră foarte bine primite.Leslie le citise pe toate,fără să știe că scriitoarea era tânăra drăguță pe care o cunoscuse cu mult timp în urmă.Așa că acum,în liniștea dimineții,înamic ca Alan și copiii să coboare,Leslie se gândea la ce i se întâmplase în ultimii nouăsprezece ani.Nu mare lucru,hotărî ea.Se măritase cu bărbatul de alături, literalmente,și făcuseră doi copii,Joe și Rebecca,acum în vârstă de paisprezece și cincisprezece ani.Crescuseră,își spuse sorbindu-și ceaiul și continuând să se uite pe fereastră,la casa de vară.Poate că scrisoarea și invitația de la Ellie,o femeie pe care nu o văzuse de atâția ani,o făceau pe Leslie să se întoarcă atât de mult spre trecut.După cum îi scria Ellie,singura lor întâlnire fusese importantă pentru ea și voia să le revadă atât pe Leslie,cât și pe Madison.

Da, își spusese Leslie, întâlnirea aceea îi influențase și ei viața. Din acea după-amiază de acum nouăsprezece ani, se gândise adesea la Ellie și Madison, iar acum avea să facă atâta drum cu avionul din Columbus, Ohio, până într-un orașel din Maine ca să petreacă un week-end cu ele. Dar ce avea casa de vară de îi reținea atenția în dimineața asta? Fusesse atât de agitată încât nu prea putuse să doarmă noaptea trecută, așa că la 4 se dăduse jos din pat, se îmbrăcase, apoi coborâse, în vârful picioarelor, la parter să pregătească aluatul pentru clătitele cu mere. Nu că cineva avea să mănânce vreuna, se gândi ea, oftând. Rebecca avea să fie îngrozită de calorii, Joe urma să coboare cu doar câteva secunde înainte de a veni autobuzul școlii, iar Alan sigur dorea cereale, ceva bogat în fibre, dar fără calorii, fără colesterol, fără... În fine, fără gust, se gândi Leslie. Încercările de gastronomie rafinată erau pierdere de timp în cazul familiei ei. Oftând din nou, Leslie luă o clătită caldă, o împături și o mănă, savurând-o. Săptămâna trecută când primise scrisoarea lui Ellie își dorise s-o fi primit cu șase luni mai devreme ca să fi avut timp să scape de cele șapte kilograme în plus. Toată lumea de la Garden Club o invidia pentru silueta ei și pentru felul în care și-o păstrase în toți acești ani, dar ea știa ce știa. În urmă cu nouăsprezece era dansatoare și avea un corp suplu, musculos și ferm. Acum, se gândi ea, era moale, nu chiar gras, dar avea mușchii slăbiți. De mulți ani nu își mai urcase piciorul pe o bară de balet. Auzi, deasupra capului, pasul iute al Rebeccai. Ea avea să coboare prima și va întreba de ce pregătise mama ei ceva care în mod garantat le astupa toate arterele de la prima înghițitură. Leslie oftă. Rebecca semăna tare mult cu tatăl ei. Joe o moșteneau mai mult pe ea, iar dacă reușea să-l ia suficient de mult de lângă prietenii lui, stăteau amândoi și vorbeau și „miroseau trandafirii”, cum obișnuia ea să-i spună. „Ca tapetul tău”, îi zisese el când avea numai nouă ani. Leslie avusese nevoie de un moment ca să-și dea seama despre ce vorbea, apoi zâmbise cu căldură. Casa de vară. Pusese tapet cu trandafiri în casa de vară.

Își aminti acea zi, cum stăteau față în față lângă soba din bucătăria însoțită și ea se uita la fiul ei, observându-i fața pistruiată. Joe fusese un copil comod, care încă de la câteva săptămâni dormea toată noaptea, spre deosebire de Rebecca; ea părea să producă haos și derută oriunde se afla. Leslie nu era sigură că fata dormise în viața ei o noapte întreagă. Chiar și acum, când avea cincisprezece ani, considera că e normal să dea buzna în dormitorul părinților ei la trei dimineața ca să anunțe că auzise un „zgomot ciudat” pe acoperiș. Leslie îi spunea să se întoarcă în pat și să doarmă, dar Alan lua în serios „zgomotele ciudate”. Vecinii se

obișnuiseră să-i vadă afară, cu lanternele. Leslie se uită iar la casa de vară. Încă mai vedea pe ea

niște vopsea roz. Trecuseră cincisprezece ani și tot mai erau urme de vopsea.

Zâmbind, își aminti de expresia lui Alan când cumpărase vopseaua. *”Pot să înțeleg că vrei să zugrăvești casa în roz, dar, iubito, ai cumpărat cinci nuanțe diferite. Bărbații ăia de la magazin nu te-au ajutat?”*

Soțul ei era un partizan înfocat al ideii că bărbații trebuie să aibă grijă de femei oriunde acasă sau într-un magazin de vopsele.

La vremea aceea Leslie era însărcinată în cinci luni cu Rebecca și deja atrăgea atenția asupra sa. Pe atunci nu știa, dar Rebecca avea să fie precoce în toate, de la a-i da mamei sale de știre că era acolo până la, în fine, a da lumii de știre că exista. Râzând, Leslie îi spusese lui Alan că avea de gând să folosească toate cele cinci nuanțe de roz la zugrăvitul casei de vară. Acum, după cincisprezece ani și jumătate, încă îi mai ținea minte expresia feței. Mama ei spusese că Alan nu are pic de imaginație și, în timp, Leslie descoperise că era adevărat. Însă, atunci, când erau amândoi atât de tineri și atât de fericiți că trăiau pe cont propriu, culorile în care ea voia să vopsească dărăpănata clădire fuseseră un motiv de râs.

Leslie îl convinsese pe Alan să cumpere marea casă victoriană situată într-un cartier vechi, lipsit de eleganță. Alan își dorise ceva nou, alb pe dinafară și pe dinăuntru, dar ea nu putuse suporta nici una dintre casele care îi plăcuseră lui Alan: cutii perfect pătrate așezate într-o cutie perfect pătrată, doar mai mare. *”Dar tocmai asta îmi place la ele”*, spusese Alan, neînțelegându-i nemulțumirea.

Mama lui Leslie fusese cea care o îndemnase să nu se dea bătută în fața proaspătului ei soț. *”Casa aparține femeii”*, spusese mama ei. *”E locul în care îți petreci majoritatea timpului și în care îți crești copiii. Merită să lupți.”* În familia ei, mama fusese luptătoarea. Leslie semăna cu tatăl ei, îi plăcea să lase lucrurile să se rezolve de la sine. Mai târziu, Leslie afirmase că spiritul aprig al Rebeccai din ea îi dăduse curajul. Și-a jucat atuul: *„Dragă Alan, cumpărăm casa cu banii pe care mi i-a lăsat tata”*. Acesta nu spusese nimic, dar expresia feței lui o făcuse ca niciodată, dar absolut niciodată să nu mai zică așa ceva. Oricum, niciodată nu și dorise ceva atât de mult ca acea casă mare, veche și dărăpănată care necesita atâta muncă. Întrucât tatăl ei fusese antreprenor de construcții, știa ce și cum trebuia făcut.

-Asta trebuie să dispară, hotărâse Alan când văzuse vechea casă de vară, ascunsă sub copaci de cincizeci de ani, aproape de nedeslușit sub lujerii de glicină.

-Dar asta e cea mai frumoasă parte a proprietății, protestase Leslie.

Alan deschisese gura să continue discuția, însă Rebecca alesese acel moment ca să dea prima dată din picioare, și contrazicerea cu privire la soarta casei de vară rămase fără final. Mai târziu, ori de câte ori Alan comenta ceva despre casă, Leslie îl liniștea prin câteva cuvinte: „*Ai încredere în mine*”, așa că el o lăsase în seama ei. La urma urmelor, Alan tocmai începuse să vândă polițe de asigurare și era ambițios, chiar foarte ambițios. Lucra din zori și până seara. Se înscriesese în cluburi, participa la întruniri. Fusesse foarte fericit când a aflat că cea mai la modă biserică din oraș era la mică distanță de oribila casă veche pe care Leslie îl convinsese să o cumpere. Tot la biserică a aflat că oamenii erau încântați că fusese prevăzător și cumpărase „*vechea casă Belville*” și o restaurase. „*Investiție sigură*”, spusese un bătrân, bătându-l pe Alan pe umăr. „E ceva neobișnuit ca un om atât de tânăr ca dumneata să aibă atâta înțelepciune. Mai târziu, bătrânul cumpărase o poliță mare de la Alan, iar de atunci acesta îi acordă casei tot atâta interes cât îi acorda Leslie. Când ea fusese ocupată până peste cap cu doi copii sub trei ani, Alan preluase supravegherea restaurării casei.

La început existaseră certuri. „*Nu-i-un muzeu!*” strigase Leslie, exasperată. „*E o casă și trebuie să arate a casă. Joe o să distrugă masa aia scumpă cu camioanele lui, iar Rebecca o să deseneze pe tapetul ăla de mătase.*”

„*Atunci, va trebui să-i ții în frâu*”, se răstise Alan.

Leslie dăduse înapoi, cum făcea mereu într-o confruntare. Ca și tatăl ei, prefera să se retragă decât să lupte. De asta mama condusesse gospodăria în copilăria ei, iar Alan o coordona pe a lor. Așa că soțul îi umpluse minunata casă veche cu prea multe antichități pe care nimeni nu putea să le folosească sau să le atingă măcar. În casă erau trei camere care tot anul erau încuiate, fiind deschise doar pentru curățenie și pentru uriașa petrecere de Crăciun dată de Alan pentru toți clienții lui. Bucătăria fusese ultima redută, dar, anul trecut, el făcuse ce voia și cu camera aceea. Leslie termină ceaiul, spală ceașca, apoi se uită iar la casa de vară. Ar fi trebuit să fie a ei, să fie ascunzătoarea ei, un loc în care să poată dansa sau să se ghemuiască și să citească în după-amiezele ploioase.

Acum, uitându-se la clădire, zâmbi. Înainte să aibă copii, o femeie se gândește la ce vrea să facă în după-amiezele ploioase, dar după aceea, orele ei sunt pline de trebuie în loc de vreau. Trebuie să spele rufe, trebuie să meargă la piață, trebuie s-o tragă pe Rebecca de lângă radiator. Cumva, Leslie pierduse casa de vară.

Cumva, de la a ei, aceasta devenise a noastră. Știa exact când. Atunci era însărcinată în opt luni și atât de voluminoasă încât trebuia să meargă cu mâna sub burtă ca să contracareze constantele lovituri din mâini și din picioare ale Rebeccăi. Tocmai împărțiseră în două camera din zi din casă și în tavan era un

loc pe unde se scurgea apa. Alan își invitase fratele și trei colegi la bere și să vadă meciul de fotbal, dar era o zi ploioasă așa că nu aveau unde să stea ca să se uite la televizor. Când Alan propusese să instaleze televizorul în casa de vară „doar în după-amiaza asta”, ea fusese prea mulțumită să aibă tihnă și liniște ca să protesteze. Îi era groază de o casă plină de bărbați și fum și miros de bere, așa că se bucurase când el spusese că se vor duce în altă parte.

În săptămâna următoare, Alan folosea casa de vară ca să discute cu doi clienți despre noile polițe de asigurare de viață. Era logic, întrucât camera de zi nu era terminată. „*Ne trebuie un loc unde să stăm de vorbă*”, spusese el, uitându-se la Leslie de parcă era vina ei că materialele pentru repararea acoperișului nu sosiseră încă. La două săptămâni după asta se născuse Rebecca și, un an, Leslie nu putuse nici să respire. Micuța nu contenea să-i pretindă atenție obositei sale mame. Abia după trei luni Leslie reușise să se adune suficient ca să-și poată dezbrăca de pijama agitatul prunc. Când, la zece luni, Rebecca a început să meargă, Leslie era însărcinată din nou.

Când era gravidă în trei luni cu Joe, făcuse un drum până la casa de vară. În lunile care trecuseră de când Alan instalase acolo televizorul, Leslie aproape uitase că locul ei de evadare mai exista însă chiar din prima zi, sarcina cu Joe a fost mai ușoară decât cealaltă, iar mama lui Leslie începuse să-și scoată nepoata la scurte plimbări prin oraș. „*Nimic nu e mai neinteresant decât să ai grijă de un prunc*”, spusese în obișnuitul stil direct. „*Când o să înceapă să meargă și să se uite și la altceva în afară de sânul mamei ei, o să-mi trezească interesul*”.

Așa că, în prima ei după-amiază de libertate, căci așa o simțea, Leslie reușise să ajungă la casa de vară. Spera că, de data asta, putea să se întindă pe șezlongul din răchită pe care îl găsisese într-un magazin de antichități și să citească o carte.

Însă când împinse ușa, simți că i se taie respirația. Se întrebase uneori de ce Alan folosea doar de câteva ori căsuța și apoi nu mai pomenise de ea.

Cineva lăsase ușile deschise, iar ploaia căzuse pe mobila ei. Înainte de prima sarcină făcuse huse pentru canapeaua mică și pentru cele două fotolii. Făcuse draperii asortate și le agățase cu mâna ei. Dar acum, în canapea mișunau șoarecii, iar brațele fotoliilor arătau de parcă ar fi fost sfâșiate de ghearele unei pisici din vecini. Întorcându-se, își simțise ochii năpădiți de lacrimi. Nici nu s-a mai deranjat să închidă ușa când a luat-o la fugă spre casă. Mai târziu, încercase să aibă o discuție aprinsă cu Alan, dar el se arătase atât de îngrijorat că supărarea ei i-ar fi putut dăuna copilului, încât Leslie se liniștise. „*O vom repara după ce naști*”, spusese el. „*Promit. Pe cuvânt de cercetaș.*” Apoi o sărutase și o ajutase să aibă grijă de Rebecca și, mai târziu, făcuse dragoste cu ea. Dar nu a reparat casa de

vară. După aceea, Leslie fusese atât de ocupată cu copiii și să-1 ajute pe Alan să se integreze în comunitate, încât oricum n-ar fi avut timp să plece nici dacă ar fi avut unde. Și, pe măsură ce anii au trecut, casa de vară s-a transformat în magazie.

-Și ce mai face baba mea în dimineața asta? întrebă Alan din spatele ei. Era mai tânăr cu două luni decât Leslie și întotdeauna considerase că glumele despre diferența de vârstă dintre ei erau amuzante. Bineînțeles că Leslie nu le gusta.

-Fac clătite, spuse ea, ferindu-și fața pentru a-și ascunde încruntarea. Încă nu se obișnuise cu ideea că făcea patruzeci de ani. Nu doar cu o săptămână în urmă urcase în autobuz, îndreptându-se spre marele și imoralul New York City, unde avea să cucerească orașul cu dansul ei?

-Mmm, spuse Alan. Aș vrea să fi avut timp, dar azi am o zi plină.

Când ea se întoarse, el se uita în ziar, absorbit de rubrica financiară. În cei șaptesprezece ani de când erau căsătoriți, Alan nu se schimbase mult. În tot cazul, nu fizic. Acum avea părul cărunt, dar îi stătea bine. Spunea mereu că un agent de asigurări e considerat mai demn de încredere dacă arată mai în vârstă, dar se menținea în formă mergând în mod regulat la sala de gimnastică.

Se schimbase totuși, pentru că nu mai părea să-i vadă cu adevărat pe vreunul dintre ei-nici pe soția lui, nici pe cei doi copii. Oh, Rebecca reușea să se agite și să-i capteze atenția, dar Joe și Leslie, cu felul lor indolent de-a fi, erau, de cele mai multe ori, ignorați.

-Ar trebui să-1 lași, spunea mama lui Leslie, acum și mai directă decât era când trăia soțul ei. Văduvia îi pria. Dacă l-ai părăsi, și-ar da seama câtă nevoie are de tine. Trebuie să-i zdruncini mica lume perfectă. Să-i arăți ce contează.

Însă Leslie văzuse ce păteau femeile de vârsta ei care își părăseau soții chipeși și plini de succes, și nu dorea să trăiască în vreun apartament mic, groaznic și să lucreze la magazinul cu reduceri din localitate.

-Eu nu mă pricep la nimic ca să-mi croiesc drumul în lume. Ce să fac? Să mă întorc la dans? Încă o mai obseda faptul că eșuase în unica ei tentativă de a reuși.

-Unde am greșit cu tine? suspina mama ei. Dacă l-ai părăsi, s-ar prăbuși. Tu ești întreaga lui viață. Faci toiul pentru el. Dacă l-ai lăsa, ar...

-Fugi cu Bambi, completase Leslie repede.

-Ai fost proastă că l-ai lăsat s-o angajeze pe stricata aia mică, se răstise mama ei. Leslie își feri privirea. Nu voia ca mama ei să știe că încercase să se lupte cu soțul ei pentru că angajase o fată frumoasă și tânără.

-Ai angajat o fată pe care o cheamă Bambi? întrebuse Leslie la cină, râzând neîncrezătoare, în prima seară când el îi spusese. Are peste doisprezece ani?

Pentru Leslie asta fusese o glumă,dar când se uitase la fața lui Alan înțelesese că nu considera că noua lui secretară era un subiect amuzant.

-E foarte competentă în munca ei,se răstise el,sfredelindu-și soția cu privirea.

Ca întotdeauna,Joe presimțise cearta și își împinsese farfuria în lături.

-Trebuie să-mi fac temele,mormăise el,și apoi plecase de la masă.Rebecca părea să nu vadă niciodată ceva care se petrecea în afara propriului său regat.

-Ți-am povestit ce mi-a zis azi îngrozitoarea aia de Margaret? Eram la ora de chimie și...în cele din urmă Leslie își luase privirea de la soțul ei și,de atunci,nu mai făcuse nici o remarcă vrednică de dispreț la adresa lui Bambi.Însă era curioasă,așa că îi dăduse telefon unei foste colege de liceu care lucra în biroul lui Alan și o invitase la masă.După această întâlnire,Leslie se dusese acasă și își preparase un gin tare cu apă tonică,pe care îl luase cu ea în cadă.I se spusese că Alan o angajase pe Bambi cu șase luni în urmă și că era mai mult decât o simplă secretară,era „*asistenta lui personală*”.

-Îți spun,dacă ar fi soțul meu,aș pune capăt poveștii,rostise apăsât Paula.Fata aia merge peste tot cu Alan.Tot e bine că nu avem o baie unisex,astfel ar...

-Vrei desert? întrebuse Leslie cam tare.Acum Bambi lucra pentru,sau sub,dacă era să se ia după bârfe,Alan de peste un an.Și,foarte sincer,Leslie nu știa ce să facă.Fiecare prietenă avea o părere și i-o oferea gratuit.

Într-o zi Rebecca auzise fără să vrea niște femei dându-i sfaturi lui Leslie privitor la această tânără care lucra atât de strâns cu Alan și,mai târziu,spusese:

-Mamă,ar trebui să le zici să se ducă dracului.

-Rebecca! exclamase cu severitate Leslie.Nu-mi place limbajul ăsta.

-E posibil ca soțul tău să aibă o relație cu această secretară supradotată și pe tine te îngrijorează limbajul meu?

Leslie rămăsese înmărmurită,clipind nedumerită spre fiica ei.cine era adultul? De unde știa fata ei...?

-La biserică și la club toți vorbesc despre asta,îi explicase Rebecca de parcă ar fi avut treizeci și cinci de ani și nu doar cincisprezece.Ascultă,mamă.Bărbații o iau razna.Intră-n călduri.Ar trebui să-i faci un nod în...Leslie icni.

-Perfect,dă-i înainte și trăiește în secolul al nouăsprezecelea.Dar Bambi asta e o jigodie și îl vânează pe tata și cred că ar trebui să *lupți*.

Spunând asta Rebecca ieșise din cameră și Leslie nu putuse decât să se uite lung după ea.Nu avea nici cea mai mică idee cum să se poarte cu un copil care tocmai spusese ce spusese fiica ei,așa că se prefăcuse că discuția nu avusese loc.

De fapt,asta făcea Leslie în ultimul timp: se prefăcea că totul e bine,că nu se întâmplase nimic.Nu putea merge până-ntr-acolo încât,să zicem,să sune la biroul lui Alan și să-i spună asistentei lui să-i reamintească de cutare petrecere.

Nu,Leslie rezolvase situația cu Bambi prefacându-se că tânăra nu există.Iar când femeile de la biserică sau de la club încercau să o avertizeze,Leslie zâmbea asigurându-le că era deasupra unor astfel de bănuieli josnice.Acum însă,uitându-se la Alan cum stătea aplecat asupra ziarului,se întrebă dacă nu cumva refuza clătitele ei de frică să nu se îngrașe,ceea ce nu i-ar fi plăcut lui Bambi.

Rebecca intră în cameră,spunând:

-Ia zi,mamă,ce puneți la cale,voi,doamnele bătrâne,week-end-ul ăsta? Poate să vă faceți de cap cu o mulțime de tineri bronzăți?

O parte din Leslie vru să-și dojenească fiica obraznică,însă altă parte,cea care nu era mama cuiva,vru să glumească.

-Ellie îi aduce pe Harrison Ford și Mel Gibson,răspunse amncându-i o privire soțului ei.Însă Alan părea să nu audă.În schimb,se uită la ceas.Deși era numai șapte,se ridică:

-Trebuie să plec.

-Sigur nu vrei o clătită sau două? întrebă Leslie,știind că vorbele ei sunau plângăreț.De fapt,voia să spună: „*Poți al naibii de bine să petreci o oră cu familia ta înainte să dai fuga la parașuta aia*”.

Dar nu rosti nici un cuvânt.În schimb,încercă să zâmbească ademenitor.

-Sună bine,dar după-amiază mă întâlnesc cu niște clienți și trebuie să verificăm o groază de hârtii înainte de marea întrunire.Cu toate că numele abia dacă era rostit vreodată,cu toții știau că „noi” însemna Alan și Bambi.Se duse lângă Leslie și o sărută pe obraz.

-Sper să te distrezi,spuse.Și,privitor la ziua ta...îi aruncă o privire de băiețel,pe care,cu ani în urmă,ea o găsea irezistibilă.

-Știu,mormăi ea,străduindu-se să zâmbească.Ai să-mi iei ceva mai târziu.E în regulă.Oricum aniversarea mea este peste trei zile.

-Mulțam,iubire,spuse el,sărutând-o iar pe obraz.Ești o dulceață.Înhățându-și haina de pe speteaza scaunului,ieși din casă.

-Ești o dulceață,îl maimuțări Rebecca în timp ce lua o lingură de cereale care arătau ca talașul.Ești un fraier.

-Nu-ți permit să vorbești așa despre tatăl tău,i-o reteză Leslie fulgerându-și fiica din priviri.Sau despre mine.

-Frumos! spuse Rebecca,ridicându-se.Era la fel de înaltă ca mama ei,așa că ochii lor erau la același nivel.Nu-ți pasă decât de frumos! Cuvinte frumoase,maniere

frumoase,gânduri frumoase.Dar lumea nu e frumoasă,și ce face tata cu lipitoarea aia nu e frumos.Dintr-o dată în ochii Rebeccai apărură lacrimi.Nu știi ce-o să se întâmple? Femeia aia o să ne despartă.Ea vrea ce avem noi,nu familia,ci banii.Vrea serviciul de ceai din argint și...și bucătăria de cincizeci de mii de dolari pe care nu poți s-o suferi,însă ai fost prea lașă ca să spui că nu o vrei.O să pierdem totul doar pentru că tu ești atât de cumsecade!

Cu asta,Rebecca ieși în fugă din bucătărie și se duse sus.În următoarea clipă,un claxon răsună strident afară și Leslie știe că microbuzul care avea s-o ducă la aeroport sosise.O clipă,ezită.Trebuia să se ducă la fiica ei.Era supărată și avea nevoie de ea,iar o mamă întotdeauna cedează,nu-i așa? O mamă bună este mereu alături de copiii ei,nu-i așa? O mamă bună...Și o soție bună,se gândi Leslie.Asta era ea: mamă și soție.Brusc,nu mai vru să fie mama sau soția cuiva.Vru să se urce în avion și să se întâlnească cu cele două femei pe care nu le văzuse din tinerețe,înainte de a fi mama sau soția cuiva.

Leslie fugi practic din bucătărie,își înșfăcă geanta de pe masa din hol și cele două geamantane de pe podea,apoi deschise ușa din față.Le strigă copiilor „*La revedere.Ne vedem marți*”,dar nu așteaptă nici un răspuns.După un minut era în microbuz,șoferul pornea și abia atunci își dădu seama că nu se spălase pe dinți.

Se îndoia că,de la trei ani,uitase vreodată să se spele pe dinți după masă,și mai să-i spună șoferului să oprească și să întoarcă.

Dar apoi se lăsă pe speteaza banchetei și zâmbi.Faptul că nu se spălase pe dinți părea un semn că pleca într-o aventură.Avea trei zile întregi în față,care erau ale ei și numai ale ei.Libertate.Nu mai fusese singură într-o excursie de nouăsprezece ani,de când plecase la New York.Cum era să nu te întrebe nimeni „*Unde îmi e cravata?*”, „*Unde îmi e celălalt pantof?*”, „*Iubito,ai putea să dai telefon și să-mi comanzi ceva de mâncare?*”, „*Mamă! La ce te-ai gândit de nu mi-ai adus șortul roșu? Cum să mă distrez fără șortul ăla?*”

O clipă,Leslie închise ochii și visă la cele trei zile de libertate,apoi izbucni în râs.Tresărind,deschise ochii și îl văzu pe șofer uitându-se la ea în oglindă,zâmbind.

-Vă bucurați că evadați? întrebă el.Erau singuri în microbuz.

-Nici nu-ți poți închipui ce mult,spuse Leslie din tot sufletul.

-Ar fi bine ca cel care are grijă de dumneavoastră să nu vă lase singură prea mult,comentă bărbatul,cu ochii tot la ea,ochi care flirtau.Leslie știa ca ar fi trebuit să-l privească în felul ei de „doamnă bisericoadă”,cum îi spunea Rebecca,

numai că acum nu avea chef.Șoferul era un tânăr arătos și tocmai îi făcuse un compliment.Îi zâmbi,apoi își rezemă din nou capul pe speteaza banchetei și închise ochii,simțindu-se bine-un sentiment neîncercat de foarte mult timp.

CAPITOLUL 2

Ellie Abbott se așeză comod în scaunul avionului,închise ochii și-și spuse „*Ce dracu' am făcut?*” Aplecându-se iar în față,luă paharul din plastic cu apă minerală de pe măsuta rabatabilă și văzu că îi tremură mâna.

Punându-1 jos,încercă să se liniștească uitându-se pe hublou.

Era într-un avion cu elice,care ajungea la Bangor,și îi părea bine că nu era împărțit pe clase pentru că ea nu mai călătorea la clasa întâi.În mintea ei,nu merita astfel de privilegii deoarece nu mai era Alexandria Farrell,scriitoarea care stârnise o adevărată furtună când îi apăruseră primele cărți,cinci una după alta.

Bum.Bum.Bum.

Nu,trecuseră deja trei ani de când nu mai scrisese un cuvânt.Trei ani de când poveștile din capul ei ce terminaseră.Trei ani de la divorț și de la ceea ce îi făcuseră tribunalele,sistemul american de „justiție”.

Ellie încercă din nou să bea din pahar,dar mâna îi tremura prea tare ca să nu-1 verse.Nervoasă,își aruncă privirea spre bărbatul care stătea vizavi de ea,dar el părea să nu observe nimic.Și,slavă Domnului,nu dăduse vreun semn că știa cine era.Sau cine fusese,se gândi Ellie.Ca vedetele alea din filmele vechi care erau oprite pe stradă și întrebate: „*N-ați fost cândva...așa și pe dincolo?*”

Ei bine,Ellie era tot Ellie,Abbott,pentru că revenise la numele de fată,renunțând la cel de căsătorie,dar nu mai considera că este scriitoarea Alexandria Farrell.

-Nu poți trece singură prin aniversarea asta,îi spusese terapeuta ei.Jeanne era acum singura persoană pe care Ellie o vedea în mod regulat.De trei ani,se izolase de lume,spunând tuturor că are nevoie de timp să-și revină.Însă în urmă cu vreo opt luni,după ce și a doua tentativă de a obține dreptate eșuase,Ellie apelase la ajutor specializat.

-Nu vreau să văd pe nimeni,spusese Ellie.Toată lumea mă știe cum eram cândva.Jeanne oftase.Indiferent ce îi spunea,nimic nu părea să străpungă zidul cu care se înconjurase.

-Ești aceeași persoană dintotdeauna.E timpul să treci peste asta și să-ți continui viața.

-Dar cine m-ar recunoaște așa cum sunt acum? întrebă Ellie cu năduf.

Jeanne se uită la ea cu ochii îngustați.

-Poți să slăbești.Trebuie să mergi la o sală de gimnastică.Cine știe,s-ar putea să cunoști pe cineva acolo și...

-Nu! explodase Ellie.N-am să mai trec niciodată prin asta! Și cine m-ar dori așa? Sunt grasă și sunt bogată!Jeanne clipise de câteva ori,înainte ca amândouă să înceapă să râdă de absurditatea celor spuse de Ellie.Nu multă lume considera că a avea bani e ceva rău.

-Știi ce am vrut să zic,reluă Ellie.După tot ce-am pățit,mi-e teamă că oamenii mă vor doar pentru ceea ce pot obține de la mine.

-Da,știi,spuse Jeanne,uitându-se pe furiș la ceasul din spatele lui Ellie.

În lunile acestea nu progresaseră prea mult și Ellie nu reușise să lase în urmă ceea ce i se întâmplase,iar trauma o ținea în loc,fară să poată merge mai departe. Cu trei ani în urmă,cucerise lumea ca scriitoare,având un mare succes,dar acum rareori ieșea din apartament.Și,peu a înrăutăți lucrurile,renunțase aproape la toate formele de activitate fizică,asa că se îngrășase optsprezece kilograme,ceea ce era foarte mult pentru cineva care avea numai un metru cincizeci.

Dar,oricât ar fi încercat,Jeanne nu o putea face pe Ellie să se miște,să meargă undeva,să încerce să iasă din ceea ce devenea o depresie gravă.

-În regulă,trebuie să existe cineva cu care să-ți poți petrece a patruzecia aniversare a zilei de naștere.Dacă nu vrei să fii cu prietenii tăi de la editură,ce zici de o persoană din orașul tău natal?

-Richmond? Vrei să spui că ar trebui să sun vreo amică din liceu și s-o rog să împartă cu mine un tort roz? Crezi că pot găsi pe cineva care să dea semnalul la aclamații ca pe vremuri? Jeanne cunoștea prea bine capcana sarcasmului lui Ellie.

-Trebuie să existe cineva,afirmase cu convingere.Cineva,unde va!

-De fapt...Începuse Ellie,privindu-și unghiile care nu mai erau chiar perfect îngrijite.

-Da,o încurajase Jeanne.

-În ziua în care am împlinit douăzeci și unu de ani am cunoscut două femei aici,la Direcția Circulație din New York.Și ele împlineau douăzeci și unu de ani în aceeași zi și am...

-Da? Văzând că tace,Jeanne forță.Era prima dată când pomenea de aceste femei și,dacă exista vreo posibilitate ca Ellie să-și petreacă timpul cu ele și să iasă din apartament,Jeanne era gata să scrie invitațiile cu mâna ei.Cine sunt femeile astea? insistă ea.Cum poți lua legătura cu ele? Vă puteți petrece ziua împreună?

-De fapt,nu știu unde sunt acum.Ne-am întâlnit doar în acea zi și am petrecut câteva ore împreună.Știi,a fost pur și simplu o întâmplare neobișnuită.Eram de ore întregi la Direcția Circulație pentru că...Ellie tăcuse brusc,zâmbind amintirii, iar zâmbetul acela o lacu pe Jeanne să treacă la atac.

-Sună-le.Găsește-le.Știi cum le cheamă și data nașterii.Caută-le pe internet.Nu,și mai bine,dă-mi numele lor și am să le caut eu.Puteți da o petrecere împreună, toate trei.Discutați despre vremurile de demult.Ellie se uită cu dezgust spre terapeuta ei.

-Una era dansatoare,avea cel mai frumos corp care s-a văzut vreodată,iar cealaltă era model.Ellie nu spusese că nu și le putea imagina arătând la fel ca ea acum.

Jeanne o privi cu asprime,luă din raftul din spatele său un album foto și îl deschisese,apoi i-l întinse.Ellie se uita la fotografii,dar nu înțelegea nimic.Era fotografia unei balerine,înaltă,subțire,grațioasă.Frumoasă.A avut nevoie de un minut ca să își dea seama.Ridică privirea spre terapeuta.

-Tu?

-Eu,confirmă Jeanne.Ellie zâmbi slab.Jeanne avea acum șaiszeci de ani și un corp ca un cartof.

-O persoană este mai mult decât corpul ei,zisese Jeanne.Dacă le-ai plăcut atunci, le vei plăcea și acum.Și,în plus,au trecut nouăsprezece ani.Ai văzut pe afișe fața sau numele vreuneia dintre ele?

-Nu...răspunsese moale Ellie.

-Atunci este clar că nu și-au făcut carieră din dans sau modeling.Așa că cine poate să spună cum arată acum? Poate că s-au îngrășat cu patruzeci de kilograme și...

-Și s-au măritat cu bețivul orașului,completase Ellie,vizibil înveselită.

-Da,zisese Jeanne,zâmbind.Gândește-te la partea bună.Poate că lor li s-au întâmplat lucruri mai rele decât ție.Ellie se gândise o clipă la asta.

-Poate...Jeanne se uitase un moment la Ellie; apoi apăsase pe butonul de la telefon.

-Sarah,anulează-mi întâlnirea de la prânz.Apoi se întorsese spre laptopul de pe birou și îl deschisese.Ellie,draga mea,o să intrăm pe internet să vedem ce putem afla despre femeile astea; apoi ai să le inviți la ziua ta.

-Terapeutul trebuie să fie atât de autoritar?

-Este când îi pasă de clienții săi atât cât îmi pasă mie de tine.Și,în plus,vreau să mai citesc despre Jordan Neale.Hei,uite cum facem,poți să stai în casa mea din

Maine week-end-ul ăsta.Are numai două dormitoare,dar în camera de zi e o canapea,pe care o puteți folosi.Ei bine,cum le chema?

Așa ajunsese Ellie într-un avion care zbura spre Bangor,Maine,urmând să întâlnească două femei pe care nu le văzuse de nouăsprezece ani,ca să-și petreacă împreună ziua de naștere comună.Dar acum că se afla în avion și,până la urmă,avea să aterizeze...dar,dar fiind norocul ei din ultimii trei ani,poate că nu mai aterizau.Nu! Jeanne o pusese pe Ellie să jure că tot week-end-ul o să-și dea silința să nu mai fie atât de negativistă.Oricum,dar fiind că acum se îndrepta cu adevărat spre întâlnire,nu-i venea să creadă că o lăsase pe Jeanne s-o determine să facă asta.Era convinsă că celelalte femei erau divin de fericite și că ea era singura cu o viață foarte patetică.

Trebuie să încetez.Trebuie să încetez,își repetă rar Ellie.Trebuie să mă străduiesc să văd partea bună,nu pe cea rea.Dacă nu pentru altceva,măcar ca să-i împiedic pe alții să-mi mai spună povestea aia tâmpită cu paharul de apă pe jumătate plin și pe jumătate gol,se gândi ea,apoi se hotărî să termine cu sarcasmul.

Gândește-te la ceva bun,frumos,dică ea.Gândește-te la lucruri vesele.Gândește-te...Rezemându-se iar în scaun,închise ochii.Picioare și Față,se gândi ea,apoi surise,aducându-și aminte.,,Iar eu eram...”,șopti cu glas tare,zâmbind larg.

Motorul avionului o învăluia în sunetul său,așa că Ellie nu auzea nimic altceva în afară de huruit.În fundal,parcă distingea un glas monoton de bărbat care vorbea fără încetare.”*Mă bucur că nu sunt măritată cu el!*” se gândi Ellie în timp ce-și amintea prima întâlnire cu cele două femei.

Totul începuse cu jigodia aia de omuleț de la Departamentul de Circulație din New York,încă mai știa cum îl cheamă: Ira Girvin.Numele era înscris pe-o insignă mică fiind chiar la nivelul ochilor lui Ellie și,ținând cont de faptul că ea era scundă,asta însemna că el nu putea să aibă mai mult de un metru șaiszeci.

-Ia loc acolo și așteaptă,îi spusese și ea putuse să-și dea seama că îi plăcea la nebunie să-i facă pe oameni să aștepte.Cu un zâmbet fals,luă formularele de sub geamul ghișeului și se răsuci.Între ea și banca de lângă perete erau niște oameni, dar când se mișcă,le remarcă.În capetele opuse ale unei bănci scurte, verzi,privind în direcții opuse,stăteau două dintre cele mai formidabile femei pe care le văzuse ea vreodată.Cea din stânga era îmbrăcată într-o bluză neagră, strânsă pe corp,și o fustă Lungă de mătase verde închis care i se mula pe picioare.Având părul de un castaniu-auriu închis,strâns sever la spate într-un coc,arăta ca o dansatoare care tocmai părăsise sala de antrenament; orice femeie cu judecată din lume ar fi ucis să aibă coiful ei.Era o ilustrare a cum poate arăta corpul uman.Avea o față drăguță,gâtul ei lung se curba grațios până la umerii

largi, puternici, iar sânii mici se evidențiau deasupra unui stomac ce părea că putea face monedele să ricoșeze. Șoldurile zvelte veneau în prelungirea picioarelor pe care trebuia să le vezi ca să crezi că există: lungi, musculoase, grațioase. Până și felul în care stătea părea studiat, cu vârful piciorului arcuit elegant, mâinile în repaus fluid. Uluitoare femeie! se gândi Ellie; apoi își luă cu greu privirea de la ea pentru a se uita la cealaltă. Dacă prima era grațioasă, asta era frumoasă, de fapt, atât de frumoasă încât Ellie trebui să clipească de câteva ori pentru a fi sigură că vede bine. Femeia avea cel puțin un metru optzeci și era foarte subțire, dar într-un fel care te făcea să vrei să arăți ca ea. Iar frumusețea ei... Nu, trebuia să existe alt termen, care să nu sune atât de comun. Erau multe femeie frumoase, dar ea era... Ei bine, era perfecțiunea întruchipată.

Purta o rochiță simplă de vară, cu volane în față, probabil cumpărată în vreun oraș micuț din Vestul Mijlociu și care, de obicei, ar fi fost considerată nepotrivită în sofisticatul New York, însă femeia asta făcea ca rochia să arate ca una de colecție. Avea ceva special care făcea ca vestimentația simplă, banală să pară recunoscătoare că era purtată de făptura asta divină.

Femeia avea părul lung, blond închis, care îi cădea mătăsos pe spate în onduleuri mari. Fața ei... era de zeiță, se gândi Ellie în timp ce se uita la ea cu gura căscată.

Avea pomeți înalți, nas perfect, buze pline. Ochii migdalați, cu gene dese și negre, erau așezați sub sprâncenele perfect arcuite. Piele tară cusur, mâini și unghii perfecte, iar picioarele încălțate în sândăluțe păreau desprinse dintr-o statuie de marmură. Preț de câteva clipe Ellie rămase pur și simplu în loc, uitându-se de la o femeie la cealaltă. Apoi, încet, se întoarse către domnul Nerod, Ira, cu sprâncenele ridicate întrebător, ca pentru a spune: „*Sunt adevărate?*”

Ira ridică din umeri și zâmbi, apoi îi făcuse semn din cap, indicându-i că trebuie să ia loc între ele.

Încet, Ellie porni către bancă. Cele două tinere erau cu spatele la ea și nu-i dădură nici o atenție când se așeză. Ellie încercă să își pună formularul pe genunchi fără să le atingă, dar nu era ușor. Se suci și se răsuci, dar părea imposibil să găsească un mod de a sta și a scrie în același timp. Când reuși totuși să se strecoare înghesuit și ridică genunchiul pe post de pupitru, stiloul ieftin pe care-l avea nu vru să scrie. O clipă, Ellie ridică ochii spre cer. De ce, oh, de ce nu își reînnoie permisul de conducere înainte de a fi plecat de acasă? Oricum, azi împlinea douăzeci și unu de ani și, dacă nu rezolva problema azi, acesta expira. Nu că i-ar fi trebuit permisul în New York, dar dacă reușea să ajungă vreodată cea mai mare pictoriță din lume, s-ar fi putut să aibă nevoie să conducă, și cine voia să dea din nou testul ăla?

Se uită spre ghișeu,unde Ira înregistra cererile altora.Dacă se ducea la el,era sigură că i-ar fi spus că Direcția Circulație nu era o instituție de împrumutat gratis stilouri.

-Scuzați-mă,se adresă Ellie slab celor două spinări care o încadrau,aș putea să împrumut de la vreuna dintre voi un stilou?

De la nici una nu primi vreun răspuns.

-Grozav,spuse Ellie în surdină.Ce speram,minte și frumusețe?

Nu se așteptase ca cineva să o audă.Crescuse într-o casa micuță alături de patru frați mai mari,toți părând să fie permanent în întrecere pentru a vedea cine putea să facă cel mai mult zgomot.Singura modalitate de apărare a lui Ellie împotriva lor era să facă,în surdină,remarce răutăcioase.Era un joc palpitant pentru că,dacă vreunul dintre ei o auzea întâmplător,se-alegea cu o castană în cap,un braț răsucit sau orice putea să le treacă prin minte fraților ei zănatici.Însă femeile de lângă ea chiar o auziră,și lui Ellie îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că râdeau.Vedea mușchii de pe spatele dansatoarei contractându-se ușor și volanele de la gâtul celeilalte unduindu-se ca într-o adiere inexistentă.

Cu capul plecat,Ellie zâmbi.

-Știe vreuna dintre voi să citească? întrebă ea subțire.Simți că dansatoarea se întorsese încet și,când ridică-ochii,aceasta zâmbea ștregărește.

-Eu știu să citesc puținel,spuse ea privind-o amuzată.Ellie îi întoarse zâmbetul.Îi stătea pe limbă s-o întrebe:

„*De unde ai luat corpul ăsta ca să-mi cumpăr și eu unul?*”,dar se abținu.Înainte să plece la New York,mama ei avusese o mică discuție cu ea despre faptul că trebuia să-și țină gimra și să gândească înainte de a vorbi.Până să apuce Ellie să scoată o vorbă,se întoarse și Superba din cealaltă parte.Dansatoarea înălță capul,uitându-se la făptura blondă,iar când Ellie o privi,chiar i se tăie răsuflarea.

Era cu puțință ca femeia să fie și mai frumoasă de aproape decât din cealaltă parte a camerei? Nu era fardată,totuși pielea ei era esența machiajului.Unii plăteau milioane pentru a încerca să dea pielii lor acea textură perfectă,catifelată,acea îmbujorare delicată,acea...Brusc,fata zâmbi-un zâmbet uriaș,radios-și Ellie făcu ochii mari,șocată.Îi lipsea un dinte din față! În locul în care ar fi trebuit să fie se căsca o mare gaură neagră.Faptul că această femeie perfectă avea un așa cusur era....

-Nu știu să citesc.Nu știu să scriu,spuse faimoasa cu un accent provincial,apoi rânji larg.Ellie tăcea încă,uimită,apoi auzi râsul dansatoarei.

-Madison Appleby,se prezentă frumoasa; apoi întinse brațul pe după Ellie ca să dea mâna cu dansatoarea.Ellie știa că se petrece ceva la care ea nu lua parte,

pentru că nu se prinsese încă.Frumoasa se uită la Ellie,apoi întinse mâna.

-Madison Appleby,repeta ea,dar Ellie nu se clinti.Apoi,aplecându-se,scoase ceva din gură,și îi zâmbi lui Ellie.

În acel moment,își dădu seama că femeia înaltă avusese pe dintele din față un fel de teacă din cauciuc negru,pentru a lăsa impresia că îi lipsea.Iar Ellie,veșnic ușor de păcălit,nu înțelesese atât de repede ca dansatoarea.Însă când și-a dat seama a izbucnit în râs și a îndrăgit-o pe loc.Faptul că o persoană ca femeia asta putea să facă bășcălie de propria-i frumusețe o făcea să fie pe gustul lui Ellie.

Dădu mâna cu ea.

-Îmi pare rău pentru treaba cu dintele,spuse Ellie zâbind.Dar cred că toată lumea ar trebui să aibă un defect.

-Să fii fără minte nu-i un defect? întrebă Madison,cu ochii amuzați.

-Eu credeam că suntem doar fără stilou,spuse dansatoarea.

-Fără Stilou și Fără Minte,continuă Madison.Poate că ar trebui să facem trotuarul.Ellie ședea între ele clipind mărunț.De obicei ea era cea care făcea glume,dar ele o întreceau.

-Ce ziceți de Picioare și Față? intră Ellie în joc.

-Și tu ce-oi fi,mă rog? i-o întoarse Madison,privind-o de sus.

-Talent,răspunse pe loc Ellie; apoi râseră toate trei.Într-adevăr asta era părerea noastră despre noi înșine,se gândi Ellie în timp ce se cuibărea mai bine în scaunul avionului.Trăsese storul și proptise o pernă de hublou,astfel încât să poată închide ochii și să se lase în voia amintirii acelei zile în care le cunoscuse pe Madison și Leslie.După ce dansatoarea îi împrumutase un stilou,Ellie își completase formularul și i-l dusese lui Ira.

-Și ce vă aduce la New York? întrebă Ellie când se întoarse la bancă.Curătenia orașului? Leslie zâmbi.

-Luminile de pe Broadway,răspunse ea visătoare.Mi-am lăsat prietenul acasă,în fața altarului.După ce spuse asta,ochii i se măriră de șoc.Adică nu l-am lăsat chiar în fața altarului,dar...dar a fost destul de aproape ca să știu că am făcut un lucru cumplit.Vorbea de parcă rostea un discurs memorat.

-Și se vede că îți pare rău,comentă solemn Madison,și apoi izbucniră iar în râs toate trei.Oraș mic?

-O suburbie în Columbus,Ohio,spuse Leslie.Și tu?

-Erskine,Montana.Ați auzit vreodată de el? Ellie și Leslie clătinară din cap.Ellie se uită la Madison,apoi o întrebă:

-Să presupunem că îți vom vedea chipul pe coperta revistelor?

-Abia ieri am ajuns aici, așa că n-am avut timp de nimic. Azi mă duc să-mi prezint fotografiile și...

-Le ai la tine? Putem să le vedem? o interogă nerăbdătoare Ellie.

-Cred că da, admise Madison fără prea mult entuziasm, apoi se aplecă și ridică o mapă mare, neagră și plată din plastic, închisă de jur-Împrejur cu fermoar, pe care i-o întinse lui Ellie. Curioasă, aceasta trase fermoarul și o deschise, cu Leslie uitându-se peste umărul ei. Erau înjur de douăsprezece fotografii ale lui Madison, machiată cu gust, cu părul aranjat cu grijă. Fotografiile erau regizate și luminate perfect. Pe marginea fiecăreia era numele unui fotograf din Erskine, Montana.

-Ești mai drăguță în realitate, zise Ellie, încruntându-se în I imp ce închidea mapa. Nu avea de gând să o spună, dar setul era cumplit de plicticos.

Madison se mulțumi să ridice din umeri și se uită în față spre locul în care Ira tot mai ștampila actele oamenilor. În timp ce stăteau acolo, Ellie realizează că oamenii se uitau la ele. Intrau pe ușă, le măsurau de sus până jos și de jos până sus, își mutau privirea, apoi se uitau iar sau, pur și simplu, se opreau și se holbau până când cineva îi înghiontea și îi făcea să-și revină din stupoare și să se miște din loc.

-Încep să cred că ar trebui să taxez lumea pentru că se uită la voi două.

-Două? întrebă Leslie uitându-se uimită la Ellie. Cred că ai vrut să spui noi trei.

-Cum să nu, rosti sarcastic Ellie. Cred că între voi par pitică. Acum, că începea să se mai obișnuiască puțin cu frumusețea lui Madison, își dădea seama că tânăra era atât de calmă încât o făcea să se simtă bine.

-Vă dați seama ce a făcut omulețul? întrebă Madison.

-Care? dori să știe Leslie.

-Te referi la Ira? întrebă Ellie.

-Da, el. Ira ridică ochii tocmai când Madison se uita la el și, preț de o clipă, rămase cu mâna în care ținea ștampila în aer. Ne-a instalat aici ca să se poată uita la noi. Ellie râse ușurel.

-La voi două sigur, dar nu și la mine. Se așteptă ca cele două să fie de acord cu remarcă ei, dar o contraziseră. Madison se uită la Ellie în felul acela detașat cu care deja începea să se obișnuiască.

-Dar ești fermecătoare. Cam ca Goldie Hawn, ai același gen de drăgălășenie adorabilă. Ellie clipi des. Crescând cu patru frați mai mari, nu avusese parte de multe complimente în viața ei. De obicei îi spuneau că e o pacoste și dacă nu-și ia tălpășița avea să-i pară rău.

-Eu? întrebă ea în cele din urmă. Madison doar se uită la ea, așa că Ellie se întoarse spre Leslie.

-Cred că se zice „*drăgălașă ca un cățeluș cu pete*”, confirmă Leslie zâmbind.

-Hmmm,îngână Ellie gândindu-se la asta.Dar drăgălășenia nu durează.Vă închipuiți cum va arăta Goldie Hawn la cincizeci de ani?

Madison se uită iar la Ira.

-Bănuiesc că o să ne țină ceva timp aici.Și pun pariu că zilnic garează femeii aici. Ellie dădu să spună ceva,dar în clipa aceea Ira îi făcu semn să vină la ghișeu.

Avea în mână trei permise de conducere.

Într-un fel,se bucură că Madison se înșelase,dar regreta că nu putea să mai stea cu femeile astea.Nu cunoștea pe nimeni în New York și începea să se simtă apropiată de ele,întrucât toate trei porneau spre o viață nouă.

Și,în plus,chiar ar fi vrut să audă cum își părăsise Leslie logodnicul în fața altarului.Dacă îi plăcea ceva pe lume,era o poveste bună.Ellie simțea că povestea lui Madison era scrisă pe fața ei,însă Leslie trudise mult ca să obțină acel corp.Ellie se ridică prima.

-Le aduc eu,se oferi ea,apoi se duse la ghișeu,luă de la Ira cele trei permise și se întoarse la bancă.Leslie avea pe braț un jersey și o geantă neagră,uriașă de haine, fiind pregătită să plece.Însă Madison nu se clintise un milimetru,stătea și se uita la Ellie.

-Gata,spuse Ellie,uitându-se la permise.Cel de deasupra era al lui Madison.Până și în fotografia de acolo era superbă.Însă când i-1 întinse,Madison o îndemnă:

-Verifică-1.

-Poftim?

-Verifică permisul.Asigură-te că scrie ce trebuie.

-Bine,rosti încet Ellie,uitându-se la Madison de parcă era ușor dusă cu sorcova. Madison Aimes,născută pe nouă octombrie 1960.Avem aceeași zi de naștere.

-Și eu am aceeași zi de naștere,dar nu și același nume,spuse Leslie.Pe mine mă cheamă *Aimes*.La asta,Ellie se uită la permise și văzut că numele erau amestecate.Pe al ei scria Ellie Appleby,iar pe celălalt Leslie Abbott.

Ellie se uită la Madison cu ochii mari.

-De unde ai știut? Madison ridică din umeri.

-Tot timpul mi se întâmplă.Folosesc orice întârziere,orice pretext ca să te rețină,îi explică ea,apoi își mută privirea.Ellie își aruncă ochii spre Leslie,apoi luă permisele și se întoarse la Ira.Cel puțin nu se prefăcu că îi pare rău pentru greșeala comisă.

-Cred că va trebui să mai așteptați puțin toate trei,spuse el zâmbind.Acolo,pe banca aia.Și ar fi bine să nu părăsiți clădirea,în caz că trebuie să-i pun vreo întrebare uneia dintre voi.Ellie deschise gura să-i zică ce credea despre el,poate

chiar să ceară să vorbească cu șeful lui, însă vanitatea o înfrânse. Să fii aleasă să stai cu două femei ca Leslie și Madison, să fii un fel de fotografie vie, ei bine...

Asta n-o făcea să se simtă chiar rău. De fapt, când se înapoie la bancă, mergea puțin mai dreaptă ca înainte. Își reluă locul, apoi se întoarse spre Leslie.

-Povestește-ne despre băiatul căruia i-ai dat papucii. Leslie râse.

-Toți newyorkezii sunt atât de direcți ca tine?

-Habar n-am. Eu sunt din Richmond, Virginia.

-Atunci toate suntem nou-venite, spuse Leslie. Și toate încercăm să facem avere?

-Nu încercăm, o contrazise Ellie. O să reușim, așa-i?

-Da! aprobă Leslie cu hotărâre, dar Madison tăcu. Ellie se întoarse spre ea.

-Cu tine cum e? Tu câți tineri distruși ai lăsat în urmă?

-Nici unul. De fapt, eu am fost părăsită de iubitul meu. Madison nu mai rosti nici un cuvânt, așa că Ellie se holbă la ea în tăcere. Era prea șocată ca să vorbească.

După o clipă, se uită la Leslie și văzu că și ea era uimită.

-Fără supărare, Leslie, dar trebuie să aud mai întâi povestea asta, spuse ea.

Madison începu să vorbească după un moment:

-Ce dracu'? toată lumea din Erskine știe ce s-a întâmplat, așa că nu e chiar un secret. Ellie își mușcă limba să nu remarce că, probabil, tuturor din Erskine putea să li se spună și secretul vieții, că avea să rămână, totuși, un mister pentru restul omenirii.

-A fost o iubire de liceu, continuă Madison. Roger mergea la un liceu aflat la vreo cincizeci de mile de al meu, dar eu eram majoretă și...

-Și eu! sări Leslie; apoi se uitară amândouă întrebător la Ellie.

-Nu chiar. Grupul de oratorie. Clubul de latină.

-Mmmm, făcu Madison. În tot cazul, eu și Roger ne-am cunoscut și am fost împreună până am terminat liceul. N-am ieșit niciodată cu altcineva în afară de el. Planul nostru era ca după absolvire să mergem împreună la colegiu, apoi să ne căsătorim și să trăim fericiți până la adânci bătrâneți. Aleseserăm chiar și numele copiilor noștri. O clipă, Madison se uită în altă parte; când întoarse din nou capul, fața îi era calmă ca înainte, însă avea ochii plini de durere. E obișnuită să-și ascundă emoțiile, se gândi Ellie și, preț de o clipă, putu să vadă persoana care se afla dincolo de chipul frumos.

-Ar fi trebuit să știu că or să fie probleme. Vedeți voi, familia lui Roger e bogată, iar eu și mama nu eram.

-Dar tatăl tău? întrebă Ellie, fără să mai țină cont de maniere și de constantele povește ale mamei să nu-și mai bage nasul în problemele personale ale celorlalți.

Madison dădu din umeri,dar într-un fel grațios.Ar fi trebuit să joace în filme,se gândi Ellie.

-E om însurat acum,spuse Madison.A plecat-mă rog,a fugit,de fapt-În momentul în care mama i-a spus că e gravidă.Tot ce știu despre el e numele de familie-Madison.Prenumele meu e răzbunarea mamei.Ea n-a putut să poarte numele lui,așa că mi l-a dat mie.Considera că nu-i putea refuza acea părticică din el.

O clipă,aerul părea încărcat de mânia din glasul tinerei.

-E mai tare ca „Ellie”,spuse voioasă Ellie.Mama era sătulă de huidume de băieți și voia o fetiță,așa că mi-a dat nume scurt,de fetișcană.

-Numele tău adevărat nu e Eleanor? întrebă Leslie.

-Nu.Ellie simplu.Cred că am să-l schimb în Anastasia.Și ce s-a întâmplat cu Roger? Madison expiră,slobozind tot aerul pe care îl ținea.Remarca amuzantă a lui Ellie destrămasă încordarea.

-Cu două săptămâni înainte de absolvirea liceului,mama a fost diagnosticată cu cancer la sân.

-Aoleu! exclamă Ellie.Leslie întinse brațul pe speteaza băncii,strângând-o de umăr pe Madison.

-Roger și mama erau viața mea,continuă Madison.Ea și cu mine formam o echipă.M-a crescut singură,având două slujbe ca să facă față cheltuielilor.Seara verifica încasările la o băcănie și,cum nu-și putea permite o dădacă,mergeam cu ea și mă ascundeam în depozitul din spate.Pot să vă spun o mulțime de lucruri despre cum se administrează o băcănie.Deși glumă,nici Ellie,nici Leslie nu zâmbiseră.În tot cazul,continuă ea,după ce mama s-a îmbolnăvit,colegiul a trebuit să fie amânat.Pentru o clipă,Madison își feri din nou privirea.Ca să scurtez povestea,mama a murit,dar după patru ani.La vremea aceea banii de colegiu se duseseră pe doctori și spitale.Ellie nu știa ce să spună și,judecând după tăcerea lui Leslie,și ea se găsea în aceeași situație.

-Și Roger? întrebă Ellie ușurel.

-Bunul Roger,iubirea vieții mele,s-a întors de la colegiu-unde fusese admis cu o bursă de fotbal întreagă,aș putea adăuga.Părinții lui sunt bogați,dar probabil că sunt cei mai zgârciți oameni de pe planetă-oricum dragul de Roger s-a întors la braț cu o logodnică.

-O ce?! exclamă Ellie

-De ce s-ar însura un bărbat cu o alta când te are pe tine? Nu își dădu seama că întrebuse asta pe un ton ridicat până când un întreg șir de oameni se întoarse,uitându-se cu interes la ele.

-Frumusețea nu e totul,spuse Madison cu un zâmbet firav.

-Nu vorbesc de frumusețe. Ai renunțat la studii ca să stai acasă și să-ți îngrijești mama. Asta e frumusețea lăuntrică! Madison se uită surprinsă la Ellie, apoi zâmbi până i se luminează toată fata.

-Cred că îmi plăci, declară ea, iar Ellie îi zâmbi și ea.

-Continuă, o îmboldi Leslie. Ce ai făcut? Și sunt de acord cu Ellie: cum de a vrut pe altcineva? Madison trase adânc aer în piept.

-A spus că după absolvirea colegiului avea nevoie de cineva cu care să poată discuta. Cineva cu studii, educat. Auzind asta, Ellie se întoarse pentru a se uita la Leslie, apoi iarăși la Madison.

-Castrarea ar fi fost prea blândă pentru el, spuse ea încetișor. Madison schiță o mică strâmbătură în semn de aprobare.

-Și eu am gândit așa la vremea respectivă. Mai ales ținând cont de faptul că în timpul liceului eu i-am făcut majoritatea temelor. Venea acasă la mine de trei ori pe săptămână și întotdeauna avea o cutie plină cu lucrări la care trebuia să îl ajut. Adevărul e că el se uita la televizor și eu munceam. Deseori întâlnirile noastre se desfășurau așa: eu îi făceam temele, în timp ce el bătea mingea cu cineva. Iar la colegiu, dacă avea de scris un referat, de obicei îmi trimitea mie subiectul și îl redactam eu.

-Și a absolvit așa? întrebă Leslie. Cum de n-a fost prins la examene? Nu puteai să le dai tu și pe alea în locul lui.

-Nu? întrebă Madison, arcuind o sprinceană. În liceu, Roger era considerat cel mai bun jucător de fotbal din istoria liceului. Directorul le-a spus profesorilor că dacă nu lua note suficient de bune pentru a fi admis la colegiu, profesorul respectiv trebuia să se aștepte să-și piardă postul, titular sau nu. Eu n-am fost acolo, însă cred că atitudinea din colegiu nu a fost prea diferită.

-Mă rog, asta-i corect, spuse Ellie, întorcându-se spre Leslie. Nu ești de acord? Leslie râse.

-Deci prin tine a fost admis la colegiu, apoi l-ai ajutat să rămână acolo, și, în tot acest timp, ai fost o sfântă. La asta, Madison râse.

-Sfântă pentru că mi-am îngrijit mama? Să știi ceva, mi-a făcut plăcere. Când celelalte două dădură să vorbească, Madison ridică mâna. Nu, nu mi-a făcut plăcere că mama suferea. Dar mă interesa latura medicală a bolii ei. Ba chiar mi-am luat o slujbă cu jumătate de normă la spital. Trebuia să conduc șaptezeci și cinci de mile ca să ajung acolo, dar...

-Zilnic? întrebă Ellie.

-Numai de trei ori pe săptămână. Oricum, Montana nu e ca Virginia, spuse Madison, zâmbind. Poți să-ți lași piciorul pe accelerație și să tragi un pui de

somn. Mă rog, mai mult sau mai puțin. În cei patru ani cât Roger a fost plecat, am învățat o mulțime de lucruri. De fapt, unul dintre doctori mi-a sugerat să-mi fac carieră din îngrijirea bolnavilor, însă mai târziu...

-Lasă-mă să ghicesc, o întrerupse Ellie, strâmbându-se. Te-a alergat pe după birou. Madison își privi mâinile.

-Pe după patul unui pacient în comă. Însă ar fi trebuit să observe că aveam în mâini o ploscă plină. Din greșeală am vărsat-o pe el. La asta, Ellie izbucni în hohote de râs, făcându-i pe oameni să se întoarcă din nou și să se uite la ele.

Leslie își puse mâna la gură, dar râdea și ea.

-Dacă îți plăcea să fii infirmieră, de ce n-ai continuat? întrebă Leslie.

-Pentru că... Glasul lui Madison se stinse. Cum putea să le povestească ce viață dusesese? O fi fost vanitate din partea ei să creadă că era frumoasă, dar de când se știa oamenilor le făcuse o plăcere nebună să o privească. Mama ei îi spunea că încă din fașă fusese extraordinară și că lumea o remarca. La școală, era întotdeauna aleasă să joace prințesa din piesă. În clasa a cincea, se rugase să i se dea voie să fie vrăjitoarea, și fusese încântată la culme când profesoara acceptase să joace ea vrăjitoarea, să poarte pălărie ascuțită și să râdă pe înfundate. Lui Madison îi plăcuse întotdeauna la nebunie să chicotească, însă apoi profesoara se dusesse acasă și rescrisese piesa astfel încât, la final, vrăjitoarea se dovedea a fi o prințesă frumoasă în travesti. Pentru că protestase, i se replicase că fața ei avea să ajute la vânzarea biletelor, așa că trebuia să înceteze să se plângă.

Crescând, rămăsese tot frumoasă, o femeie înaltă superbă.

„*N-am un metru optezeci!*” spunea ea adesea. Mama ei considerase că jumătate din atracția pe care o exercita Roger asupra fetei sale se datora faptului că era mai înalt decât ea. Cum le putea explica Madison acestor două femei ce însemna să fii o atracție turistică într-un orașel ca al ei? Pentru că, în adolescență, asta fusese-sau cel puțin așa o numeau fetele care absolviseră liceul o dată cu ea.

În Erskine nu prea aveai multe de văzut, doar câteva magazine înșirate pe strada principală. Întâmplător, aceasta se afla și pe ruta spre o zonă turistică importantă în care iarna se practica schiul, iar vara sporturile în aer liber. Vreo șase firme din oraș formaseră un consiliu pentru a găsi un mod prin care să determine mașinile care goneau prin orașul lor să oprească și să cumpere. Consiliul a venit cu mai multe soluții. Una era să se construiască o închisoare mare și să se dea o mulțime de amenzi pentru exces de viteză. Șoferul era băgat la închisoare, iar familia lui, în timp ce aștepta să fie eliberat, își putea face cumpărăturile în Erskine. Ideea asta a fost respinsă pe motiv că turiștii ar fi fost, probabil, prea furioși ca să mai cumpere ceva. ”Ca să nu mai spunem că e și ilegal, probabil”, adăugase un

membru al consiliului. Au fost propuse și alte soluții, de pildă două carnavaluri și un festival al filmului.

-Spielberg nu apare doar pentru că îl inviți, spusese cineva. Cine vrea să vină în Erskine?

-Nu vrem să vină; vrem doar să oprească. La asta cineva mormăise:

-Păcat că n-o putem pune pe Madison să stea în mijlocul străzii. Asta i-ar opri.

Ideea prinsese rădăcini, iar lui Madison i se oferise slujba de a împărți broșuri publicitare automobiliștilor în trecere.

-Trebuie doar să distribui broșuri? întrebuse ea.

-Atât, fusese răspunsul. Totul părea destul de simplu și trebuia să muncească numai în week-end, când traficul era foarte intens, așa că acceptase slujba. Însă treaba se dovedise cu două tăișuri, căci atâtea mașini opreau în Erskine și atâția bărbați, în drum spre un week-end de destrăbălare, se luau de Madison încât șeriful local fusese nevoit să numească doi oameni de-ai săi să stea lângă ea. În cele din urmă, Erskine decisese că era mai sigur să instaleze un panou cu fotografia lui Madison. Purta jeansi tăiați scurt, o cămașă roșie legată în talie și invita lumea să oprească în oraș și să se uite în jur. Pentru Madison, ocupația asta fusese foarte jenantă, dar avea nevoie de bani pentru facturile medicale ale mamei ei și, pentru că Roger era la colegiu, se simțea singură, astfel încât era plăcut să stea de vorbă cu oamenii în trecere pe acolo.

-Și ce s-a întâmplat? întrebă Ellie. Ce te-a făcut să vii aici, la New York?

-Consiliul orașului a considerat că îmi este dator. Madison dădu din mâna când Ellie încercă să vorbească. Acum nu mai contează pentru ce, dar după ce Roger m-a părăsit, s-au hotărât să mă trimită aici, la New York, ca să pot deveni model. Madison nu le spuse ce îi scuiptase în față, într-o zi, fiica pastorului, într-o criză de nervi. Fata fusese întotdeauna invidioasă pe Madison din cauză că nu era doar frumoasă, ci și deșteaptă, iar când oamenii puteau trece dincolo de înfățișarea ei, o îndrăgeau mult. Era mai mult decât putea suporta fata disprețuitoare, așa că îi spuse lui Madison un secret pe care se presupunea că nimeni nu-l știe. Era adevărat, consiliul orașului strânsese bani să o trimită pe Madison la New York.

”Dacă devine renumită, vom ajunge pe hartă”, raționaseră ei. Însă tatăl fetei, pastorul bisericii la care mergeau întotdeauna Madison și mama ei, a spus că banii adunați nu ajungeau. Într-o zi, fata ridicase întâmplător receptorul tocmai când tatăl ei forma un număr de la celălalt aparat, și auzise un glas de copil spunând „Reședința Madison”. Tatăl ei, pastorul, spusese „Aș vrea să vorbesc cu tatăl tău”. O clipă mai târziu interveni vocea unui bărbat: „Da?” „Fiica dumitale are nevoie de zece mii de dolari. Acum. Trimite-mi-i aici, la biserică. Mai ții minte

numele meu și adresa?” Urmă un moment de pauză,apoi „*Da,te țin minte*”.După aceea se auzi un clic și legătura se întrerupse.

Însă Madison nu povesti partea asta cu trimisul banilor de către tatăl ei.Asta era ceva particular și nu era de spus.În schimb,aminti că fusese trimisă la New York de consiliul orașului pentru a deveni model și lăsa lucrurile așa.Ellie sesizase că Madison ascundea ceva, așa că o bombardase cu întrebări.Dar tânăra zâmbise a la Mona Lisa și nu răspunsese.

-Dar tu,Leslie? o întrebă Madison într-un fel care îi dădu de înțeles lui Ellie că,oricât ar fi încercat,nu avea s-o facă să spună mai multe.Cum e cu bărbatul pe care l-ai lăsat în urmă?

-Alan,preciza Leslie,și încercă să arate tristă,însă avea în ochi o așa licărire de fericire și speranță încât Ellie se gândi că nimic n-ar fi putut s-o întristeze.Eram pe cale să ne căsătorim,dar eu am contramandat totul de frică.Știu că am deja douăzeci și unu de ani și că sunt destul de bătrână ca să mă așez la casa mea și să încep să fac copii,dar..

-Vrei să încerci viața,spuse cu entuziasm Ellie.

-Oh,da!

-Așa că te-ai descotorosit de băiat și ai venit la New York,continuă Ellie, zâmbind.

-Mai mult sau mai puțin.În tot cazul,Alan s-a supărat destul de rău.A spus că ar fi putut să facă niște lucruri în colegiu,dacă ar fi bănuțit că eu aveam să mă dovedesc a fi o...Leslie își privi mâinile.N-a fost o scenă prea plăcută.

O clipă,toate trei rămaseră tăcute,apoi Madison sugeră:

-Ai adresa lui? Poate că Alan și cu mine ne-am putea cupla.

Era tocmai ce trebuia ca să le însenineze starea de spirit,și toate râseră cu poftă.

-Dar cu tine cum e? întrebă Leslie,uitându-se la Ellie.Până acum avem una care a dat papucii și una care a rămas cu buza umflată.Tu în ce categorie te încadrezi?

-În nici una,răspunse ea,apoi adăugă repede: vreau să spun,nici una care s-ar asocia cu vreo idilă.Am vrut să fiu pictoriță de când eram mică.De Crăciun sau de ziua mea nu-mi doream decât acuarele și vopsele și creioane colorate,orice să pot desena.În liceu cred că am fost la trei întâlniri.Aveam patru frați mai mari,toți cu tărățe în cap,adică,îi iubesc și sunt tipi de treabă,dar...

-Proști,concluziona Madison.

-Da,admise Ellie oftând.Masivi,arătoși,grozavi la orice fel de sport,dar mama trebuia să pună biciul pe ei ca să-i facă să deschidă o carte.Ca și Roger al tău,ei...

-Te rog,o întrerupse Madison,nu Roger al meu.

-Corect.Scuze.Oricum,la fel ca tine,prietenele lor le lăceau temele.Prietenele,nu iubitele.Sunt două noțiuni distincte.Aveau iubite cu care ieșeau,fete drăguțe care dădeau bine într-o rochie fără breteluțe,dar aveau și câte o fatucă să le facă temele.De asta când te-am văzut prima dată...Ellie lăsă fraza neterminată și își luă privirea de la Madison.

-Ai presupus că sunt tâmpită ca fetele cu care ieșeau frații săi.Nu-ți face griji,mi se întâmplă tot timpul.

-Și n-ai avut nici un iubit? o întrebă Leslie.Dar ești...

-Știu,foarte drăguță,spuse Ellie cu un oftat.Cred că acasă aveam parte de mai mult testosteron decât puteam suporta,așa că nu mai voiam în plus.Îmi doream doar să desenez,așa că asta am făcut la colegiu.În mai,mi-am luat licența în arte frumoase și în vara asta am locuit acasă și am lucrat într-o galerie de artă din Richmond.În spatele casei noastre este un șopron vechi pe care mama îl considera „casa ei de vară” pentru că avea de gând să-l cicălească pe tata destul cât să-l determine să-i pună niște uși și ferestre,astfel încât să-l transforme într-un loc în care să poată sta și citi.Dar,deocamdată îl bate la cap de aproape treizeci de ani și el n-a făcut nimic.Ellie spusese asta zâmbind,întrucât era o glumă grozavă pentru familia ei,exceptând-o pe mama sa.

-Trebuia să-l refacă singură,spuse cu fermitate Leslie.Tata e antreprenor de construcții și uneori mă lua cu el la lucru.Știu să folosesc ciocanul și șurubelnița la fel de bine ca orice bărbat.Ellie și Madison zâmbiră,peu că felul în care vorbise era foarte sfidător.

-Sunt femeeeeeeeie,auzi-mă strigând,cântă Ellie în surdină,și toate trei râseră.

-În tot cazul,reluă Ellie,în vara asta am folosit vechiul șopron ca atelier și am lucrat în fiecare minut în care nu eram la galerie.Și în cele din urmă...Glasul i se stinse și își privi mâinile.

-Cineva de aici din New York ți-a văzut opera,spuse ușurel Madison.

-Da! confirmă Ellie și ochii îi scânteiau când ridică privirea spre Madison.

Da,da,și iarăși da! Miranda,patroana galeriei,a trimis fotografiile lucrărilor mele unei prietene de-a ei de aici,și,ei bine,din una în alta,mi s-a oferit să subînchiriez pentru un an un atelier la mansardă în Village.E urât,umed și are un ascensor ca dintr-un film de groază,dar lumina este bună și e foarte spațios,și...Ellie se întrerupse ca să poată să-și tragă suflarea.E o ocazie,continuă ea revenindu-și din entuziasm.Părinții mei au scos toți banii din buzunar.Numai unul din frații mei a urmat colegiul,așa că au considerat că pot să iau eu banii de colegiu ai celorlalți trei,însă eu cred că...iarăși tăcu și își privi mâinile.

-Te ajută pentru că te iubesc,spuse cu blândețe Leslie,apoi strânse ușor umărul lui Ellie.Zâmbind,Ellie se uită la Leslie și se gândi: „*E o romantică.E romantică din cap până-n picioare.*”

-Mai mult sau mai puțin,preciza Ellie,zâmbind.Mama și cu mine trebuie să facem front comun împotriva băieților.Madison o privi cu atenție pe Ellie.

-Și nu te-a interesat nici un băiat în tot liceul și colegiul?

-Nu sunt știi tu ce,dacă la asta te referi,spuse Ellie.Am avut și eu întâlniri,dar bărbații care mă atrăgeau din punct de vedere fizic nu puteau distinge un Renoir de un Van Gogh.Credeau că Rubens a jucat la Dallas Cowboy.Iar tipii de la secția de artă...își ridică mâinile,cu palmele în sus,și se strâmbă.Jumătate din ei se plăceau unul pe altul,iar ceilalți arătau de parcă n-ar fi făcut baie în viața lor. Madison se rezemă de speteaza băncii.

-Nu-mi închipui cum e să nu fii cu un bărbat,spuse ea încetișor.Poate pentru că am văzut cât de grea a fost viața pentru mama,l-am înhățat pe Roger și nu i-am mai dat drumul.Chiar și când a rupt-o cu mine,l-am...Tăcu,apoi se uită la cele două.L-am rugat să n-o facă,iar Ellie văzu din nou acea durere în ochii ei și simți dorința s-o ajute pe Madison să nu se mai gândească la trecut.

-Dar acum suntem aici și toate astea au rămas în urmă.Se întoarse dinspre Leslie la Madison.Tu l-ai lăsat în plata Domnului pe Alan,tu pe Roger.Și călătorie sprâncenată amândurora.

-Dintre noi,prima ea o să se îndrăgostească de un bărbat și o să-și abandoneze arta,spuse Madison cu solemnitate.Peste trei ani va trăi într-o casuță pe undeva și va avea o jumătate de duzină de copii.

-Dacă nu mai mult,accentua Leslie.

-Ha! exclamă Ellie.Singurul bărbat care m-ar putea cuceri ar trebui să aibă de o mie de ori mai mult talent decât mine.Așadar...atâta timp cât nu întâlnesc reîncarnarea lui Michelangelo,sunt în siguranță.

-N-a fost Michelangelo homosexual? o întrebă Madison pe Leslie.

-Ba nu,era nebunul ăla care și-a tăiat urechea! replică aceasta.

-Gata,gata,în regulă.Puteteți să mă luați peste picior cât vreți,dar acum suntem toate la egalitate.

-Ia stați așa! le întrerupse Leslie.Apropo de egalitate,nu e azi ziua noastră de naștere? Știu că a mea e și...

-Și a mea,spuseră Ellie și Madison la unison.

-Ne trebuie un tort,hotărî Leslie.

-O să fie o mamă grozavă,o asigură Ellie pe Madison,pe un ton serios,dar inexpresiv.Leslie nu le băgă în seamă.

-Am să-1 întreb pe jigodia de Ira unde e cea mai apropiată cofetărie și am să cumpăr un tort pentru ziua noastră.Spunând asta se ridică,iar cuvintele pe care Ellie și Madison erau pe cale să le rostească li se opriră pe buze,peptu că privind-o pe Leslie mergând vedeai frumusețea în mișcare.Se mișca de parcă plutea,fusta mătăsoasă lipindu-i-se pe picioarele lungi.

-Uau! rosti Ellie în surdină când Leslie ajunse la ghișeul lui Ira.Uau!

-Chiar așa,aprobă Madison,cu ochii mari.Leslie le facu cu mâna în timp ce ieșea pe ușă.Ellie și Madison rămaseră singure și descoperiră că nu prea aveau ce să-și spună.Cu toate că Leslie era cea mai tăcută,avea ceva care le făcea pe toate trei să vorbească.Avea ceva primitiv,o anume tihnă ce crea atmosfera potrivită pentru dezvăluirea secretelor.Tăcerea o făcu pe Ellie să n-aibă stare,în timp ce Madison doar se rezemă de speteaza băncii și închise ochii.Ellie era toată energie cinetică,pe când Madison părea să aibă răbdarea secolelor.Când,peste câteva minute Ellie ridică privirea și o văzu pe Leslie venind înspre ele cu o cutie albă,fii mirată.Cu certitudine,nu-i luase mult timp.

-N-o să vă vină să credeți ce am aici,începu Leslie așezându-se lângă Ellie și deschizând ambalajul.Înăuntru era un tort mic cu glazură albă,pufoasă,pe care,cu șerbet roz,erau scrise numele lor.

-Ai fost rapidă,spuse Ellie,ridicând privirea.Ochii lui Leslie râdeau.

-Alături e o cofetărie și zilnic fac câte un tort pentru „Fetele lui Ira”. Ellie clipi mărunt.

-Te referi la noi? Acum suntem „Fetele lui Ira”? Leslie râdea.

-Ai avut dreptate, Madison; secătura alege zilnic două sau trei tinere și le pune să stea aici,pe banca asta,în timp ce el face mii de greșeli pe permisele lor,astfel încât sunt nevoite să aștepte.Cum foarte multe persoane vin la Direcția de Circulație chiar de ziua lor de naștere,se pare că multora le vine ideea să împartă un tort.

-Cofetăria îi dă comision? întrebă Ellie.Și de ce îl lasă primăria New York-ului să scape basma curată? Leslie se aplecă în față și coborî glasul.

-Asta i-am întrebat și eu.Nu de comision,ci de ce i se dă voie să facă asta.Vedeți ferestruica aia de acolo,de sus? spuse ea,întorcând capul și uitându-se la peretele din spatele lui Ira.Chiar deasupra ghișeului lui Ira,era o fereastră mică și atât de murdară încât era de mirare că cineva putea să vadă prin ea.

-Șeful lui Ira lucrează acolo sus,le informă Leslie.Din ce spuneau femeile de la cofetărie,lui Ira i se permite să procedeze așa pentru că șefului său îi place priveliștea la fel de mult.

-Ar trebui să mă înfurii,zise Ellie,pe de altă parte însă,azi v-am cunoscut pe voi și...ridică din umeri.Și ce fel de tort e ăsta?

-Cu nucă de cocos.Angajata de la cofetărie mi-a spus că ciocolata face prea multă mizerie.Și,priviți,mi-a dat farfurii,șervețele și furculițe.Așa ca,Fetele lui Ira,să ne-nfruptăm! Și chiar asta au făcut.

CAPITOLUL 3

Vă rugăm să vă legați centurile.Ne pregătim de aterizare.Glasul de la difuzor o readuse pe Ellie la realitate.Ce se întâmplase cu fata aceea frumoasă,frumoasă? se întrebă Ellie.În cei nouăsprezece ani care trecuseră de atunci,Ellie se îndoia că se întâmplase vreodată să se uite printr-o revistă de modă fără să se gândească la ea.”*Nu-i tot atât de fermecătoare ca Madison*”,afirmase de atâtea ori încât fostul ei soț spusese la un moment dat: „*Lasă-mă să ghicesc: Indiferent despre cine sau ce e vorba,nu-i tot atât de fermecătoare ca Madison*”.După acea remarcă,Ellie nu-i mai pomenise numele,dar asta nu o oprise să se gândească la ea.Se întorsese oare în orășelul ei natal din Montana și urmase școala sanitară? Poate că se măritase cu un doctor și avea o mulțime de copii.Cu gândul la copii, Ellie ridică storul și se uită prin hublou.Mai bine să nu se gândească la asta.

Copiii erau motivul care pusese capăt căsniciei ei.A doua zi după Crăciun,la o zi după ce fostul ei soț îi aruncase încă una dintre răutățile lui isterice pentru că ea nu-i dădea niciodată destul,nu făcea destul pentru el,Ellie se uitase la el și se gândise: „*Pentru bărbatul ăsta egoist am renunțat eu la copii*”.Atunci n-o știa,dar acela a fost momentul în care l-a părăsit.L-a părăsit în mintea ei,adică. Despărțirea efectivă și tribunalele aveau să-i ia aproape un an din viață,dar mintea ei l-a abandonat în acea clipă.

În timp ce avionul ateriza,starea de nervozitate a lui Ellie se reinstala.Chiar era o prostie să-și dea întâlnire cu niște femei pe care nu le văzuse de atâția ani.Era ca întrunirile acelea oribile de liceu.Te duceai având în minte imaginea oamenilor din trecut,astfel încât ridurile și straturile de șunci de pe corpurile lor erau șocante.Apoi te duceai la toaletă și te vedeai în oglindă și îți dădeai seama că ai aceleași riduri și aceleași surplusuri de grăsime.

Când avionul se opri,iși luă geanta și se ridică.În timp ce aștepta să iasă,mintea i se întoarse la ziua petrecută la Direcția de Circulație.Atunci,Madison ascundea ceva,se gândi ea.Ellie era foarte plină de ea,foarte sigură că avea să pună lumea pe jar cu arta ei și foarte convinsă că și Leslie și Madison aveau să reușească.

Uitându-te la Madison,puteai presupune că știi totul despre ea.Fusese regina balului de absolvire și cea mai populară fată din școală.Bineînțeles că avea să se

mărite cu căpitanul echipei de fotbal. Madison se conformase parțial acestui scenariu, dar pentru ea lucrurile se schimbaseră. De ce nu reușise în lumea modelingului? se întreba Ellie. De ce în ultimii nouăsprezece ani nu văzuse fotografii de-ale ei? Avea impresia că Madison n-ar fi trebuit decât să meargă pe străzile New York-ului pentru ca un fotograf s-o implore să-i fie model. Nu se întâmplau tot timpul lucruri de genul ăsta? Nu erau descoperite modele în restaurante, farmacii și cine mai știe pe unde?

Persoanele de vizavi de Ellie ieșiră pe interval și Ellie le urmă. În timp ce aștepta ca șirul să înainteze, se gândea la Leslie. Era mult mai greu să urmărești cariera unei dansatoare, mai ales că Ellie nu reușise să vadă prea multe spectacole de pe Broad-way. Oare dansase Leslie pe Broadway, iar apoi cunoscuse vreun bărbat fabulos de bogat și se măritase cu el? Sau văzuse ea prea multe filme vechi alb-negru? Când cei din fața ei avansară, Ellie trase adânc aer în piept. Asta e, se gândi ea. În invitația trimisă celorlalte două, le rugase ca, dacă acceptau, să-i trimită informații cu privire la avionul cu care soseau. Asta fusese ideea lui Jeanne. Pe baza informațiilor de zbor, Ellie aranjase ca femeile să fie așteptate la aeroport de mașini care să le ducă la casa lui Jeanne de pe Coastă, la nord-vest de Bangor. Poate că fusese lășitate din partea ei, dar Ellie aranjase să ajungă ultima.

Asta însemna, probabil, că va rămâne ea cu canapeaua în loc de dormitor, dar era dispusă să plătească prețul. Când avea să sosească la casa lui Jeanne, Leslie și Madison trebuia să fie deja acolo. Când intră în aeroport, văzu un bărbat în uniformă neagră, care ținea o bucată de carton pe care scria Abbott. Îi dădu bagajul de mână și etichetele pentru ridicarea geamantanelor, apoi îl urmă la banda pentru bagaje. Când în sfârșit se aflau în mașină și el ieși din aeroport, lui Ellie îi veni să-i spună să întoarcă și s-o ducă înapoi. Cum ar fi putut să le povestească viața ei? Fusese un succes, dar acum totul se terminase. Lăsase un bărbat s-o înfrângă, lăsase un sistem juridic s-o înfrângă. Toată viața ei lumea o considerase un mic bulldog, care nu lăsa niciodată de la ea, iar atunci când voia ceva mergea până-n pânzele albe. ”Și Dumnezeu să-I păzească pe cel care îi stă în cale”, obișnuia să spună mama ei. Însă Ellie se dăduse bătută. Ellie nu rămăsese pe poziție și, în cele din urmă, eșuase.

Însă nu-i spuse șoferului să întoarcă. În ultimii trei ani trăise cu o teamă constantă, nesfârșită, dar venise vremea să înceapă să riposteze.

Ce mai ripostă, se gândi ea, întorcându-se să se uite pe geam la superbul Maine. Frunzele copacilor păreau în flăcări de atâta roșu și auriu. Oare pentru toată lumea luna nașterii era și lună favorită a anului? Octombrie era, în mod cert,

preferata lui Ellie,când aerul era răcoros și frunzele își schimbau culoarea în nuanțe strălucitoare.După letargia verii,toamna părea să trezească lumea din amorțeală.

O să fie bine,își spuse ea.Am cu nouăsprezece ani mai mult,dar și ele au.Până și Madison trebuie să fi îmbătrânit.Poate că dacă nu le spun ce mi s-a întâmplat,n-o să le fie milă de mine.Poate că dacă...

-Ați mai fost în Maine? o întrebă șoferul,smulgând-o din gânduri.

-Nu.Locuiești aici?

-De-o viață.

-Atunci povestește-mi totul,îi ceru ea,dorind să-i fie distrasă atenția de la apropiata întâlnire,iar un șofer vorbăreț era la fel de bun ca orice altceva.

Ellie le văzu prima și parcă i se luă de pe suflet o tonă de griji.Oftă ușurată și facu un pas înainte,dar apoi se opri,vrând să-și ofere timp să se uite și să se gândească.Șoferul o duse la adresa dată de ea,apoi îi scosese gețile din portbagaj în timp ce ea studia casa.Era destul de veche,după cum îi spusese Jeanne,fiind construită pe la 1800 de un dulgher de corăbii,dar Jeanne nu menționase că era și fermecătoare.Era mică,cu două niveluri și o verandă adâncă în față.

Clădirea se evidenția prin brâul de ornamente rococo ce o împrejmuia la exterior.Sub o astfel de imagine,într-un ghid turistic,ar fi apărut cuvintele „*Cea mai fotografiată casă din Maine*”.Uitându-se la casă,Ellie zâmbi: Jeanne îi spusese că îngrijitoarea avea să o lase descuiată,astfel încât toate trei puteau să sosească atunci când voiau,tară să-și facă griji că vor sta pe afară.Faptul că putea fi lăsată descuiată spunea totul despre orașelul de coastă.

După ce îi dădu un bacșiș șoferului,își luă geamantanul și deschise încet ușa din față.In micuța cameră de zi erau,pe podea,trei valize nedesfacute,deci nimeni nu alesese încă un dormitor.

Încăperea era fermecătoare,cu antichități coloniale presărate printre numeroase obiecte de artizanat local și două piese de artă autentică.Deasupra ușii de la intrare era un model mare de corabie,iar unul dintre pereții camerei era ocupat de un enorm șemineu de piatră.Restul mobilierului avea un vag aspect colonial dar,și mai important,părea confortabil.Verdele închis și ruginiul,ici și colo cu urme de galben,se asortau perfect cu splendoarea toamnei de afară.

-Nu-i de mirare că mi-ai împrumutat-o,șopti Ellie,gândindu-se că terapeuta ei voia să se dea mare.Chiar în față era o ușă lată prin care Ellie putu vedea bucătăria cu dulapuri de un galben vesel și,dincolo de ea,grădina.Acolo,sub un copac cu frunze de un magnific roșu închis,stăteau două femei.Erau așezate cu

fața spre casă,având între ele,pe o măsuță de lemn,ceva ce semăna cu o carafa cu limonada,și discutau liniștite.Ellie străbătu camera-de zi,întră în bucătărie și se opri lângă chiuvetă să se uite pe fereastră.Se așteptă să fie observată imediat,dar,pentru că soarele se reflecta în geam,ele nu o văzură.Când își dădu seama că le putea studia fără a fi remarcată,Ellie nu rezistă tentației.

Leslie nu mai era extraordinară.Arăta ca o gospodină între două vârste,din clasa de mijloc.Era tot subțire,dar pierduse toate caracteristicile acelu corp pentru care meritase cândva să-ți dai viața.Părul ei părea să-și fi pierdut strălucirea arămie,având acum doar o nuanță de castaniu și,judecând după multele șuvițe cărunte,nu și-l vopsea.Pielea era frumoasă,dar i se vedeau ridurile de la ochi,iar de la nas la gură coborau două șanțuri adânci.

E foarte nefericită dintr-un anumit motiv,se gândi Ellie.

Se tot uita la Leslie și își amintea de fata care fusese odată.Acum,singurul lucru care rămăsese din tânăra pe care o cunoscuse cu mult timp în urmă era ținuta.

Leslie stătea la fel de dreaptă,cu spatele ca o riglă etalon.*N-aș fi recunoscut-o,se gândi Ellie,încruntându-se.*Știa că,mai devreme sau mai târziu,trebuia să întoarcă capul și să se uite la Madison.Dar nu voia s-o facă.Deja văzuse mai mult decât dorise.

O clipă,Ellie închise ochii și rosti o mică rugăciune ca să aibă puterea de a o privi pe Madison.Madison acum era ca un Monet pe care cineva l-a lăsat nouăsprezece ani în ploaie și ninsoare.Era ceva incredibil de frumos care fusese distrus de timp și neglijență.Era tot înaltă,dar acum șira spinării îi era ușor curbată,de parcă stătuse mult timp aplecată peste un birou.Și fuma.În cele câteva minute de când stătea Ellie acolo,Madison terminase o țigară și își aprinsese alta.În fața ei era o scrumieră mare din sticlă,plină cu mucuri,iar alături avea un pachet de țigări și o brichetă nereîncărcabilă.

Dacă se uita bine,mai vedea frumusețea de odinioară a lui Madison.Însă acum avea cearcăne sub ochi.Pielea ei,care odată strălucea de sănătate,devenise aproape cenușie.Avea părul tot lung,dar,deși îl strânsese cu severitate la spate,Ellie văzu că nu mai avea luciu.

În tinerețe fusese suplă,iar acum rămăsese numai piele și os.Purta o bluză din tricot subțire,cu mâneci lungi,care i se mulau pe brațele prea subțiri,lipsite de mușchi.Picioarele lungi nu-i umpleau pantalonii stil burlan.

În ochii lui Ellie,Leslie arăta nefericită,însă Madison arăta de parcă viața era un camion de tonaj greu și o călcase.În minte îi veniră cuvintele lui Jeanne că poate celelalte două trecuseră prin încercări mai grele decât ea.Și,la gândul ăsta,se simți ușurată.Nu avea să fie judecată de femeile astea.Nu avea să fie condamnată

că pusese pe ea optsprezece kilograme.Și nu avea să fie ridiculizată că nu mai avea succes și pierduse direcția în viață.Nu se mai gândi că avea să fie compătimită și asta era o adevărată binecuvântare.

O clipă,își luă privirea de la cele două femei care stăteau sub copac și o așteptau. Cum să se poarte? Să-și ia o mină veselă și să le spună că nu se schimbaseră nici un pic? Să mintă și să spună că era bine,fericită și că lucra la o nouă carte care,la fel ca celelalte,va avea succes?

O secundă,Ellie își aminti ziua petrecută la Direcția de Circulație.Atunci fusese sarcastică și arogantă.Oh,da,aroganța de a crede în sine,de a fi convinsă că avea să cucerească lumea.Cu alte cuvinte,fusese ea însăși,iar ele o plăcuseră.Așa că acum avea să se comporte la fel.După ce inspiră adânc,puse mâna pe clanța ușii din spate și o deschise.Când pași afară,celelalte două se opriră din vorbit și se uitară la ea.Ellie văzu șocul de pe chipurile lor,din cauza mărimii ei.Era mult mai corpulentă decât ultima dată când o văzuseră.Leslie se strădui din greu să se adune ca să poată vorbi,dar Ellie i-o luă înainte:

-Păcat că n-am oferit un premiu pentru cea care arată cel mai rău,spuse Ellie cu mare voioșie.

-Aș fi câștigat eu,hotărî Madison.Stătea pe scaun,ținând țigara între degete, picioarele lungi întinse în față,și îi zâmbea lui Ellie.Iar când zâmbea,Ellie vedea acea parte a adevăratei Madison,cea care putea întrece în strălucire soarele.

-Nu știu dacă e așa,zise Ellie așezându-se pe scaunul de lângă Madison.Pe masă era un al treilea pahar pe care și-l umplu cu limonada.Cred că grăsimea e destul de șocantă.Dovedește lipsa de disciplină.

-Cel puțin,tu ai avut succes în viață,spuse Madison.Ești o mare scriitoare.Lumea întreagă îți cumpără cărțile,dar eu lucrez într-un cabinet veterinar.Dacă vomită un câine,curăț după el.N-am bărbat,n-am copii.Nimic.

Cuvintele erau îngrozitoare,însă erau rostite cu o așa veselie încât o făcură pe Ellie să zâmbească.Îi făcea bine să audă că și altcineva are probleme.Se părea că,în ultimii ani,lumea din jurul ei avea o viață minunată,fără griji.Probabil că toți mințeau,dar nici gândul ăsta nu îi alinase nefericirea.

însă acum putea zâmbi.

-Crezi că asta e rău? Eu sunt o fostă.Sunt secătuită.N-am mai scris un cuvânt de trei ani.Aproape tot ce am câștigat în zece ani ca scriitoare mi-a fost luat în procesul de divorț de fostul soț care nu făcea nimic toată ziua.

-Cel puțin a avut ce să-ți ia,comentă voioasă Madison.Eu n-am făcut nimic ca să câștig o grămadă de bani.N-am avut nimic care să mi se poată lua.

-Și nu-i mai bine? Pe tine nu te întrebă lumea ce-ai fost odată.

-Oh,nu,spuse cu seriozitate Madison.E mai bine să fi fost decât să nu fi fost deloc,niciodată.Cred că Nietzsche a spus asta.

-Platon,le anunță Ellie.Platon a spus asta,dar eu sunt de acord cu Socrate.El a spus că...în timp ce încerca să inventeze ceva,se gândea: „*îmi place la nebunie asta.Îmi place acest dialog tăios,provocator.I-am dus dorul*”.Și era atât,oh,atât de bine să nu mai fie privită cu milă.În ochii lui Madison nu era nimic care să spună că-i părea rău pentru acea Ellie pe care o cunoscuse cândva-suplă,a cărei privire nu era plină de durere.De fapt,văzându-se reflectată în ochii lui Madison,Ellie aproape că putea să creadă că era încă fata care avea viața înainte.

-Scuzați-mă,interveni Leslie.Ellie și Madison își întrerupseră dialogul despre a cui viață era mai rea și se întoarseră spre Leslie.Aceasta le zâmbi foarte dulce amândurora.

-Eu m-am măritat cu băiatul de alături și am făcut doi copii.Acum cei mai mulți oameni din oraș îmi spun că el are o aventură cu noua lui asistentă,pe care o cheamă Bambi.Trăiesc într-o casă victoriană uriașă,pe care soțul meu o umple cu antichități de neatins.Anul trecut mi-a înlocuit mobilierul de bucătărie cu o operă de artă.Mama vrea să divorțez de el.Fiica mea vrea să „ripostez”,ce-o mai fi însemnând și asta,iar fiul meu fuge și se ascunde la cel mai mic semn de conflict- ceea ce înseamnă că îl văd rar.Asta este tot ce fac acum,îmi dedic viața celor trei,și,dacă aș pleca,n-aș avea nici cea mai mică idee cum să obțin o slujbă, cu atât mai puțin cum s-o păstrez.Și...se opri,de parcă ar fi așteptat să audă tobele-sunt în trei comitete pentru colectare de fonduri.

O clipă,Ellie și Madison tăcură,clipind mărunț spre Leslie.

-Tu ai câștigat,spuse Madison.

-Sau ai pierdut.Depinde cum privești,preciza Ellie.

-Ce ziceți de cină? întrebă Madison.Sunt lihnită de foame.Ellie se uită la ea cu ochi îngustați.

-Dacă îmi spui că poți mânca orice și oricât și nu te îngrași deloc,te omor.

-Scoate pistolul,scumpete,confirmă Madison,zâmbindu-i larg.

Înainte să se mai rostească o vorbă,Leslie se ridică.

-Haideți,dragelor,și încetați cu întrecerea.Clubul meu de la țară dă un bal de caritate luna viitoare și îmi trebuie o temă.Mă puteți ajuta cu niște idei.

Ellie se ridică,uitându-se iar la Madison.

-Categoric a ajuns cel mai rău,spuse ea.

-Da,indiscutabil.Madison o privi pe Leslie.Un club la țară? Spune-mi,rogu-te,că măcar dai lecții de dans copiilor.Ceva acolo! Leslie zâmbi.

-Când am achiziționat marea casă victoriană,am cumpărat-o cu o casă de vară frumoasă și romantică.Era dărăpănată,dar am reparat-o cu ani în urmă.Când eram gravidă.Însă soțul meu a dus acolo un televizor.Apoi a...

-Gata! Gata! strigă Ellie,ducându-și mâinile la față ca pentru a se apăra de săgeți.Nu mai suport.Ce ziceți să ieșim și să ne îmbătăm? Doar dacă una dintre voi n-a devenit alcoolică.Madison arată țigara.

-Ăsta e singurul meu viciu.Ellie își puse mâna pe șold.

-Ciocolată.Amândouă se întoarseră spre Leslie.

-Fără vicii.Nici unul,întări ea,zâmbind.Madison și Ellie mârâiră.

-Întotdeauna trebuie să câștige ea,nu-i așa? întrebă retoric Ellie.

Leslie își ridică brațele,îndoindu-le de la cot,parcă invitându-le.

-Mergem în oraș s-o facem lată? Madison și Ellie își înlănțuiră brațele cu ale lui Leslie; apoi se îndreptară spre porțița de lângă casă și ieșiră în stradă.

CAPITOLUL 4

Mâncaseră,omar firește,la un restaurant care avea în nume cuvântul „principal”.După cină se plimbaseră prin orașel și se uitaseră la debarcader,la bărcile din port,și citiseră însemnele de pe clădiri,care declarau că erau proprietatea cutărui sau cutărui căpitan.

-Pe toți îi chema Josiah? se miră Ellie.După ce se simțiseră atât de apropiate înainte de cină,o dată aflate în compania altora păreau să-și fi pierdut acel sentiment că se cunoșteau bine.Asta începuse când intraseră în restaurant și o femeie se chiorâse la Ellie și rostise:

-Nu sunteți...? Ellie i-o retezase scurt.

-Nu,apoi o luase înaintea lui Leslie și Madison,urmând chelnerița spre o masă.

Însă curioasa se așezase în apropierea lor și continuase să se holbeze atât de insistent,încât lui Ellie nu-i prii nici mâncarea,nici compania celorlalte.

Prezența oamenilor în restaurant și insistența cu care le privea femeia respectivă păreau să înlăture sentimentul că erau prietene vechi.Adevărul era că una dintre ele era o celebritate.

-Povestește-ne despre copiii tăi,o invită Madison pe Leslie cu un ton formal.

Camaraderia firească dispăruse.Acum erau străine una pentru alta,fiecare având o viață diferită.Leslie,cu viața împărțită între biserică și școli și întruniri de comitete,era foarte diferită de Madison,ce avea un trai plin de întâlniri,în căutarea bărbatului ideal.Iar viața lui Ellie era și mai îndepărtată de a lor.Nici una dintre ele nu i se ceruse vreodată autograful.

-Plecăm de aici? propuse Ellie după puțin timp.Întrucât nici una nu voia să i se reamintească de megasuccesul lui Ellie,fură imediat de acord.Cum te puteai relaxa în preajma celei despre care prima doamnă spusese că e scriitoarea ei preferată?

O dată ajunse afară,încordarea se menținu și,în timp ce rătăceau pe străzi, uitându-se la vitrine,atât Ellie cât și Madison fură tăcute.

Conciliatoarea fu Leslie,singura care aplana conflictul latent.

-Parcă era vorba să ne îmbătăm,spuse Leslie.Nici Madison,nici Ellie nu-i răspunseră,doar îi zâmbiră șters,apoi se reîntoarseră spre vitrină.Ambele păreau fascinante de o prăvălie în care se găseau păsări din lemn.

-Ellie,tu ești celebritatea,așa că tu plătești pileala,hotărî Leslie,și asta o facu pe Ellie să zâmbească.

-Poate că o s-o poată plăti cu un autograf,insinua Madison,dar glasul ei sugera ceva nu prea plăcut.

-Numai dacă e pe-o carte de credit,i-o întoarse Ellie,apoi se uită la ea,ușor sfidător.

-Dacă vă apucați să vă scoateți ochii,pe cine credeți că ar trebui să pariez? întrebă Leslie,și asta destramă încordarea din aer.

-Mi-e foame,se plânse Ellie.Femeia aia m-a enervat atât de tare că n-am putut să mănânc.Zâmbind,Leslie le arată o mică băcănie care era încă deschisă și un magazin de băuturi, chiar peste drum.Treizeci de minute mai târziu,cele trei,cu brațele încărcate de mâncare și o plasă de sticle,râdeau în timp ce se întorceau la căsuța lor de turtă dulce.O dată ajunse acasă,buna dispoziție le reveni.Afară erau conștiente că nu se cunoșteau,că duseseră vieți foarte diferite,ajungând în puncte diferite.In casă însă,erau iarăși acele trei fete-Fetele lui Ira-și erau egale.Aveau încă viitorul în față.Ellie desfăcu trei pungi de chipsuri și două cutii cu maioneză,în timp ce Leslie scotoci prin bucătărie după un tirbușon.Madison aruncă niște perne pe podea,în fața canapelei,scoase două pachete de țigări,apoi se așeză confortabil.Ellie aruncă o privire spre țigări și deschise o fereastră de lângă Madison.Leslie se întoarse din bucătărie cu pahare și o sticlă de vin alb destupată.

-Bun,cine-i prima? întrebă Leslie și trânti niște perne pe jos,ca să stea pe ele.Ellie se întinse pe canapea,în spatele lui Madison.

-Cine-i prima la ce? vru să știe Ellie.Ochii lui Leslie licăriră.

-De parcă n-ai muri de curiozitate să auzi tot despre toate.Ellie zâmbi și înmuie un chips în maioneză.

-De ce ai renunțat la dans?

Înainte ca Leslie să apuce să răspundă, Madison le privi printr-un nor de fum și spuse:

-De ce să nu atacăm problema direct și să vorbim despre bărbați?

-Eu una n-am ce să povestesc, zise Ellie și mai luă un chips cu maioneză.

-Nici eu, spuse Leslie. M-am măritat cu Alan și gata. În toți acești ani i-am fost absolut credincioasă. Cu asta, conversația păru să intre în impas. Ellie se lăsă pe spate și se uită în tavan.

-V-ați gândit vreodată la cel pe care l-ați scăpat? La bărbatul pe care l-ați fi putut prinde în lăț și nu l-ați prins?

Când nici una nu vorbi, Ellie se întoarse pe-o parte și se uită la ele. Leslie și Madison își studiau cu atenție mâinile, evitând să întâlnească ochii celorlalte.

-Sunt bună sau nu? se laudă Ellie zâmbind în timp ce ridică paharul. Am găsit deja un subiect și sunt aici doar de câteva ore. Așadar, cine e prima?

-Ce-ar fi să începi tu? întrebă Madison, privind-o cu ochi îngustați.

Ellie deschise gura să vorbească, dar apoi se răzgândi și se întoarse spre Leslie.

-Cu tine cum e? Ai o mulțime de regrete? Leslie zâmbi calm.

-Nu chiar. Sunt mulțumită de viața mea. Sigur, soțul și copiii mei nu mă bagă în seamă și uneori mă întreb dacă n-ar călca pe cadavrul meu dacă aș cădea moartă în bucătărie, dar... Se opri și râse de privirile îngrozite ale celorlalte două. În regulă, sunt un fel de preș de picioare. Recunosc asta, însă chiar îi iubesc.

-Și n-ai vrea să schimbi nimic? întrebă Ellie neîncrezătoare.

-Nu, nu să schimb... murmură Leslie.

-Dar ce?

-Alan este singurul bărbat cu care m-am culcat.

-Eu nici măcar n-am să comentez asta, spuse Madison stingându-și țigara.

-A fost un băiat în colegiu, pe care îl interesam, dar... Ei bine, era bogat.

-Treaba asta are și-o latură negativă? întrebă Madison.

-Nu putred de bogat, dar dintr-o familie veche. Bogat ca Kennedy. Credeți-mă, familia lui mă înspăimânta atât de mult încât i-am refuzat invitația de a petrece vacanța de primăvară acasă la el.

-Ce s-a întâmplat cu el?

-Acum e senator. Unii spun că va ajunge președinte.

-Dumnezeule! Ei bine, doamnă președinte... spuse Madison aprinzându-și altă țigară. Ellie se uita cu atenție la Leslie.

-Altceva? insistă ea. Leslie luă o gură de vin.

-Asta-i tot. Nu s-a mai întâmplat nimic. După ce i-am refuzat invitația, și-a pierdut interesul față de mine, iar eu nu m-am mai gândit la asta. Exceptând... ultimul

an,de fiecare dată când Alan pomenește de Bambi,mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă acceptam invitația tânărului ăla.Dacă nu pentru altceva,lui Alan i-ar fi prins bine să aibă oarece concurență.

-N-a avut? Niciodată? întrebă Madison.

-Nu,răspunse Leslie; apoi ochii ei nu mai priviră pierduți în depărtare,și zâmbi iar.Dar voi câți bărbați ați avut?

-Mii,răspunse pe loc Ellie.Oh,da.Cel puțin mii.Celebritățile au succes,să știi.
Râzând,Leslie se întoarse spre Madison.

-Și tu?

-Tot așa.Mii.

-Înțeleg.Știți,nu vă prea pricepeți să mințiți.Ellie și Madison râseră.

-În regulă,poate că de fapt au fost doi,recunosc Ellie.Fostul meu soț și un tip în liceu.

-Trei,mărturisi Madison.Am fost măritată câțiva ani,și au mai fost doi.

-Nu reprezentăm chiar reclame pentru revoluția sexuală,nu-i așa? comentă Leslie.

-Dar tu? o întrebă Madison pe Ellie.Cum e cu bărbatul care a plecat din viața ta?

-N-a existat nici unul.La asta cele două râseră batjocoritor.

-Cum să nu,sigur.Nu vrei să povestești,o provocă Madison.

-Ba nu,zău,încă îl mai aștept pe Jessie al meu,spuse Ellie.

-Și cine e?

-Deocamdată,nimeni.În filmul Romancing the Stone,personajul jucat de Kathleen Turner scrie povești de dragoste,iar pe erou îl cheamă Jessie.Ea spune că așteaptă să apară.La fel și eu.

-N-a existat nici un bărbat în trecutul tău,altul decât cel cu care te-ai măritat, care...? Madison se uită la Ellie cu sprâncenele arcuite.

-Nu,răspunse Ellie cu un glas sincer.Toți bărbații din viața mea sunt în imaginația mea.Iar eu scriu despre ei și îi vând.Îmi împart fanteziile cu întreaga Americă.Cu toată planeta,dacă am noroc.

-De ce oi fi având eu sentimentul că ascunzi ceva? întrebă Leslie,uitându-se lung la Ellie,în același fel în care fusese și ea privită.Ellie își luă paharul de vin și, când vorbi,gura ei căpătase o expresie dură.

-De fapt,a existat cândva un bărbat care mă interesa.Îmi plăcea,îl admiram foarte mult.Era însurat și avea două fetițe,iar când i-a cerut soției sale să divorțeze toată lumea l-a denigrat.Nimănui nu-i venea să creadă că putea să-i facă așa o mârșăvie iubitei lui soții.Dar eu l-am protejat.I-am spus că îl înțeleg.Și i-am luat apărarea în fața oamenilor care îi întorseseră spatele.Cred că în mintea mea îmi

faceam iluzii că avea să-mi spună ce persoană grozavă sunt eu, iar apoi avea să mă smulgă din căsnicia mea nefericită și...Ellie lăsă paharul jos și se cutremură. Nu s-a întâmplat. S-a însurat cu altcineva și s-a mutat în alt stat.

Leslie se uită la Madison.

-Tu probabil că ai respins un milion de bărbați.

-Aș vrea eu, spuse Madison, considerând că glumeau. Dar Ellie și Leslie nu râseră. În schimb, se uitară lung la ea.

-În regulă, am avut o mulțime de oferte, majoritatea indecente, dar nici una care să mă atragă. Madison se uită la țigară, apoi iar la ele. Expresia de pe chipurile lor îi indica clar că nu o credeau deloc. Bine, a existat un bărbat, recunosc Madison și își aprinse altă țigară, dar asta a fost cu mult, mult timp în urmă, și cred că mai importante au fost circumstanțele decât evenimentele reale. Nu cred că el ar fi băgat în seamă pe cineva ca mine dacă soarta n-ar fi vrut să ne întâlnim în vara aia. La vorbele astea, Ellie sări.

-Cum adică „*cineva ca mine*”? Vrei să spui, cineva destul de frumos pentru a face stelele geloase? Madison râse.

-Acum înțeleg de ce ai atâta succes. Nu, n-am vrut să spun asta, ci că nu aveam studii. El tocmai terminase anul trei de medicină, iar eu eram... În fine, e o poveste plicticoasă.

-Mie nu mi se pare, o contrazise Ellie în timp ce lua un pumn de chipsuri de porumb. Ție, Leslie?

-Câtuși de puțin. De fapt, comparativ cu cele două alternative, un pat gol sau televizorul, cred că povestea asta este de-a dreptul fascinantă. Madison râse iarăși.

-Sunt măgulită. Ei bine, asta s-a întâmplat chiar după ce am avortat și...

-Poftim?! țipară într-un glas cealaltă două. Madison trase lung din țigară.

Amândouă observară că mâna îi tremura puțin când duse țigara la buze, dar nici una nu spuse nimic. Madison inspiră fumul, apoi își dădu capul pe spate și îl slobozi încet.

-N-am fost niciodată la terapeut- nu că n-aș fi avut nevoie, rețineți, ci pentru că nu mi-am permis-, dar poate că întâlnirea asta e ca o ședință de terapie în grup.

-Povestește-ne tot, o îndemnă Ellie nerăbdătoare.

-Bine, aprobă Madison ațintindu-și țigara spre Ellie, dar dacă citesc vreo vorbă din confesiunea mea în una dintre cărțile tale, te dau în judecată. Ellie se uită în zare, de parcă s-ar fi gândit la asta, iar când își întoarse privirea la ele, și Leslie și Madison abia se abțineau sănură.

-În regulă, de acord, le promise Ellie, mimând reținerea, dar îi plăcea să audă o poveste tot atât cât îi plăcea să și spună.

-În realitate,avortul nu are nici o legătură cu istorisirea,dar...Madison ridică mâna când atât Ellie,cât și Leslie deschiseră gura să protesteze.

Madison inspiră adânc,apoi trase încă un flim din țigară.

-A fost un accident,doar un lucru din alea care se întâmplă.Roger era încă în scaunul cu roțile,și...

-Stai așa! o întrerupse Ellie.Scaun cu roțile? Roger? Roger ăsta e același tip căruia îi tăceai temele și care te-a lăsat pentru o studentă? Madison zâmbi prin fum.

-Mă faceți să uit că au trecut nouăsprezece ani.Parcă aş sta pe banca aia de la Direcția de Circulație.Da,e același bărbat.Nu mult după ce am plecat la New York,Roger a avut un accident.A fost lovit de o mașină în timp ce mergea pe bicicletă.Mașina a trecut peste pelvisul lui și i-a zdrobit toate oasele.

-Phiuu! exclamă Ellie.

-Iar tu ai lăsat New York-ul și modelingul ca să te întorci la el? întrebă încetișor Leslie.Madison stinse țigara.

-Da.Dar înainte să începeți să vă gândiți la ce am renunțat,amintiți-vă că modelingul n-a fost ideea mea.A fost propunerea celor din oraș.

-Tu voiai să te faci soră medicală,completă Leslie.

-Da.Madison le zâmbi.Îi făcea plăcere să constate că nu fusese uitată.Roger m-a sunat din spital și m-a anunțat că nu o să mai meargă niciodată.Apoi mi-a spus că încă mă iubește,că-i făcuse vânt logodnicei lui,așa că m-am întors acasă într-o fugă.Pentru mine nu a fost un mare sacrificiu să renunț la modeling.Nu puteam să sufăr...Oprindu-se,își aprinse altă țigară.Nu-mi plăcea modelingul,mărturisi ea după o clipă,așa că m-am bucurat de orice pretext care îmi îngăduia să mă întorc acasă.Iar Roger spunea exact ce voiam să aud.Dădea vina pe tatăl lui pentru că mă părăsise,afirmând că îl amenințase că,dacă se însura cu o fată fără studii,ca mine,avea să-l dezmoștenească.

-Nu-i de mirare că ești complexată că n-ai absolvit un colegiu,comentă Ellie în surdină.Madison se prefăcu că nu o auzise.

-Așa că m-am dus acasă și m-am măritat cu un bărbat care zăcea pe un pat de spital într-un mulaj de ghips.Apoi,să văd...Cum să mă exprim? Apoi a început iadul.Da,cred că m-am exprimat bine.Madison se uită la Ellie și la Leslie,

așteptându-se ca să râdă,dar asta nu se întâmplă.Roger era un pacient îngrozitor.Întotdeauna fusese foarte activ fizic,așa că nu suporta gândul că era ținut la pat.Iar părinții lui...Madison se opri o clipă pentru a lua o înghițitură de vin; apoi ridică ochii spre cele două.Părinții lui Roger erau foarte bogați,dar și extrem de zgârciți.N-au vrut să cheltuiască bani pentru refacerea lui Roger.N-am să știu

niciodată sigur,dar cred că fostul meu socru l-a pus să se însoare cu mine ca să aibă o infirmieră gratis.La urma urmelor,aveam ani de experiență cu mama,ba lucrasem și în spital.Ellie și Leslie își dădeau seama că Madison încerca să trateze cu ușurință ceea ce,evident,fusese o situație îngrozitoare,dar nu zâmbiră-nu puteau.Nu era drept că Madison trebuise să renunțe la colegiu pentru a-și îngriji mama,și apoi la șansa de a fi model pentru a-și îngriji soțul.

-Și cum e cu celălalt? întrebă Leslie în timp ce umplea din nou paharul lui Madison.

-Oh,da,spuse Madison,cu un zâmbet specific ei pe față.Thomas.

În timp ce își ridică paharul,Leslie se uită la Ellie și ridică o sprânceană.Era ceva în felul în care Madison rostise numele...Thomas.

-Roger era rănit,dar tot mai putea să...știți voi,reluă Madison lăsând paharul jos, așa că eram gravidă în șase luni,și în week-end-ul ăla părinții lui erau plecați,asa că...

-Locuiai cu socrii tăi? întrebă Ellie îngrozită.

-Oh,da.Roger nu avea nici un ban,și nici eu.Adică,aveam banii pe care mi-i dăduse orașul pentru modeling,dar ăia s-au dus curând.Ellie deschise gura să protesteze,dar Leslie îi puse o mână pe braț și o opri.Madison își cheltuiuse banii de colegiu pentru mama sa; apoi se părea că își dăduse banii pentru modeling unui bogătaș plângăreț și nerecunoscător...

-În week-end-ul ăla,părinții lui Roger erau plecați,asa că eram singuri și,cum spuneam,eram gravidă în șase luni.Ce s-a întâmplat a fost foarte simplu.Îl duceam pe Roger la baie când o roată a scaunului s-a prins în unul din covoarele alea scumpe pe care părinții lui le aveau peste tot.Mi-a fost frică să nu se deplaseze covorul și astfel să le dărâm o vază.Buzele încă frumoase ale lui Madison se strânseseră într-o linie aspră.Părinții lui m-au făcut să le cerșesc bani pentru balustradele din baie,dar ei s-au dus la New York și au dat zece mii de dolari pentru o veche vază chinezească.Și-a aprins altă țigară înainte să mai poată vorbi,iar celelalte două femei o urmăriră în tăcere.

Aerul era deja plin de durerea lui Madison și,oricât ar fi încercat să pretindă că nu mai era furioasă,era,evident că era.

-Picioarele lui Roger se vindeau și aveau spasme,lovind necontrolat.Aveam mai multe vânătăi pe coaste din cauză că fusesem în locul nepotrivit în astfel de momente.Nici în ziua de azi nu știu de ce nu m-am gândit la asta când m-am aplecat și am tras covorul de sub roată.Se uită la celelalte două.Vedeți voi,mă oprisem în capul scării și,când piciorul lui Roger a lovit,m-am dezechilibrat și am alunecat pe scări cu capul înainte.Se opri o clipă și se concentra asupra

țigării.Celelalte se uitau tăcute la ea.Nu era nimic de spus,întrucât „îmi pare rău” era total nepotrivit.

-Mi-am pierdut cunoștința,asa că Roger a trebuit să ajungă la singurul telefon de la etajul al doilea,în dormitorul părinților lui.N-a putut să intre cu scaunul pe ușă,asa că a fost nevoit să se târască prin cameră.Parte de sus a corpului său era puternică,totuși i-a luat ceva timp.Iar eu...sângeram.Madison trase din nou din țigară,apoi slobozi fumul încet.Cel mai apropiat spital era-și este-la peste optzeci de kilometri.Și în Montana era iarnă.Roger a reușit să dea de niște vecini și ei au venit,dar n-au putut face nimic.Doar au șters sângele,adică.Madison se uită la scrumiera plină.Când a ajuns ambulanța,eram în travaliu.N-a trăit prea mult.Era atât de micuț! Se uită o clipă pe fereastră.Deși am ajuns la spital,singurul mod în care doctorii au putut să oprească hemoragia a fost să-mi scoată uterul.

La asta,Ellie se întinse și o prinse de încheietura mâinii pe Leslie.Pe Madison nu îndrăznea s-o atingă,întrucât bănuia că această femeie mândră n-ar fi vrut să știe că stârnea mila cuiva.După un lung moment,Madison le privi din nou pe cele două și zâmbi forțat.

-Așa că acum știți de ce nu am copii.Dar nu vorbeam despre altceva?

-Despre vara în care ai cunoscut un bărbat,îi aminti încetișor Leslie,în timp ce Ellie își retrase mâna.

-A,da.Era vara de după avort și eram încă destul de slăbită.Pierdusem multe kilograme și recunosc că arătam destul de rău.Și mă certasem mai mult decât de obicei cu părinții lui Roger.Se simțeau jenați de handicapul fiului lor.Nu se mai potrivea cu ideea lor de fiu perfect,asa că îl țineau încuiat,și pe mine cu el,la etajul al doilea.Nu exista rampă pentru scaun cu rotile,și asta nu pentru că n-am încercat să fac rost de una,dar ei au spus că le-ar fi stricat „linia casei”.

-Așa că tu și Roger erați ținuți prizonieri,sublinie Leslie.

-Mai mult sau mai puțin.Și pot să vă asigur că eram sătui unul de celălalt.Dar,ca să fiu cinstită,cred că era mai mult vina mea decât a lui.Eram destul de...tristă din cauza copilului.

-Deprimată,cu gânduri de sinucidere? întrebă Ellie.

-Exact! răspunse Madison,și schiță un zâmbet adevărat.Drept să spun,simțeam că înnebunesc de durere și singurătate.Și eram atât de obosită încât începuse să-mi cadă părul.

-Asta da oboseală,spuse Ellie și se bucură văzând că Madison zâmbește din nou la gluma ei.

-Da,repetă Madison,și glasul îi era mai ușor.În tot cazul,când a sunat un prieten din colegiu al lui Roger și ne-a invitat să petrecem două săptămâni cu el și

familia lui la casa lor de vară,atât eu,cât și Roger am fost entuziasmați.Tipul fusese chiar coleg de cameră cu Roger și,de curând,se împiedicase de un vas mare în timp ce juca fotbal și își fracturase piciorul.Îl avea pus în ghips,și la vremea aceea Roger mergea în cârje,asa că avea de gând să-și plângă de milă unul altuia.

-În timp ce tu îi serveai pe amândoi,interveni Leslie cu un glas care indica faptul că știa totul despre servitul altora.

-Chiar asta am crezut că avea să se întâmple.De fapt,eram atât de sigură că în asta avea să constea excursia încât l-am implorat pe Roger să se ducă fără mine.

-Vrei să spui că i-ai cerut să se hrănească,să se îmbrace,să se așeze și să se ridice de pe closet,și toate astea singur-singurel? întrebă cu sarcasm Ellie.

Madison râse.

-Îmi citești gândurile.Eram așa deprimată și atât de obosită încât nu mă gândeam decât la somn.I-am spus lui Roger că am să fac cea mai mare criză de nervi pe care a văzut-o pământul ca să-i fac pe părinții lui să angajeze o infirmieră să meargă cu el,clar pe mine să mă lase să rămân acolo și să mă odihnesc.Madison stinse țigara,apoi își ridică genunchii la piept.Dar Roger știa să fie convingător când voia.Mi-a spus că nu putea să meargă fără mine,că eu eram toată viața lui,și că nu știa dacă mai voia să trăiască dacă nu ne duceam acolo împreună.

-Bine lucrat,comentă cu amărăciune Ellie.Așa că te-ai dus cu el.

-Da,spuse încetișor Madison.M-am dus și n-a fost deloc cum credeam.Vedeți voi,adevărul e că îmi era frică să merg.Băiatul ăsta tăcuse colegiul cu Roger,părinții lui erau amândoi licențiați și avea un frate mai mare la medicină.Când am auzit toate astea mi-a venit să-mi iau coada între picioare și să fug.

Zâmbi,uitându-se la podea.Amintirea tristă a avortului se estompa,fiind înlocuită de minunata perioadă petrecută la casa de vară a părinților lui Scotty.Și Thomas,frumoasa amintire a lui Thomas.Ridicând iar privirea,Madison continuă:

-Când avionul a aterizat în partea de nord a statului New York,eram o epavă din pricina emoțiilor.Eram sigură că oamenii ăștia aveau să-mi arunce o privire,vor constata că nu am studii și,prin urmare,vor crede că nu valorez nimic.O clipă închise ochii,pierdută în amintire.Însă nu erau deloc așa.Mama lui Scotty era ce voise mama mereu să fie,numai că mama nu avea soț,ci doar o fiică de întreținut.Doamna Randall adora să hrănească lumea,să aibă grijă de fiecare.Eu nu aveam absolut nimic de făcut.

-Decât să fii continuu la ordinele lui Roger.

-Oh,nu,spuse Madison,rânjind.Roger nu mă putea suporta.O dată ajunși acolo,

n-a mai vrut să aibă de-a face cu mine.Îi aminteam de lunile în care „cineva”, adică eu,trebuia să-i schimbe scutecele.

-Vai,nerecunoscătorul ăla...Începu Ellie,dar Madison o întrerupse:

-Nu,nu,la vremea aceea a fost o ușurare.N-am avut niciodată curajul să fiu absolut sinceră,dar adevărul e că nu mai țineam la Roger,mă săturasem să am grijă de el zi de zi,lună de lună,tară altă companie în afară de el.Cu el era mai rău decât să îngrijești tripleți,cu văitul lui și cu...Madison râse.În fine,acum asta s-a terminat.Când nu mai spuse nimic,femeile se uitară lung la ea.

-Și? întrebă Ellie.Ce s-a întâmplat? Madison zâmbi.

-Cât am stat acolo,mi-am petrecut majoritatea timpului cu Thomas,fratele mai mare al lui Scotty.Ellie dădu să spună ceva,dar Leslie îi puse o mână pe braț.

-Ce făceați? întrebă încetișor Leslie.

-Ne plimbam cu pluta,făceam drumeții,ne petreceam noaptea în cort,împreună.

Zâmbind,Ellie spuse:

-Vreau să aud fiecare cuvântel.În ordine cronologică.Madison își strânse mai bine genunchii la piept.

-Bine,zise ea încet,apoi închise ochii o clipă.Erau bogați,și casa lor de vară era uriașă,fusese construită pe la 1840 și mărită de generațiile următoare până a ajuns să aibă vreo opt dormitoare.Numai două băi,rețineți,și asta genera uneori probleme,ca atunci când domnul Randall...Nu,în ordine cronologică ai spus,nu-i așa? în regulă,ia să vedem.Cu ce să încep? Tatăl lui Scotty ne-a așteptat la aeroport cu o camionetă,o vechitură aproape mâncată de rugină.Am crezut că era grădinarul,dar Roger mi-a tras un ghiont în coaste și mi-a spus că omul era profesor de istorie medievală la Yale.Ba chiar șeful catedrei.Însă domnul Randall nu se potrivea cu imaginea creată de mine pentru un profesor și ne-am înțeles pe loc.De fapt,l-a pus pe Roger în spatele mașinii,iar eu și cu el am stat în față.Pot să vă spun că lui Roger nu i-a plăcut asta.Nu,nu i-a plăcut nici un pic.

CAPITOLUL 5

Ascultă,omul e profesor plin,insistă Roger,de parcă Madison era prea proastă ca să priceapă importanța acestui fapt.La Yale.Înțelegi ce înseamnă asta Maddy?

-Nu prea am cum să uit,nu? se răsti Madison.Îmi amintești din zece în zece minute.

-Știam eu că e o greșeală să te aduc,bombăni Roger în surdină.

Madison deschise gura să protesteze,dar atunci Frank Randall coborî din camionetă și se apropie de ei.Nu arată a profesor de colegiu,se gândi Madison,

categoric nu a unul care avea după nume o listă lungă de abrevieri,cum avea omul ăsta.În cămașa ecosez din flanelă și blugi uzați arăta ca un simplu tată.La ochi avea riduri pe care, Madison era sigură,le dobândise de la atâta zâmbit.

Îl plăcu pe loc,și îi transmise asta zâmbindu-i.

-Bună ziua,îl salută ea călduros.Ați mers mult ca să ajungeți aici? Am fi putut închiria o mașină și...

-Nici să n-aud,o întrerupse Frank,dar se uita la Roger,la cârjele lui,apoi la Madison,de parcă ceva nu era în regulă.Pe Roger îl cunoștea din alte vizite,dar pe Madison nu o întâlnise.Frank zâmbi iarăși,apoi întinse mâna a bun venit.

-Nu știam că Roger își aduce iubita.După un moment de uimire în care își dădu seama că Roger nu le spusese gazdelor lor că venea și ea, Madison preciza scurt „Soția”,apoi dădu mâna cu Frank.Nu îndrăzni să se uite la soțul ei,altfel l-ar fi omorât.

-Felicitări,spuse Frank,în timp ce se întorcea să se uite la Roger.Trebuia să ne fi spus.Proaspeții căsătoriți sunt întotdeauna bineveniți.

-Suntem căsătoriți de peste doi ani,îl informă Madison,tot fără să se uite la bărbatul ei.

-Înțeleg,zise Frank bine dispus,apoi se întoarse pentru a-și ascunde râsul,căci vedea că Madison e furioasă și că Roger avea să primească o săpuneală.Am să vă pun bagajele în spatele camionetei.În timp ce el ducea două geamantane la camionetă, Madison se întoarse spre soțul ei.

-Nu le-ai spus că vin și eu? șuieră ea.

-Am putea vorbi mai târziu despre asta? o rugă Roger,făcând semn din cap în direcția lui Frank, care era cu spatele. Madison nu avea de gând să înceteze.

-Nu le-ai spus nici măcar că ești însurat.Trebui să se calmeze ca să nu explodeze de mânie.Dacă n-ai vrut să recunoști că ai nevastă,de ce ai regizat un așa spectacol ca să mă faci să vin cu tine? Eu voiam să rămân în Montana.

-Ascultă,e complicat,am să-ți explic mai târziu.

-Fii convins că ai să-mi explici,replică Madison în timp ce Frank se îndrepta spre ei.

-Scuze pentru încurcătură,îi spuse Roger lui Frank,dar nu prea puteam să-mi las acasă lanțul și ghiuleaua de la picioare,nu-i așa?

Tentativa lui de a glumi nu avu nici un succes la Madison.Când își fulgeră soțul cu privirea,toată mânia pe care o simțea i se concentrase în ochi.

Ridicând un alt geamantan, Frank o măsură pe Madison din cap până-n picioare.

-Probabil că îmbătrânești,Roger,dacă ai putut să uiți să pomenești de femeia asta extraordinar de frumoasă.La asta, Madison îi zâmbi recunoscătoare lui Frank.

Trecuse mult de când n-o mai numise cineva „frumoasă”. Și nu era sigură că cineva adăugase vreodată „extraordinar”. Ținând cont de faptul că se considera prea slabă, cu părul în dezordine și tristețea zugrăvită pe față, complimentul o încântă în mod deoseit.

-Madison, draga mea, vrei să stai în față, cu mine? întrebă Frank. Roger poate să urce în spate, cu bagajele.

-Cu mare plăcere, se învoi Madison bucuroasă, însă Roger înainta în cârje, băgându-se între cei doi.

-Cred că, în alte circumstanțe, ar fi o idee grozavă, dar...oftă, având o expresie plină de tristețe. Dar cred că după ce mi s-a întâmplat așa sta mai confortabil în camionetă decât pe platforma tare de metal. Și cum bagajul nu e legat, s-ar putea să mă rănească din nou. Madison, care era mai mult decât obișnuită cu astfel de scene, înălță scurt ochii spre cer, apoi puse mâna pe partea din spate a camionetei, gata să sară și să se așeze lângă bagaje. Însă râsul lui Frank o opri.

-Băiete, nu încetezi îți plângeră de milă, nu-i așa? Ei bine, noi nu suntem miloși sub nici o formă. Urcă în spatele camionetei, iar doamna asta superbă o să stea în față cu mine. O clipă, Madison nu putu decât să se uite, clipind mărunț, la el. De când se măritase, imediat după accident, fusese izolată în casa socrilor ei, avându-i drept companie doar pe Roger și pe părinții lui. Aceștia erau preocupați numai de Roger și deloc de ea. Dacă fiul lor o ținea trează toată noaptea, lor le păsa numai de durerea lui, fără să se gândească și că ea alergase pe scări, în sus și în jos, opt ore. După avort, spusese: „*Poate că a fost mai bine*”. Atunci ea aproape că își pierduse firea. „*Mai bine?*” urlase. „*Mai bine pentru cine? Pentru voi? Dacă aveam un copil de îngrijit, ar fi trebuit să plătiți o infirmieră pentru fiul vostru. Dacă aveam un copil, putea să vă coste tot atât cât una din vasele voastre, nu-i așa?*” La asta, părinții lui ieșiseră din încăpere și Roger se postase în ușă ca s-o împiedice să se ducă după ei. Madison se încuiase într-o cameră și plânse ore întregi. Dar acum iată că unui om, pe care nu-l cunoscuse, nu-i era milă de Roger. Ba, mai mult, își trecu brațul pe după al lui Madison, o conduse la scaunul din dreapta al camionetei și, deschizând portiera, o ajută să urce. Pe Roger îl lăsă să se descurce singur-singurel. O dată ce Frank se așezase la volan și pornise motorul, Madison începu să se scuze:

-Îmi pare rău de încurcătură, spuse ea. N-am știut că nu eram așteptată și știu că un oaspete în plus poate fi o povară, așa că... Frank îi auzea vorbele, dar era mai atent la tonul ei, și i-o reteză înainte să termine cu scuzele, înainte să se ofere să plece:

-Familia noastră îl cunoaște de ani de zile pe Roger, așa că știu că el și fiul meu cel mic sunt tot o apă și-un pământ. Vor să fie considerați grozavi, deci nu le place ca cineva să creadă că s-au lăsat „prinși” de o femeie. Trece-o pe seama lipsei de maturitate. Madison întoarse capul ca să-și ascundă lacrimile. E un om foarte bun, se gândi ea, și reduce la nimic ceva stânjenitor și jenant. Chiar îi luase partea în detrimentul lui Roger!

-Fiul meu cel mare, Thomas, e student la medicină, și ne-a explicat cum e cu accidentul lui Roger și ce fel de reabilitare s-a abordat. Sunt sigur că îi ești de mare ajutor. Spunând asta, Frank își aruncă ochii spre Madison ca să-i vadă expresia feței. Dar ea se feri. Nu încăpea îndoială că acest om de treabă credea că Roger avea infirmiere permanente și o soție care juca tenis la club, întorcându-se ocazional să verifice progresele soțului infirm. Toată viața numai de asta avusese parte: lumea presupunea că frumusețea îi oferă o viață ușoară.

-Ia zi, Madison, cât de rezistentă ești? întrebă Frank în timp ce ieșeau pe autostradă și o luau spre nord.

-Rezistentă? Adică, dacă pot să joc rugbi cu băieții? Ceva în genul ăsta?

Frank râse.

-Deloc. Cred că dacă ai juca rugbi cu băieții ar fi un placaj uriaș, colectiv și asta ar pune capăt jocului.

-Mă măguliți. Încercați să aveți o aventură cu mine? La asta Frank slobozi un hohot de râs ce îl făcu pe Roger, care stătea bosumflat în spate împingând geamantanele cu cârjele, să se întoarcă și să-i fulgere cu privirea prin geamul din spate.

-Mi-ar plăcea la nebunie, dar nu cred că mi-ar rezista inima, răspunse Frank.

-Sau soția, preciza ea zâmbind, savurând schimbul de replici. Trecuse foarte mult timp de când nu mai vorbise și despre altceva în afara problemelor fizice ale lui Roger.

-Ea probabil că ar fi bucuroasă să scape de mine o zi sau o săptămână, mă rog, cât aș rezista.

-De ce oare am îndoieli? întrebă Madison lăsându-se pe spate și măsurându-l de sus în jos. Frank se uita în față, prin parbriz, dar zâmbea, și fața lui era luminată de plăcerea de a flirta cu o fată drăguță.

-Nu, când am spus „rezistentă”, m-am referit la cât de geloasă ești.

-Geloasă?

-Cred că e mai bine să te pun în gardă. La colegiu, fiul meu și Roger au avut destul de multe iubite. Se uită la ea cu coada ochiului să vadă cum reacționează.

-Îl cunosc de mulți ani pe Roger.N-o să-mi spuneți nimic nou.Eu am fost cea care îi făcea temele.

-Am o fiică mai mică decât Roger și Scotty cu un an,și a venit însoțită de o verișoară îndepărtată și o prietenă.Toate trei vor sta cu noi la cabană.

Madison așteptă să continue dar cum el tăcu,se uită pe geam și se gândi la ce auzise.După un timp zâmbi,apoi se întoarse spre el.

-Ele nu știu că Roger are o iubită,darămite nevastă,și în mod sigur nu știu că vine cu el,așa că s-ar putea să se lase cu o mică...Cum se spune? Scărmăneală?

-Te vei descurca foarte bine,hotărî el,uitându-se iar pe geam,cu mâinile pe volan.

-Cât mai e până ajungem acolo? întrebă Madison.

-Vreo cincisprezece minute,răspunse el.

-N-ar putea să fie douăzeci? întrebă ea,luându-și geanta de jos și începând să cotrobăie prin ea.Când scoase un ruj de buze,Frank îi propuse:

-E un popas în drum.Ai vrea să ne oprim?

-Mulțumesc,zise ea și,cinci minute mai târziu,Frank ieși de pe autostradă și trase în parcare cu pietriș a unui popas de modă veche.Așteptă afară,stând în picioare lângă Roger și ascultându-i absent văicărelile,în timp ce Madison intră.

Înăuntrul popasului,întrebă unde era toaleta.Femeia de la tejghea se încruntă.

Nu-i plăcea ca turiștii să oprească și să folosească toaleta tară a comanda ceva.

Bombănind,facu semn din cap spre o ușă mică din stânga.

Intrând în camera micuță,Madison își puse geanta de voiaj pe scaunul de toaletă și îi desfăcu fermoarul.O fi fost flirtul cu Frank de vină sau poate gândul că avea să se confrunte cu trei tinere cărora le sfirâiau călcâiele după soțul ei,cert era că voia să facă tot posibilul să arate bine când dădea ochii cu ele.

în timp ce se uita în oglinda cu un singur bec deasupra,realiză că nu-și mai amintea cum să se fardeze.De mulți ani singura ei preocupare era Roger și recuperarea lui; nu avusese timp să se mai gândească și la ea.

Dar când apropie dermatografiil de pleoapă,își reveni.Nu prea mult,decise ea,doar atât cât să accentueze și să intensifice.Repede,își contura ochii,își dădu cu rimei,cu puțin fond de ten,trasă conturul buzelor,apoi se rujă.Se aplecă,lucru care,dată fiind înălțimea ei,părea imposibil în acea cămăruță.Reuși să-și coboare capul suficient de mult ca părul ei,eliberat din banda elastică,aproape să atingă podeaua.Își dădu cu fixativ la rădăcini,apoi își flutură părul dintr-o parte în alta ca să se usuce,își ridică brusc capul și voilă-coama leului.

Își descheie bluza cât să i se vadă fundița de la sutien,apoi își ridică gulerul la spate.Lăsă jacheta din denim să-i alunece puțin de pe umeri,își îndreptă umerii și

șira spinării și ieși din toaletă. Trecând prin restaurantul popasului, își ținea ochii ațintiți drept înainte, dar știa că atenția tuturor era îndreptată asupra ei.

Când deschise ușa să iasă, Frank și Roger ridicară privirea. Frank rămase cu gura căscată, iar Roger se încruntă. Ca și cum soțul ei n-ar fi fost acolo, Madison se duse la Frank.

-Sunt pregătită să le cunosc? Întrebă ea încetișor.

O clipă, Frank se holbă la ea, apoi își azvârli capul pe spate și începu să râdă.

-Soția mea o să se distreze enorm. Și când te gândești că săptămâna trecută propunea ca vara asta să mergem la Paris în loc să venim la cabană. Spunea că s-a plictisit, an de an, de locul ăsta. Ca răspuns, Madison îi zâmbi, apoi dădu să deschidă portiera din dreapta, dar Frank i-o luă înainte. După ce închise portiera, ocoli camioneta prin față. Roger, care rămăsese la locul lui întrucât era prea complicat să coboare și să urce, se aplecă spre geamul deschis dinspre partea lui Madison.

-Ce-i în capul tău? Nu mergi la vreo porcărie de bar, să știi. Oamenii ăștia sunt... Amuzată, ea se uită la soțul ei.

-Știi ceva, Roger? Chiar și oamenilor educați le plac fetele drăguțe. Cu asta, ridică geamul, apoi se întoarse și îi zâmbi lui Frank.

CAPITOLUL 6

Cabana era exact cum și-o imaginase Madison. Părea demnă de a fi deținută și de familia Roosevelt. Avea un singur nivel și era construită din bârne care, cu vremea, căpătaseră o culoare maro închis. În față avea o verandă lată de vreo șase metri și lungă de cel puțin optsprezece. Pe acolo erau împrăștiate o mulțime de scaune și bănci acoperite cu perne groase cu fețe de creton decolorat.

-Nici măcar tapiseria nu pare nouă, spuse Madison încetișor. Roger o fulgeră cu privirea pentru a-i aminti să nu-și trădeze originea. O clipă, Madison se opri din mers și se gândi să-l roage pe Frank s-o ducă înapoi la aeroport ca să se întoarcă acasă. Dar apoi se gândi: „Care casă?” Cum mama ei era moartă, singura ei casă era la Roger. Frank își petrecu brațul pe după al ei, făcând-o să revină la prezent.

-Frumoasă casă, șopti ea cu un zâmbet slab, apoi îl urmă pe Roger pe scări. Dădu să-l ajute, dar el se smuci, așa că urcă alături de Frank.

Oprindu-se pe verandă, se uită spre lacul care se întindea în spatele casei, cu o apă albastră și limpede ca cristalul, din câte putea ea să vadă. Copaci măreți și bolovani punctau malul. În zare, nu se vedeau alți oameni sau cabane. Nici pe lac nu erau bărci, și Madison era sigură că familia lui Frank stăpânea tot ce se putea observa în depărtare.

-Merge, rosti Frank ușor disprețuitor. E de la familia soției mele, nu a mea, adăugă el în surdină. Tata a fost instalator. Era ca și cum i-ar fi citit gândurile și, în semn de mulțumire, Madison îi dăruie un zâmbet amețitor. O clipă, Frank clipi uimit.

-Iar mama spăla rufe pe la alții, continuă el, facând-o pe Madison să râdă, pentru că știa că ultima lui afirmație era o minciună și că spunea asta doar ca să-o facă să zâmbească din nou. Și am avut un unchi care era șofer de taxi.

Madison încă mai râdea când ajunse la ușă și se bucură că se întâmpla așa. Din casă ieșiră în fugă două fete drăguțe, cu atenția concentrată sută la sută asupra lui Roger, iar aspectul lor striga „Bani!” Erau îmbrăcate în haine care arată la fel ca în magazin și după ani de purtare, dar Madison știa că vestimentația aia anostă costase cât câștigase mama ei într-un an, având trei slujbe.

Fetele erau frumoșele, dar nu ieșite din comun. Dacă erau fardate, machiajul era atât de ușor încât nu se observa. Ele trăiau după reguli precum „Imbracă-te, apoi scoate o bijuterie”. Firește că bijuteriile lor erau adevărate, moștenite de la bunici. Rămânând în urmă și privindu-le, Madison se simți dintr-o dată prea înaltă, prea fardată, prea diferită. Îi veni din nou să fugă departe. Locul ei nu era aici.

Apoi din cabană ieși altă fată, mignonă și cochetă, cu părul negru, scurt, ochi mari, căprui și, în timp ce ea înainta, celelalte două se dădură la o parte.

-Roger, iubitul, spuse ea liniștită; apoi, cu un gest care în mod sigur era exersat, se ridică pe vârfuri, își petrecu un braț pe după gâtul lui, îi trase capul în jos și îl sărută pe buze. Madison îl simți pe Frank înțepenind lângă ea, dar ciudat era că ea nu simțea nimic. Doar o părțică din ea observa impasibilă gestul, făcând remarcă pe marginea lui. *„O femeie îl sărută pe soțul meu. Ar trebui să fiu nebună de gelozie. Ar trebui să-o dau la o parte.”* însă, în loc de asta, Madison rămase pe loc, uitându-se. Când Roger se întorsese de la colegiu cu o logodnică la braț, aproape că înnebuisese de gelozie. Simplul fapt că vedea o femeie stând lângă bărbatul de care era îndrăgostită până peste cap mai că o adusesse în pragul nebuniei. Însă acum, își spunea doar: *„Poate că altcineva va avea grijă de el și o să am și eu puțină pace și liniște”*. Frank întrerupse momentul de tandrețe:

-Terry! rosti el cu glas puternic. E aici o persoană pe care ar trebui să-o cunoști. Soția lui Roger. Auzind asta, cele trei tinere se întoarseră și se uitară la Madison. Terry mai avea încă mâna pe umărul lui Roger și părea că nu intenționează să o ia de acolo.

-Soție? șopti una dintre ele, uitându-se la Roger, care se mulțumi să dea din umeri de parcă aspectul ăsta nu-l privea. Cât mai diplomat cu putință, Frank îi prezentă cele trei tinere. Fiica lui, Nina, verișoara ei Terry, și prietena Ninei, Robbie.

Când acestea se uitară în sus la Madison-la urma-urmelor,ea era cu centimetri buni mai înaltă decât ele- ea oftă,căci în ochii lor citea ostilitatea.Păcat,penru că i-ar fi plăcut să se împrietenească cu ele.

N-am nevoie de-o scenă,se hotărî Madison.Fusese o zi prea lungă ca să mai suporte și asta.Întorcându-se,îi zâmbi lui Frank.

-Cred că zborul m-a epuizat.Ați putea să-mi arătați...camera noastră? Mândria ei nu se putuse abține de la acea mică accentuare.

-Bineînțeles,spuse Frank,apoi își croi drum printre fete,cu Madison pe urmele lui.Interiorul casei era în ton cu exteriorul,cu canapele și scaune mari, confortabile,și covoare americane indigene care,probabil,valorau acum o avere, împrăștiate pe podelele de pin.Trecură pe lângă o cameră de zi de mărimea unei stații de autobuz.Într-un capăt era un șemineu făcut din pietre,care probabil că fusese instalat cu o macara.Pe hol, Frank deschise o ușă și o pofti să intre.

Înăuntru erau un pat,un dulap mic de haine,două măsuțe și un scaun.

-Va trebui să schimbăm camerele,întrucât n-am știut că...

-E în regulă,spuse ea,lăsându-i brațul.

-Nu le permite să te supere.Se cunosc de mult timp cu Roger,iar el este...mă rog...

-O partidă,continuă Madison,zâmbind.E bogat și arătos.Ce și-ar mai putea dori? Frank se încruntă puțin,dar în clipa următoare zâmbi slab.

-Dacă ai nevoie de ceva,dă-ne de știre,mai zise el în timp ce lăsa pe podea geamantanul ei,apoi ieși din cameră și închise ușa.După câteva clipe,intră Roger.Madison îl privi în timp ce despacheta și văzu că avea chef de ceartă.

-Nu înțeleg de ce n-ai putut să fii politicoasă.

Oamenii ăștia sunt obișnuiți să fie tratați respectuos.N-oi fi auzit tu de maniere ca ale lor,dar...Ea nu era dispusă să înghită momeala.Învățase de mult că,atunci când Roger se știa vinovat,compensa acest lucru atacând.Când vorbi,glasul ei era liniștit,calm:

-Nu înțeleg de ce nu le-ai spus că te-ai însurat și că vii cu nevasta.

Îl auzise pe Roger mergând pe hol,țeapăn și sigur în cârje,dar acum că erau singuri în cameră,șchiopăta.Ca și când ar fi fost chinuit de o mare suferință,se lăsă pe marginea patului.

-Ți-aș fi recunoscător dacă n-ai începe iar o ceartă.Ea trebui să înghită de două ori înainte să răspundă.Însă nu avea de gând să se lase dominată de el.Roger nu era o persoană impulsivă; tot ce făcea avea un motiv.

-Vreau doar să știu.Am venit crezând că am fost invitată,dar aici am constatat că nu se știe nimic despre mine.

-În regulă, liniștește-te, spuse Roger de parcă ea era în pragul isteriei! Nu i-am spus lui Scotty sau familiei lui despre tine pentru că, mă rog, e o treabă de băieți. Noi...

-Faptul că nu erai însurat te făcea mai mascul? întrebă ea blând. Ciudat, nu era supărată pe el. De fapt, era doar curioasă.

-Da! răspuse Roger. Și ce-i rău în asta? În ultimii ani nu prea m-am simțit bărbat, așa că ce dacă l-am lăsat pe cel mai bun prieten al meu să creadă că sunt încă un om liber?

-Om liber? repetă ea încet, amintindu-și la câte renunțase pentru el. Dacă vrei libertate, nu trebuie decât să-mi spui.

-Maddy, iubito, știi că n-am vrut să te fac să suferi. Întinse mâna spre ea. dar ea se dădu la o parte.

-Nu, Roger, nu știu că n-ai vrut să mă faci să sufăr. De fapt, în ultimul timp am constatat că, de cele mai multe ori, durerea pe care mi-o provoci este intenționată. Roger își trecu mâna peste față, ca și cum era exasperat.

-Nu s-ar putea ca măcar câteva zile să nu mă cicălești? Nu poți și tu să te distrezi? Știi că ești supărată din cauza copilului, dar...

-Nu doar un copil, Roger, toți copiii. Pentru totdeauna.

-Și asta e vina mea? Asta vrei să spui? Mi-am dat toată silința să ajung la telefon. Am... Madison se întoarse în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Avea să scape vreodată de sentimentul ăsta că viața ei era terminată? Era adevărat, nu mai avea uter, dar avea alte lucruri. Oamenii nu erau obligați să aibă copii ca să aibă o viață plină. Se întoarse din nou spre Roger.

-Bine, spuse ea. Nu-și putea călca pe inimă ca să-i ceară scuze, dar poate că avea posibilitatea de a îndulci situația. Oricum, era sătulă de ceartă. În regulă, facem un armistițiu. Fără certuri cât timp suntem aici. Cum ți se pare?

Roger arăta ușurat. Dintr-o dată, Madison nu mai putu suporta să se afle în aceeași cameră cu el. Dacă mai stătea mult acolo, ar fi început să țipe. Porni spre ușă, dar se opri, cu mâna pe clanță. Trebuia să afle ceva.

-Dacă știai că nu le-ai spus că ești însurat, de ce ai insistat să vin cu tine? Eu voiam să rămân în Montana. Roger nu zise nimic, însă ea îl cunoștea foarte bine.

-Dă-i drumul, insistă ea.

-Mama și tata au hotărât că au nevoie de o pauză.

-Înțeleg, spuse Madison. Nu era dispusă să insiste asupra nedreptății acestei declarații. Ea lăsase New York-ul pentru a se întoarce în Montana ca să-l îngrijească pe fiul lor. Își petrecuse zilele și nopțile slugărindu-l. Singurul „liber” și-l lua ca să citească manualele împrumutate de prietena ei, dr. Dorothy Oliver,

încercând să învețe cum să-l ajute pe fiul lor.Și totuși părinții lui declaraseră că „au nevoie de o pauză” în care să n-o mai vadă.

-Maddy? o strigă Roger,și ea se întoarse să-l privească,dar el nu mai spuse nimic.

-Ce mai e? întrebă ea,peutru că știa că voia ceva important.

-Lasă-mă să mă distrez,o rugă el încetișor.Doar cât suntem aici.

Ei îi trebui un moment ca să înțeleagă la ce se referea.Distrație însemna pentru Roger să bea și să râdă și să fie iar eroul echipei de fotbal ca în liceu.Și mai însemna fete,o mulțime,toate privindu-l cu adorație.Toate imaginându-și ce amant grozav era.Însă Madison știa că cea mai mare parte din Roger era doar un spectacol.Îi plăcea să facă sex când și când,dar să se termine repede.Ceea ce îi plăcea cel mai mult era adorația-ceva ce Madison nu-i mai oferea.

-Sigur,spuse ea.Distrează-te.Eu am...Nu știa cum avea să-și omoare timpul,dar dacă putea să stea pe o piatră și să se uite la apă o oră întreagă,i-ar fi fost mai mult decât suficient.Am să te las în pace,îi confirmă ea după o clipă.Mai e ceva?

-Nu,spuse el,apoi îi zâmbi cum nu o mai făcuse de ani de zile.O clipă,ea era șefa galeriei și el căpitanul echipei de fotbal-totul era perfect.Madison îi întoarse zâmbetul.Mulțumesc,adăugă el.

-Cu plăcere,răspunse ea,și chiar vorbea serios; apoi deschise ușa și ieși din cameră.Poate era lașitate din parte ei și,în mod sigur nu așa proceda un oaspete bun,dar Madison găsi p ușă laterală și se strecură afară tară să-și caute gazdele pentru a le mulțumi.Descoperi o potecă și porni pe ea.Asta fusese una din problemele ei în New York.Fiind o fată de la țară,nu era obișnuită cu locurile fără sălbăticie.

Ei îi plăcea să se plimbe singură ore întregi prin pădure,să rătăcească fără țintă, uitându-se la copaci și la urmele animalelor.Se plimbă aproape o oră,apoi hotărî că era mai bine să se întoarcă la cabană.Probabil că luau cina la o anumită oră și acum discutau deja despre ea,spunând că nu era un oaspete bun pentru că nu dădea o mână de ajutor,dar plimbarea îi făcuse bine.Avusese un șoc să constate că a sosit neinvitată,nedorită,iar motivul pentru care o implorase Roger să meargă cu el fusese alt șoc.Acum însă,în timp ce stătea sub un copac care, probabil,avea două sute de ani și se uita la apa scânteietoare,se gândi „Ce dracu!”Nu voise să meargă cu Roger pentru că nu mai avea chef să-l dădăcească.Dorise o pauză,voise să scape pentru un timp de grijile zilnice,și acum era hotărâtă s-o obțină.Când se întoarse la cabană se simțea mult,mult mai bine.

-Tu trebuie să fii Madison,i se adresa femeia care o întâmpină în clipa când intră pe ușă.Madison știe pe loc că era doamna Randall,soția lui Frank,femeia de familie veche și bogată.Era mărunțică și bine menținută.

Bisturiul chirurgului nu-i atinsese vreodată fața,dar pielea ei dovedea clar o viață de îngrijire.Avea doar puține riduri pe la ochi și tenul era catifelat,impecabil.Era îmbrăcată cu niște pantaloni ușori din lână,care trebuie că aveau zece ani,dar Madison era sigură că,noi,costaseră înjur de o mie de dolari.Probabil fuseseră făcuți anume pentru femeia asta.La pantaloni asortase un compleu de cașmir de un roz pal.Mai târziu lui Madison nu-i venea să creadă că rostise cu adevărat acele vorbe,dar poate că aerul proaspăt,adăugat la atenționările disprețuitoare ale lui Roger să nu-1 facă de râs,fusesse devină:

-Cum,fără perle?

În clipa în care a scăpat asta,Madison își puse mâna la gură cu groază,dar doamna Randall râse,apoi o luă prietenește de braț.

-Mi-a spus Frank că ești un deliciu,și acum înțeleg de ce.Intră,te rog,și însuflețește casa asta.Toate fetele îl vânează pe soțul tău.

-Oare pentru ce? Auzind întrebarea,doamna Randall se opri și se uită la Madison,cu o mină serioasă.

-Oh,Dumnezeule! Hmmm,spuse ea gânditoare.

-N-am vrut...începu Madison.Adică...

-Nu-i nevoie să te scuzi,dragă,o întrerupse doamna Randall.Ți-e foame? Spune-mi,te rog,că nu ții regim ca să rămâi suplă.

-Nu știu,răspunse zâmbind Madison.Consum caloriile pe care am timp să le înghit urcându-1 pe Roger în pat și coborându-1.

-Înțeleg,spuse cu seriozitate doamna Randall.

Nu știam,cu toate că pe părinții lui Roger îi cunosc oarecum.Nu ne vizităm,dar i-am întâlnit.Și mai auzi ba una,ba alta.Cred că le place să-și cheltuiască banii pe ceva care să se vadă.

-Da,confirmă Madison,și se gândi că,dacă mai scotea un singur cuvânt nu s-ar mai fi putut opri.

-Ei bine,draga mea,stai la noi și odihnește-te în voie.Fetele ți-1 vor lua pe Roger de pe cap.

-Ar fi amabil din partea lor,spuse Madison,simțindu-se bine pe moment.Femeia asta,toată numai bune maniere,cu aerul ci de viță nobilă,o tăcea să se simtă mult mai bine decât în ultimul timp.Doamna Randall o privi din nou scurt și pătrunzător.

-Vino la masă.Și pregătește-te să te aperi.

-Am să-mi dau toată silința,o asigură Madison în timp ce intrau în sufragerie. Toți erau pe cale să se așeze,dar când ridicară privirea și o văzură pe Madison fu ca și când peste odaie s-ar fi abătut crivățul.Cele trei tinere,strânse ciorchine în jurul lui Roger și al unui bărbat blond în cărje,se împrăștiară,cu o expresie vinovată pe față.

„Nu vă opriți din cauza mea” îi veni lui Madison să le spună,dar se abținu.Se așeză pe scaunul indicat de doamna Randall.Când toată lumea își ocupă locul,cu domnul și doamna Randall la câte un capăt al mesei,Madison descoperi că stătea chiar lângă stăpâna casei,vizavi de Terry,fata care îl sărutase atât de senzual pe soțul ei.Tânărul blond,care se prezentă Scotty,stătea lângă Terry,iar Roger în capătul celălalt,lângă Frank.Uriașa masă de pin era încărcată cu castroane mari din porțelan alb cu albastru,simplu,care arătau de parcă fuseseră cumpărate din târg și conțineau mâncare fierbinte,aburindă.Și farfuriile făceau parte din același set,iar în partea de sus a fiecăreia era un Wcare,ghici Madison,era inițiala numelui de fată al doamnei Randall.După ce toată lumea se servi cu mâncare, doamna Randall spuse voioasă:

-Mâine sosește Thomas.Anunțul păru să șocheze întregul grup,făcându-l să înțepenească.Madison ridică ochii din farfurie.

-Cine e Thomas? întrebă Madison.

-Fiul meu cel mare,răspunse doamna Randall pe un ton vesel.

Madison se uită curioasă la ceilalți.Ochii domnului Randall erau plini de amuzament,dar Roger,Scotty și cele trei tinere mai să intre cu nasul în farfurie.

Priveliștea o înveseli considerabil pe Madison.

-Povestiți-mi totul despre el,ceru ea voioasă,zâmbindu-i doamnei Randall.

-Cum l-aș putea caracteriza pe fiul meu cel mare?

se întrebă doamna Randall,cu furculița ridicată.

-E o reflectare a unei generații anterioare a familiei soției mele,o ajută Frank.

-Da,confirmă doamna Randall.Se pare că familia Wentworth era împărțită în două grupuri-cei care câștigau bani și cei care îi cheltuiau.

-Parcă la masă nu se vorbește de bani,intervenii Nina,despre care Madison aflate că era al treilea copil,cel mai mic,al soților Randall.Neîndurătoare,Madison se gândi că era bine că avea bani pentru că,privită de aproape,fata nu era tocmai atrăgătoare.Părea drăguță,impresie creată de vârstă și bani,dar...ei bine,se gândi Madison,peste zece ani avea să semene mai mult cu tatăl decât cu mama ei.

-Asta în public,dragă,preciza doamna Randall.În particular putem să vorbim despre ce vrem.Se întoarse iar spre Madison.Soțul meu vrea să spună că pe Thomas îl preocupă probleme mai serioase decât pe ceilalți.El face parte din

grupul celor care câștigă bani.Fiul meu a terminat anul trei de medicină.Se specializează în medicina recuperatorie.

-Și probabil că va face un lucru mareț și nobil,adăugă Scotty în surdină; apoi ceilalți,inclusiv Roger,chicotiră.Faptul că Roger era suficient de apropiat de familia Randall pentru a le cunoaște glumele obișnuite o înfurie pe Madison.În ultimii doi ani încercase să-1 facă să vorbească și despre altceva în afară de ce îl dureau și cât de nefericit era.De ce nu voise să-i povestească despre familia Randall?

-Pare un om de treabă,spuse Madison uitându-se la doamna Randall.

-Așa cred și eu,dar eu sunt subiectivă.De treabă sau nu,cert e că Thomas e unic.Știi cum spun mamele,"*Johnny nu a zâmbit până la patru luni și jumătate.Eram gata să renunț*".Eu tot mai aștept primul zâmbet al fiului meu cel mare.

La asta toată lumea de la masă râse politicos și Madison își dădu seama că era o frază des repetată,totuși o intriga acest personaj.Ba chiar,în momentul de față,simțea o afinitate pentru el.

-Thomas te va urî!Întorcându-se spre cea care vorbise,Madison spuse:

-Poftim? Toți se uitau la Robbie,consternați de grosolănia ei.

-Nu a fost ceva personal.Am vrut să spun doar că pe Thomas nu-1 interesează fetele drăguțe.

-Vorbești din experiență? întrebă Scotty,apoi,ca un puști de liceu,se uită la Roger ca să-1 facă părtaș la glumă.

-De ce m-ar interesa Thomas? se răsti Robbie.Nu sunt masochistă.

Scotty se uită la Madison.

-Robbie are draci din cauză că anul trecut i-a făcut avansuri fratelui meu,dar el a refuzat-o.Nu e suficient de deșteaptă pentru gustul lui.

-Să știi că...începu Robbie,dar Scotty i-o reteză.

-Thomas are cap,dar eu aspect,spuse el,apoi îl înghionti în coaste pe Roger.Și aspectul nostru ne ajută mereu,nu-i așa? Amândoi am terminat cu chiu cu vai colegiul.Dacă n-ar fi fost fata pe care Roger...întâlnind privirea mamei lui,Scotty tăcu brusc.În tot cazul,continuă el,ea ne făcea toate temele.

Întorcându-se spre Scotty,Madison îi zâmbi cu atâta căldură încât aproape că îl simți topindu-se.Trecuseră ani de când nu mai fusese privită așa cum o priveau acum Frank și fiul său.

-Povestește-mi tot ce făceați voi doi în colegiu,îl încuraja Madison cu un glas mai profund decât de obicei,apoi își coborî ochii seducător.Când ridică iar privirea,Scotty se holba la ea cu gura căscată,Roger scrâșnea din dinți de furie,

cele trei fete arătau de parcă i-ar fi scos bucuroase ochii,domnul Randall se uita la ea cu adorație...iar doamna Randall părea pe cale să izbucnească în râs.

Cât despre Madison,se simțea frumoasă,și nu se mai simțise așa de...Ei bine,din ziua aceea,de la care trecuseră peste doi ani,când stătuse pe o bancă la Departamentul de Circulație din New York City lângă două tinere.

Până s-a terminat cina Madison îi ascultă pe ceilalți vorbind,însă era în lumea ei.Începea,în sfârșit,să devină conștientă de faptul că se afla cu adevărat în acest loc superb și că nu mai trebuia să aibă grijă de Roger.Evident,familia Randall avea servitori și la casa de vară,așa că lui Madison nu avea să i se ceară să ajute la curățat de cartofi așa cum se întâmplase deseori în casa lui Roger.Pe de altă parte,statul în bucătărie la taifas cu bucătăreasa o mai salvase din infirmerie.

Vag,auzi vorbindu-se iarăși de acest frate mai mare,Thomas.Se părea că era bun la tot ce încerca.

-Firește că Thomas n-ar încerca ceva la care să nu fie cel mai bun,spuse sora lui,Nina,cu dispreț în glas,facând-o pe Madison să ridice ochii spre ea.

-Mai bine decât să schimbe semestrial materiile principale,i-o întoarse Scotty.

-De ce trebuie să vorbim de Thomas? întrebă Robbie,aproape scâncind.Și ce dacă a fost căpitanul echipei de fotbal de la Yale? Și ce dacă e primul întotdeauna? Asta îl face mai plăcut? La asta o privi pe doamna Randall,îngrozită de ceea ce scăpase.Vreau să spun...Se facu roșie la față.Scotty se uită la Madison.

-Ai văzut că prietena surorii mele nu face decât să dea cu bățu-n baltă.Vara trecută s-a tăcut de râs din pricina fratelui meu,și el nici măcar nu s-a uitat la ea.

-Ba nu! se apără Robbie cu lacrimi în glas.Mi s-a părut singur,așa că am vorbit cu el,atâta tot.

-Da,cum să nu,spuse Scotty.De asta ți-ai adus patru...Cum se cheamă?

-Cred că bikini tanga,completă zâmbind doamna Randall.

-N-am de gând să mai ascult! izbucni Robbie și,împingându-și scaunul în spate,fugi de la masă.Doamna Randall luă coșul de pâine i-1 întinse lui Madison.

-Ei,draga mea,acum înțelegi de ce nu port perle.S-ar fi putut să fiu tentată să strangulez pe cineva cu ele.Madison râse cu toată inima la gluma pe care numai ea și doamna Randall o înțelegeau.

„*îmi place casa asta și îmi plac oamenii ăștia*”,se gândi ea.Nu fetele,ci părinții.În timp ce se uita prin cameră la gravurile vechi cu scene de vânătoare și la draperiile în carouri albe și albastre de la fereastra mare,își repetă: „*Da,într-adevăr,îmi place locul ăsta*”.

În acea clipă își jură că avea să se distreze. Avea să ignore ce făcea Roger ca să se simtă bine. Când se uită la el, văzu că flirta cu Nina. Cum Terry era în celălalt capăt al mesei, atenția lui era acum absorbită de Nina.

„Ce soție poate să stea și să se uite la soțul ei ce cochetează cu altă femeie fără să simtă nimic?” se întrebă Madison. Și, pe loc, știu răspunsul: „Una care vrea să se elibereze”. Realizând asta, se simți ușurată. Făcuse o greșală întorcându-se la Roger. Renunțase la o posibilă carieră de succes în modeling pentru a fi alături de un bărbat care spunea că o iubea, dar fusese o greșală. Una plătită scump. În acești ani renunțase la tot ce avea pentru Roger. Își pierduse chiar și capacitatea de a avea copii, se gândi ea, dar nu zăbovi asupra acestui lucru. Rana era prea adâncă. Însă acum, observându-și soțul flirtând, încerca o senzație de ușurare. Era încă tânără și drăguță, nu tot atât de drăguță cum fusese înainte de a-și închina ani din viață îngrijirii mamei ei bolnave și apoi unui soț infirm, dar nu era prea târziu. În tot cazul, mai avea speranțe.

-Madison, draga mea, te simți bine? întrebă doamna Randall, punându-și mâna subțire pe brațul lui Madison.

-De fapt, mă simt foarte bine. V-ați supăra dacă mâine m-aș duce la pescuit?

-La pescuit? repetă surprinsă doamna Randall. Nu mi-aș fi închipuit că tu...

-Că-mi place să fac și altceva în afară de a-mi îngriji pielea? Ochii doamnei Randall scânteiară.

-Avem multe de învățat una despre cealaltă, spuse ea încetișor, astfel încât să nu o audă ceilalți. Dar, da, firește, fa ce-ți place. Ai vrea să meargă cineva cu tine?

-Nu. Mă duc singură. Numai dacă nu e nici o problemă.

Doamna Randall a înțeles imediat ce voia să afle Madison. Trebuia să ia parte la activități de grup? Se adunau toți și hotărau-doi fac asta, patru fac aia etc.?

-Nu e absolut nici o problemă, o asigură doamna Randall. Și mâine vreau să-ți fac cunoștință cu fiul meu Thomas. Și lui îi place să pescuiască. Madison aruncă o privire spre Roger. Acum povestea ceva, iar Nina și Terry erau aplecate peste masă, spre el. Probabil le relatează vreo escapadă din liceu, se gândi și se întoarse iar spre doamna Randall.

-Mulțumesc, dar cred că mi-ar plăcea să fac o pauză la capitolul bărbați.

-Înțeleg foarte bine, spuse doamna Randall zâmbind. Casa mea e și a ta. Cu o condiție, adică.

-Ce condiție? întrebă Madison circumspectă.

-Să-mi spui Brooke. Toți prietenii mă strigă așa.

O clipă, Madison o privi clipind nedumerită. Simțise ceva deosebit pentru această femeie și soțul ei, dar nu-și dăduse seama că sentimentul era reciproc. De

asemenea,știa că Robbie,deși era cam de aceeași vârstă cu ea și venise de multe ori în vizită la familia Randall,continua să i se adreseze cu doamna Randall.Insă ea îi ceruse lui Madison să-i spună Brooke,incluzând-o între prietenii ei.

-Aș fi onorată,rosti încetișor Madison,apoi schimbă un zâmbet cu gazda ei.

-Ce-ai zice să luăm ceaiul pe verandă? îmbracă un pulover gros cât aduc eu coniacul.

-Perfect! spuse Madison.Madison și doamna Randall se ridicară,lăsându-i pe ceilalți la masă.În timp ce Madison se întorcea în camera ei,se întreba: „De ce nu pot fi și socrii mei ca oamenii ăștia?”

CAPITOLUL 7

Madison îl văzu pe Thomas înainte ca el s-o observe.Pe loc,realiză că niciodată în viața ei nu fusese atât de atrasă de cineva.Mamei ei îi displicuse întotdeauna Roger.Spusesese că stătea cu el pentru că nu pretindea prea mult de la ea.”*Nu-i o provocare pentru tine în nici o privință.Și te face să te simți apărută*”.Considera că,din cauză că își petrecuse majoritatea vieții singură sau în semiinternate, Madison voia să aibă senzația că aparține cuiva,undeva.Așa că Roger reprezenta siguranța.Faptul de a fi cu el îi asigurase accesul la toate petrecerile „corespunzătoare” din liceu.Intuise că,altfel,înălțimea și aspectul ei ar fi făcut-o să fie ostracizată de fete și ținta micilor jocuri libidinoase ale băieților.Da,Roger reprezentase siguranța.Dar trebuia să fie sinceră cu sine,Roger nu-i făcuse niciodată inima să-i sară așa cum se întâmplase când îl văzuse pe Thomas.

Era ciudat că se simțea atrasă de el pentru că nu avea înfățișarea unui bărbat care să inspire unei femeie pasiune.Nu semăna cu eroul dintr-un roman sentimental.

În primul rând,era în permanență încruntat.Or fi fost ochii lui rotunzi și de culoarea safirelor,dar nimeni nu își dădea seama de asta din cauza acelor șanțuri adânci dintre ei,care-i făceau să pară două crăpături.Totuși,ochii lui erau mărginiți de gene atât de dese încât semănau cu cele false ale păpușilor.Avea un nas scurt și niște buze probabil pline și moi,dar pe care Thomas le transformase doar într-o linie.Era înalt,în jur de un metru optzeci,bine proporționat și solid și,din spate,chiar grozav.Avea umeri largi,spate musculos,talie subțire și picioare puternice de la anii de fotbal.Și,din câte auzise Madison,trupul lui ispitise multe femei să-l abordeze,însă până acum nici una nu fusese în stare să înfrunte ceea ce vedea când Thomas se întorcea.Veșnica lui privire încruntată speria pe toată lumea.Pe Madison nu privirea o făcu să dea fuga în ascunzătoare,

ci felul în care se simțea atrasă de el. Tocmai fusese pe cale să intre în bucătăria care, la cinci dimineața, forfotea deja de activitate. La urma urmelor, era nevoie de timp să acoperi bufetul cu ouă proaspete pregătite în trei moduri, clătite, vafe, două feluri de cartofi, pește prins în acea dimineață și patru tipuri de pâine.

-Conașul Thomas! exclamă femeia uriașă, adică bucătăreasa familiei Randall, pe care Madison o văzuse doar fugitiv cu o zi în urmă. Când îl întrebuse pe Roger, aflase că femeia lucrase „o veșnicie” la familia mamei lui Scotty.

-Adelia, spuse Thomas, încruntându-se. E ceva de mâncare? Auzind, lui Madison îi veni să plângă de frustrare. Voise să plece la pescuit fără s-o vadă cineva.

Roger mai dormea încă, întrucât stătuse cu Scotty și „fetele” până la trei dimineața, bând bere și depănând amintiri despre oameni pe care ea nu-i cunoscuse. Întrucât n-avea chef să-și petreacă seara cu ei, se scuzase și se duse la culcare. În dimineața asta sperase să se strecoare din casă înainte ca cineva să se fi trezit, așa că umblase în vârful picioarelor, luase câteva undițe din locul în care îi arătase Brooke că erau depozitate și pornise la drum. Din păcate, hotărâse să treacă prin bucătărie, nebănuind că avea să dea de cineva acolo la o asemenea oră. Era sigură că Adelia era una dintre femeile alea care leșinau la gândul că cineva pleca fără să mănânce așa că, pentru a nu fi văzută și a nu pierde timpul, se strecurase în spațiul dintre frigider și cămară. Ar fi pariat că bucătăria nu mai fusese renovată de prin 1910 și, după huruitul pe care îl scotea motorul frigiderului, era sigură că funcționa tot din acea perioadă.

Madison tocmai scosese capul de după frigider ca să verifice dacă putea ieși în siguranță de acolo, când văzu ușa deschizându-se și în bucătărie intră bărbatul care, fără doar și poate, era Thomas Randall. Iar după ce îl privise, nu se mai clintise.

-Vai, sigur, scumpețe, mereu am câte ceva de mâncare, spuse Adelia pe tonul specific al femeii care vorbește cu un adult pe care îl cunoștea din fașă. Ia loc aici și eu am să-ți umplu farfuria.

-Fără costiță, îi ceru Thomas.

-Crezi că nu țin minte asta? întrebă Adelia, părând jignită. Și unde e sărutarea mea? Când ea rosti aceste cuvinte, Madison văzu fața lui Thomas împlânzindu-se. Și atunci descoperi omul care putea fi. Sau era, se gândi ea. Sub încruntătura aceea era alt bărbat și la vederea lui pe Madison o lăsară genunchii. Ochiul lui erau într-adevăr rotunzi, și gura la fel de blândă ca a unui copil.

-Mă bucur să te văd, declară Thomas, apoi o îmbrățișă pe Adelia din toată inima și o sărută afectuos pe obraz. Ești sănătoasă? Adelia îl împinse la o parte.

-N-ai să-ți practici medicina pe mine.Stai jos și mănâncă,iar eu am să-ți spun totul despre toți.Spre groaza lui Madison,Thomas se așeză la o masă veche din pin exact în fața ei.Ce să facă acum? Să iasă și să spună: „*Scuzați-mă,mă ascundeam doar pentru că nu...*”.Nu ce? Nu voia să mănânce? Farfuria cu mâncare pe care Adelia i-o punea în fața lui Thomas arăta și miroasea fantastic de bine.Însă Madison era prinsă în capcană.Dacă apărea acum și ei își dădeau seama că se ascunsese ca un copil de șase ani,nu avea să-și mai revină vreodată din jenă.În plus,adevărul era că nu voia să plece.Voia să-1 vadă și să-1 audă pe acest bărbat care îi stânea senzații ciudate în stomac.

-Cine-i aici? întrebă Thomas luând cu furculița din omleta prăjită în unt. Madison îi urmări cu atenție gestul și,cum era iar încruntat,gura lui redevenise o linie dură.

-Mama și tatăl dumitale,Scotty și Nina,firește,verișoara voastră Terry și,de asemenea,Robbie.Amintind-o pe cea din urmă,Adelia se opri și îi zâmbi lui Thomas.Stătea în picioare,în celălalt capăt al mesei,vizavi de el,zâmbindu-i cu afecțiune.

-Hmm! mormăi Thomas,fără să ridice privirea.Și-a adus și niște haine de data asta? Adelia râse.

-Așa sper.Cu dumneata prin preajmă ar muri de frig.Nu știu de ce nu-ți place.E vremea să te așezi la casa dumitale.

-Robbie e o obrăznicătură disprețuitoare cu prea mulți bani pe mână și prea mult timp de pierdut.Ce face mama?

-Mama dumitale e bine.Și arată cu adevărat bine.O place mult pe fata înaltă. La asta,Madison își ținu răsufarea.Ăsta era ultimul moment în care putea să iasă din ascunzătoare într-un mod onorabil.Insă știa că nici mușcată de șarpe n-ar fi putut să se miște.

-Fata înaltă?

-Îl știi pe băiatul ăla,Roger,care a fost aici acum câțiva ani?

-Clona lui Scotty? întrebă Thomas batjocoritor.Eroul echipei de fotbal?

-Chiar el.Acum merge în cârje.Mama dumitale spunea că a fost foarte grav rănit,dar acum e mai bine,și cum Scotty are și el piciorul fracturat...

-Pot să-și plângă de milă împreună,continuă Thomas și Madison trebui să-și muște limba ca să nu râdă tare.

-Deci e și Roger aici? întrebă Thomas.

-El și soția lui,îi răspunse Adelia apăsător,bucuroasă să-i ofere această bârfa savuroasă.De data asta,Madison trebui să-și încleșteze maxilarele.Acum înțeleg,

se gândi ea. Câte femei fuseseră atrase de el, ca apoi să fie jignite de cinismul lui? Una era să simtă că se săturase de Roger și alta să-l audă pe omul ăsta vorbind de el. Ce drept avea el să-l judece pe Roger, sau pe ea?

-E arătoasă, zise Adelia. Frumoasă e puțin spus. Mă întreb ce se mănâncă acolo unde trăiește băiatul ăsta, pentru că ea are cel puțin șapte centimetri peste un metru optzeci. Thomas râse în timp ce lua o clătită.

-Roger nu e așa înalt, nu-i așa? Mai înalt decât tine, scârnăvie, îi veni lui Madison să-i spună. Pe dracu' un metru optzeci și șapte! Avea doar unu șaptezeci și nouă.

-Așadar, Roger s-a însurat cu o fată înaltă din Montana, iar acum e aici și se dă bine pe lângă frățiorul meu. Ce vrea? Adelia păru să reflecteze o clipă la asta.

-Nu pe înalta lui nevastă, asta-i sigur. Abia dacă se uită la ea. Bănuiala mea e că o vrea fie pe sora dumitale, fie pe Terry. Îl știi pe Roger. Și-a petrecut o vară întreagă urmărind-o pe Lucy, dar ea nu l-a acceptat.

-Nu. E prea tâmpit pentru Lucy, dar Terry s-ar putea să zică da. Ei i-ar plăcea un bărbat care a ignorat-o. Însă dacă vrea să scape de țărăncuța lui, de ce a mai adus-o cu el? De ce n-a lăsat-o acasă cu mămica și taticu'? Locuiește tot cu părinții lui, nu-i așa? Nu-mi închipui că Roger i-ar părăsi vreodată pe ei și banii lor. Nu mi-a făcut niciodată impresia unui tip care să-și ia o slujbă.

-Din câte știi, locuiește tot acolo și a suferit un accident prea grav ca să aibă o slujbă. Dar nu îmi dau seama de ce și-a dus nevasta asta înaltă și superbă. Între ei nu e dragoste. Ea se uită la Roger de sus, cam așa. Spre uimirea lui Madison, Adelia își dăduse capul pe spate și se uita disprețuitor la Thomas. Gestul acela spunea multe și, văzându-l, Madison simți că îi fuge pământul de sub picioare. Normal că Roger era supărat pe ea dacă proceda așa!

-Și Roger cum se uită la nevastă-sa? întrebă Thomas.

-Ca și cum nici n-ar fi acolo, răspuse Adelia. Dacă eram în locul ei și un bărbat m-ar fi privit ca el pe făptura aia frumoasă, l-aș fi azvârlit într-un ceaun cu ulei clocotit. Sau poate i-aș fi luat cârjele și l-aș fi bătut măr cu ele. Sau poate...

-Tata ce face? întrebă Thomas.

-Se distrează. Cred că e pe jumătate îndrăgostit de fata asta. Spunea că mama dumitale nu voia să mai petreacă o vară aici, dar acum le pare bine că au venit. Aseară, Robbie a avut o ieșire necontrolată și a plecat în fugă din sufragerie. Mai târziu, după ce soția s-a dus la culcare, Terry era grămadă pe Roger. Și pot să-ți spun că el nu a dat-o la o parte.

-Și cea înaltă cu cine era? Auzind o asemenea întrebare, Madison era gata să iasă de după cămară ca să-i spună ce credea despre el.

-Cu nimeni. S-a dus la culcare.

-Singură?

-Singură-singurică,sublinie Adelia.Te interesează să iei locul soțului ei? Mie mi se pare că-i flămândă.

-Ție toată lumea ți se pare flămândă,comentă Thomas împingând deoparte farfuria goală.

-Chiar e.Flămândă de hrană,de un fel sau altul.Și cât ai de gând să stai aici de data asta?

-Nu mult.Am de învățat pentru examene.

-Un geniu ca dumneata?

-Spre deosebire de fratele meu,eu nu plătesc pe nimeni să dea examenele în locul meu.Acum mă duc la culcare.Am învățat și în noaptea asta,apoi am condus până aici.Spune-le mamei și tatei că am sosit,dar nu lăsa pe nimeni să mă scoale.

-Nici pe domnișoara Robbie?

-Mai ales pe drăcoaica aia.Ridicându-se,Thomas se întinse,apoi o întrebă pe Adelia dacă îi spusese lui Charlie să-i aducă geamantanul din mașină.

-Acum doarme,dar o să-1 aducă imediat ce se trezește.Terminând de vorbit,Adelia se întoarse și ieși din bucătărie.Madison,înghesuită în spațiul mic,era conștientă că acum era doar cu Thomas în bucătărie.Bineînțeles că el nu știa de prezența ei acolo,dar ea da.Își ținea răsuflarea de teamă să n-o audă; nici măcar nu clipea.După ce a stat un moment în picioare lângă masă,cu spatele la ea,el porni către ușă,și Madison fu cât pe ce să răsuflă ușurată.Brusc,se opri în prag,fără să se întoarcă.

-Data viitoare când vrei să spionezi,ascunde-te într-un loc unde nu-ți cade umbra pe podea,spuse el,apoi ieși din încăpere.O clipă,Madison rămase paralizată.

Apoi,încet,se întoarse și se uită în jos.Deasupra ei era o ferestruică și prin ea soarele de dimineață îi proiecta forma capului pe podea.Pentru cineva neobișnuit cu bucătăria,forma aceea ar fi trecut neobservată,dar Thomas Randall își petrecuse o mare parte din viață acolo și știa toate umbrele.

Simțindu-se prost și dorindu-și să moară de jenă,Madison ieși dintre cămară și frigider.O clipă nu știu ce să facă.Să-1 caute și să-și ceară scuze? Să-i explice că,de fapt,nu spiona?

Sau să se ducă pur și simplu la Frank și să-i spună că trebuia neapărat să se întoarcă în Montana acum? Se uită la undița pe care încă o mai strângea în mână.Pe de altă parte,putea să iasă din casă și să petreacă o zi singură lângă un pârau,unde,față de se gândea la Thomas Randall,la soțul ei sau la oricare alt bărbat din lume.

În cele din urmă,pescuitul învinse.Luă în grabă vreo șase biscuiți dintr-o tavă care tocmai fusese scoasă din cuptor și,surâzând sfidător,mai luă șase felii de costiță și două șervețele,apoi ieși din bucătărie.În drum,le văzu pe Adelia și pe femeia micuță și slabă căreia,parcă,i se spunea Pretty,și le salută în timp ce o lua în direcția arătată cu o seară în urmă de Brooke.

Thomas ieși dintre copaci și se opri ca trăsnet.În fața lui,chiar în locul lui preferat,loc care era al lui de când avea șase ani,stând în picioare era...

era...Venus a lui Botticelli fu primul lucru care îi veni în minte.

Deși cu spatele la el,semăna cu ceva care,într-o revistă de pescuit ar fi fost intitulat „*Momeală pentru fantezii senzuale*”.Era înaltă,suplă,cu forme unduitoare.Purta blugi uzați și mulați și cizme înalte de cauciuc,de culoare verde.Deasupra cizmelor se contura fundul rotund și tare care se curba într-o talie micuță,încinsă cu o curea lată,din piele.Purta cămașă și vestă din denim,iar vesta probabil că fusese a lui Scotty cu ani în urmă,căci ei îi era mică.Îi ajungea doar până la mijlocul spatelui.Avea un păr lung,blond ca mierea,care îi atârna pe spate în valuri impresionante,iar când arunca undița,plutea în jurul ei ca un nor erotic.Thomas rămase blocat,holbându-se la ea.Nu putea să facă un pas,nici înainte,nici înapoi și,ce era mai rău,nu putea să gândească.În loc de gânduri,mintea lui era plină de viziuni.În una din ele se îndrepta către ea,o lua în brațe,o dezbrăca,apoi făceau dragoste pe malul cu pietre al pârâului.Își mai imagină că tăceau dragoste în poiana aflată la vreo jumătate de milă de cabană.Și mai era și masa mare de pin.Și...își puse mâna la ochi ca să n-o mai vadă.

„*Controlează-te,omule*”,își spuse.Toată viața lui urmărise controlul,și nu putea să și-l piardă acum.Nu avea de gând să ajungă ca fratele și sora lui,sau ca bunicul care fusese cât pe ce să falimenteze familia din cauza slăbiciunilor sale.

Inspiră adânc de două ori,apoi se uită iar la ea.Era atât de absorbită de aruncatul undiței încât nu era conștientă că mai era cineva în apropiere.”*Cărei femei îi place pescuitul?* „se întrebă el supărat.Când era mai tânăr,mai multe fete îi spusese că adorau să meargă la pescuit,dar descoperise curând că doreau doar o invitație la casa de vară a familiei Wentworth.Oare auzise și ea de această pasiune a lui,și apoi o trăsese de limbă pe mama lui ca să-i dezvăluie locul preferat? În timp ce o urmărea,încercând să facă abstracție de trupul ei,văzu că se pricepea.Bineînțeles că undița pe care o avea ea era veche și n-ar fi prins în veci ceva,dar era evident că mai făcuse asta de câteva ori.

Întorcându-se,Thomas facu doi pași pe potecă.Nu era în toane bune.Stătuse treaz toată noaptea și voise să doarmă,dar vorbele Adelinei despre ce se petrecea acolo

îl tulburaseră prea mult.Nu-i plăcea Roger pentru că îl încuraja pe Scotty să fie tot ce ura el: vanitos,leneș,egocentric.

Așadar,Roger se întorsese,și de data asta avea și mai multe în comun cu Scotty,amândoi având probleme la mers.Dar ce urmărea acum? Ultima dată ținta lui fusese verișoara Lucy,care râsese de nătângul ăsta și îl trimisese la plimbare.

Însă cu Terry era altă poveste.Anul trecut fusese părăsită de un tip arătos care se pregătea pentru Olimpiadă,iar acum părea hotărâtă să-și facă rost de un bărbat.

Oricum,Roger era însurat.Oare Thomas era singurul care considera o ciudățenie faptul că Roger venise cu nevasta când el făcea curte altor femei? întorcându-se iar,Thomas se uită la femeia înaltă care stătea în pârâu până la gezne.Acum intra mai adânc,aruncând undița mai departe.Lui Thomas i se spusese toată viața că este prea bănuitor,însă descoperise că niciodată nu era suficient de suspicios.

Văzuse umbra ei pe podeaua bucătăriei și își dăduse seama că se ascundea și asculta.De ce îi spionase? Oare ea și Roger erau înțeleși? Poate el umbla după Terry,o verișoara Wentworth,sau chiar după sora lui.Dar femeia asta de cine era interesată? De Scotty?

„*Sau de mine*”,se gândi Thomas,apoi un zâmbet leneș i se întinse pe față.Insă tot încruntat o privea.„*Dacă ea crede că o să pună mâna pe mine,o așteaptă o surpriză*”,spuse cu glas tare Thomas și,recăpătându-și expresia obișnuită,porni către ea.

-Ai prins ceva? se auzi o voce în spatele lui Madison,făcând-o să tresară.

-M-ai speriat! strigă ea întorcându-se și dând cu ochii de bărbatul acela.De obicei,ea nu era atrasă de bărbați.De obicei,își petrecea timpul încercând să se ascundă de ei,dar,exact ca de dimineață,când se uită la Thomas simți acea mică pâlpare în zona inimii.Pentru a nu se da de gol,se uită la undiță.

-Câtiva,răspunse ea.Dar tu?

-Mi-ai ocupat locul,spuse Thomas.

-Oh,scuze.N-am văzut nici un indicator,comentă Madison,dându-și seama că spunea o prostie.Se uita la ea atât de intens încât începea să devină nervoasă.

Inspirând adânc,îl privi.Între ei erau înjur de șase metri,iar pârâul curgea zgomotos,însoțit de ciripitul vesel al păsărilor.

-Uite ce e,îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat dimineață.Nu aveam de gând să spionez.Voiam doar să plec din casă fără să fiu observată,așa că atunci când am văzut-o pe bucătăreasă intrând,m-am strecurat în...

-Adelia.O cheamă Adelia.

-Oh.Scuze.Când a intrat Adelia,m-am ascuns.Apoi ai apărut tu și...

-Ai rămas să auzi tot ce se putea.Ea clipi rapid de câteva ori.Spusese asta de parcă se ascunsese în mod intenționat ca să tragă cu urechea.

-N-am avut de gând să fac așa ceva,pur și simplu s-a întâmplat.El o fulgera cu privirea,iar cutele dintre ochii lui erau foarte adinei.Madison încercă să destindă atmosfera.Oricum,am auzit doar că toată lumea crede că am un metru optezeci și nouă,asa că mi-a fost învățătură de minte,spuse ea zâmbind.

Dar Thomas nu-i întoarse zâmbetul.

-Șapte.Un metru optezeci și șapte.Ai mai auzit și că soțul tău e înamorat de verișoara mea Terry.O clipă,Madison rămase blocată,deschizând și închizând gura ca peștii pe care îi prinsese.

-Înțeleg,articula ea în cele din urmă.Și ce crezi că am să fac cu informația asta?

-Poți s-o citezi pe Terry într-un proces de divorț.Sau poate să-i sugerezi să-ți facă un dar ca să nu-i apară numele în ziare.Lui Madison îi trebui un minut întreg ca să înțeleagă ce insinua.

-Șantaj?

-Dacă vrei tu să-i spui așa...Idea i se păru atât de absurdă încât izbucni în râs.

Stătea acolo și râdea; apoi se întoarse și începu să înfășoare firul undiței.

-Știi,pe vremuri îmi plângeam de milă pentru că eu și mama nu eram bogate.

Tânjeam după hainele frumoase pe care le aveau celelalte fete și salivam după casa impresionantă a lui Roger.Are în ea o mulțime de obiecte decorative scumpe,dar nu are dragoste.Nici un pic.Își luă undița într-o mână,apoi cu cealaltă scoase din apă un șir de pești grași.Erau mai mulți decât prinsese vreodată Thomas în trei zile,iar ea reușise asta în doar două ore.

-Așa că acum sunt în vacanță cu o mână de bogătași și de ce sunt acuzată? De șantaj.Se uită la pește,apoi la el.Știi ceva,domnule Randall? Păstrează-ți banii și locul de pescuit.Spunând asta,îi azvârli peștele în față,apoi se întoarse și plecă.

-Thomas,rosti încet mama lui,dar glasul îi era de oțel.Acum ai mers prea departe.Nu știu ce i-ai spus lui Madison,dar ai făcut-o să-1 roage pe tatăl tău să o ducă la aeroport ca să se întoarcă în Montana.Imediat.

-Poate,replică pe un ton calm Thomas,dar era posibil să am dreptate în ceea ce am presupus.

Domnul Randall stătea deoparte.Cei trei erau singuri în micuța cameră de zi.

-Ai presupus prost,comentă în surdina Frank.Brooke Wentworth Randall se calmă.Era singura persoană din lume care putea s-o scoată la capăt cu Thomas.

Era atât de încăpățânat!

-Știi cine m-a sunat aseară? Thomas îi aruncă o privire, indicându-i că nu avea de gând să se joace de-a ghicitul.

-M-a sunat sora mea să mă întrebe cum mă înțeleg cu draga ei prietenă Madison. Auzind, ochii lui Thomas se măriră de mirare.

-Da, sora mea, continuă Brooke. Doctor Dorothy Oliver. O mai ții minte, nu-i așa? Thomas rămase nemișcat, ignorând sarcasmul mamei sale. Frank înainta și se băgă între fiu și soție. El era împăciuitorul familiei.

-Pentru noi, vizita asta era un lucru normal. Consideram firesc ca Scotty să-și invite bunul prieten din colegiu, dar se pare că nu știam multe. Acum mai bine de doi ani când Roger a fost rănit, l-a sunat pe Scotty, deoarece știa că are o mătușă care se ocupă de terapia fizică. Roger i-a spus lui Scotty că are nevoie de „cel mai bun” terapeut.

-Și știi că sora mea este cea mai bună, interveni mândră Brooke.

-Da, dar... Frank ezită și se uită la soția sa. Părinții lui Roger sunt...

-Zgârie-brânză, preciza Brooke. Îmi pare rău s-o spun, dar sunt. Ce au făcut ei este... Ei bine, este abominabil. Povestește tu, Frank, altfel mă apucă furia.

-Se pare că părinții lui Roger au consultat-o pe mătușa ta, Dot, privitor la starea fiului lor. Ba chiar au dus-o în Montana cu avionul, dar după ce ea le-a spus de ce era nevoie pentru recuperarea fiului lor și că, oricum, ar fi existat posibilitatea ca el să nu mai meargă vreodată, și...

-Și cât avea să coste, adăugă Brooke. Ei au spus: „Mulțumim, dar nu”. Dot spunea că i-au plătit consultația abia după șase săptămâni. Thomas știa că părinții lui intenționau să ajungă undeva cu povestea asta, însă nu bănuia unde.

În momente ca acesta, când Brooke era atât de supărată, se putea vedea de unde moștenise fiul ei expresia încruntată.

-Dot crede că părinții l-au încurajat pe Roger să-și sune vechea iubită-o fată la care renunțase ca un tâmpit, apropo-și s-o imploră să se întoarcă în Montana, doar ca să-i fie infirmieră fără plată. Ea avea experiență în domeniu, așa că ei știau că se poate achita de sarcină. O clipă, părinții lui rămaseră tăcuți, și Thomas știa că ar fi trebuit să înțeleagă ceva.

-Și? întrebă el.

-Și ea s-a achitat. Sărmana fata s-a întors la Roger, s-a măritat eu el, și ultimii doi ani și i-a petrecut ocupându-se în exclusivitate de recuperarea lui. Thomas nu absolvise încă medicina, dar, la vremea respectivă, îl interesaseră leziunile prietenului fratelui său și se documentase. Știa că fusese nevoie de o muncă titanică pentru a-l face pe Roger să meargă în cârje în doar doi ani și jumătate.

Thomas fluieră încetișor. Era impresionat.

-Corect,spuse Frank.În timpul recuperării,se pare că tânăra și mătușa ta s-au împrietenit.Dot și familia ei au fost de trei ori în vacanță în Montana,și de fiecare dată și-a petrecut cât mai mult timp cu puțință cu Madison.

-Isteață treabă,zise Thomas.În felul ăsta ea a putut să deconteze cea mai mare parte a excursiei.Frank își îngustă ochii în semn de avertizare,apoi continuă:

-Mătușa ta a considerat că nu e etic să ne vorbească despre pacienții ei,așa că noi n-am știut nimic.Totuși,Dot și-a dat seama ce-i trebuia-și ce merita prietena ei.O vacanță.Așa că i-a băgat lui Scotty în cap ideea să-și invite vechiul prieten aici,la cabană.Bineînțeles că mătușii tale nu i-a trecut o clipă prin minte că Roger nu o să spună nimic despre faptul că s-a însurat.Important era ca Madison să aibă parte de puțină odihnă.

-Înțeleg,spuse încetișor Thomas.Dar acum eu am schimbat situația.

-Și ce propui pentru a o îndrepta? își întrebă Brooke fiul,cu ochii îngustați la fel ca ai lui.

-Am să-i cer scuze,firește,promise Thomas.De fapt,a fost o neînțelegere.

Ea...Acum că se gândea mai bine,explicația ei că se furișase după cămară pentru a nu fi văzută,astfel încât să poată pleca devreme la pescuit,părea verosimilă.

Adevărul era că el însuși sărise deseori pe fereastra dormitorului pentru a evita oamenii pe care,invariabil,părinții lui îi aveau ca invitați la cabană,doar ca să poată ajunge cât mai devreme la locul lui preferat.Vor fi scuze sincere.

-Și ce crezi că va face ea? întrebă Brooke.Thomas păru mirat.

-Habar n-am.Nu o cunosc pe femeia asta.Presupun că va despacheta...și va face ce le place femeilor să facă.Brooke clătină din cap.Cum era posibil ca,la vârsta asta,fiul ei să știe atât de puține despre femei?

-Ia să vedem.A sosit aici crezând că fusese invitată,însă a descoperit că soțul ei nu spusese nimănui că vine și ea.De fapt,nu spusese nimănui nici măcar că e însurat.Sora ta,verișoara ta și prietena lor,Robbie,n-au făcut decât să se uite de sus la ea de când au văzut-o pentru că,așa cum probabil ai remarcat,Madison e suficient de frumoasă ca să facă geloasă o zeiță.Apoi...

-Venus.Când mama sa se uită cu dezaprobare la el din cauza întreruperii, Thomas adăugă: Venus a lui Botticelli.

-Mă bucur că ai observat,comentă ironic Brooke.Pe lângă modul abominabil în care a fost tratată de ceilalți oaspeți,precum și de craiul ăla de soț al ei,aflu că fiul meu cel mare a reușit s-o facă să plece.Dacă nu-ți cer prea mult,ai putea,te rog,să-mi reproduci ce i-ai spus? Thomas se uită în jos.Trebuia să-și lustruiască pantofii.Ridică ochii spre mama sa.Când era mic,era singura ființă de pe pământ

care era în stare să-l înspăimânte, iar în acel moment se simțea ca la patru ani când tocmai făcuse o prostie.

-Șantaj, spuse el încetișor.

-Poftim? întrebă Brooke, cu un glas plin de neîncredere. ”Trebuia să fi studiat Dreptul”, se gândi Thomas. Poate dacă ar fi făcut-o, ar fi fost în stare să găsească un mod inteligent de a se apăra, însă medicina nu te pregătea pentru așa ceva. Își îndreptă umerii.

-A fost o greșeală firească. M-am gândit că, probabil, ea... Brooke ridică mâna pentru a-l întrerupe.

-Nu suport să aud asta. Fata asta e adorabilă... iar tu... tu... Dându-se înapoi, se așeză pe un taburet cu tapiserie groasă și, când se uită la fiul ei, arăta de parcă era gata să plângă. Acum douăzeci și patru de ore aș fi jurat că sigur i-am învățat pe copiii mei bunele maniere. Știu că voi ați crescut într-o altă epocă decât mine, însă noi...

-Stăteam băț și dansam swing, rosti Frank tare, uitându-se la soția lui. Cred că ar trebui să scurtăm melodrama, interveni el, apoi se întoarse spre fiul său. Uite ce e, problema e că iarăși ai dat cu bățu-n baltă, și acum fata asta frumoasă pleacă.

Dacă se întâmplă asta, va fi foarte plicticos pe aici, dar, mult mai grav, mama ta o s-o încurce cu sora ei. Dacă fata asta pleacă val-vârtej de aici și mătușa ta,

Dot, află, atunci o să se pornească o dihonie supărătoare de familie, și s-ar putea să treacă ani până să se stingă. Fiecare Crăciun și Zi a Recunoștinței din anii următori vor fi pline de „ce ai făcut”. Și îți spun din experiență că astfel de întruniri sunt extrem de neplăcute. Încruntarea lui Thomas se adânci.

-V-am spus că am să-i cer scuze. Nu știu ce altceva pot să mai fac. Dacă îi cer scuze și totuși ea hotărăște să plece, asta nu mai este vina mea, nu-i așa?

Brooke deschise gura să vorbească, dar soțul ei i-o luă înainte:

-Fiule, există logica și există femeile. N-au nici o legătură una cu alta.

-Zău așa, Frank! spuse Brooke. Ce lucru îngrozitor îl înveți pe fiul tău!

-Cineva trebuie să-l învețe ceva! se răsti Frank. Ei hai, Thomas, ești deștept; ce poți să faci ca să, vrea să rămână?

O clipă, Thomas își pierduse expresia îndărătnică. Mama lui se gândi că era plăcut să-l vadă tară veșnicul aer încruntat, dar își dori să nu fi fost atât de prost. Din nefericire, Frank avea dreptate - sora ei mai mică avea să fie furioasă când va afla că protejata ei plecase după mai puțin de o zi petrecută la ei.

-Să-i cumpăr o undiță nouă? întrebă Thomas. O clipă, nici Brooke, nici soțul ei nu vorbiră; apoi se uitară unul la altul și începură să râdă. Brooke își reveni prima

Soțul ei se întoarse și se uită pe fereastră,clătinând din cap de uimire și exasperare.

-Thomas,iubitule,începu Brooke,peu că toată supărarea de mai înainte dispăruse.Cum să mă exprim? Tu ai făcut boacăna,tu trebuie s-o dregi.Când Madison pleacă de aici,vreau să-i spună surorii mele că s-a distrat grozav.De fapt,că s-a distrat cum n-a mai facut-o niciodată.Lui Thomas nu-i plăcea să fie luat peste picior.Nu le mai explică că o văzuse pe Madison pescuind și că era sigur că i-ar fi plăcut,într-adevăr,un set complet de unelte pentru pescuit,și afundă mâinile în buzunare și cutele dintre ochi se adânciră.

-Înțeleg.Vreți să plec eu.Frank se întoarse cu fața la el.

-Exact pe dos.După ce am văzut ieri,sunt sigur că Madison oricum intenționa s-o șteargă într-o zi sau două,și fără contribuția ta.Soțul ei pare hotărât s-o ignore și,îl știi pe fratele tău,el ar sta toate nopțile și ar petrece.Dacă Madison stă cu ei...Se uită la soția sa.

-Înțeleg,spuse Thomas.Vreți să se distreze,dar nu vreți să petreacă cu șleahța nebună cu care arde gazul fratele meu când e aici.Nu vreți ca o fată atât de drăguță,ca această Madison,să aibă acces nelimitat la alcool și...Se uită aspru la mama sa.Și la orice altceva fac Scotty și gașca lui.Nu știu prea multe despre ea,dar mă îndoiesc că o fată crescută într-o văgăună din Montana este pregătită pentru un astfel de grup.Nici lui Frank,nici lui Brooke nu le plăcea să recunoască deschis adevărul despre fiul lor cel mic,dar nici nu puteau să îl nege.

-Exact,confirmă Frank în cele din urmă.

-Așadar,continuă Thomas înțepat,întrucât mai era încă supărat din cauză că răsuseră de el,vreți ca eu s-o distrez și s-o țin la distanță de șleahța lui Scotty.

Și,totodată,s-o feresc de scrântitele alea invidioase care,bârfînd-o și facând comentarii dezgustătoare,îi transformă vizita într-un iad.Și mai ce? Cum ea și soțul ei par să se disprețuiască reciproc,presupun că trebuie s-o îndepărtez temporar și de el.Despre asta e vorba? Brooke îi zâmbi puțin fiului său.

-Cred că ai înțeles perfect.

-Pot să vă întreb ce ați fi făcut dacă n-aș fi insultat-o eu?

-Ne-am fi milogit să rămână,spuse cu voioșie Frank.Thomas,tu ești singurul care poate face asta.E tânără.Nu i-ar plăcea să-și petreacă timpul cu babalîci ca noi, iar prietenii lui Scotty ar mânca-o de vie.Aveam de gând să vorbim cu tine despre asta de dimineață.Însă tu...

-Am dat de ea mai întâi.Thomas se întoarse cu spatele la amândoi.

O iubea pe mătușa lui.Ea era singura care îl încurajase să urmeze medicina.Tatăl lui spunea că deșteptăciunea o moștenise din familia mamei lui.Sora mai mică a

lui Brooke, Dot, avea o licență de medic și două doctorate. Era un nume de frunte al acestei specialități și scrisese manuale după care se învăța în toate facultățile de medicină din țară. Așadar, ce i-ar fi putut spune Thomas mătușii sale care tăcuse atâtea pentru el dacă aceasta ar fi auzit că fata pe care o proteja plecase de acolo doar după câteva ore? „*Mi-am imaginat că lucra mână în mână cu soțul ei într-o schemă de șantaj și i-am spus-o la două minute după ce am întâlnit-o.*” Nu, asta nu l-ar fi ajutat să scape cu fața curată. Se întoarse spre părinții săi. -În regulă. Am s-o dreg. Lăsați-o în seama mea, promise el, apoi părăsi încăperea. Se săturase să se mai simtă ca la patru ani.

CAPITOLUL 8

-Ce ți s-a...? întrebă Madison, uitându-se lung la Thomas Randall. El bătuse la ușa dormitorului, iar ea crezuse că era Frank ca s-o ajute la bagaje. În loc de asta, un Thomas solemn și încruntat deschisese ușa, intrase în cameră, apoi închisese ușa în urma lui. Madison îl ocolise și deschisese din nou ușa. Acum, cu mâna pe clanță, îl fulgera cu privirea.

-Ce ți s-a? întrebă ea din nou, de data asta pe un ton mai coborât.

-Mi s-a ordonat să fiu sclavul tău cât timp ești aici, repetă el fără cea mai mică urmă de umor în glas. Ea nu îl cunoștea, însă felul în care ochii lui fugeau într-o parte părea suspect.

-De ce oare nu te cred? întrebă ea. Auzind-o, Thomas oftă și înainta.

-Ascultă, dacă îți promit că nu te molestez, putem închide ușa? Situația asta ar putea deveni jenantă.

-Pentru tine sau pentru mine?

-Pentru mine, recunosc eu.

-Bun, răspunse tânăra, apoi închise ușa, dar nu se îndepărtă de ea. Spune-mi repede ce ai de zis. Mă așteaptă tatăl tău.

-Te așteaptă și nu te așteaptă, spuse Thomas. Avea sentimentul că bărbatul ăsta pe care îl avea în față acum nu prea era văzut de mulți. Presupunea că adevăratul Thomas era sigur pe el majoritatea timpului, dacă nu întotdeauna, dar acum se purta de parcă ar fi preferat să se afle în fața plutonului de execuție, decât în camera asta, singur cu ea. „*Exact de ce avea nevoie orgoliul meu*”, se gândi ea.

-În primul rând, îți datorez scuze, spuse el. Pentru că ea nu reacționa, ci doar stătea acolo cu brațele încrucișate, își ridică mâinile în sus și se așeză pe scaunul de lângă fereastră. În regulă, ți-ar plăcea să afli adevărul?

-Ar fi o schimbare pe aici. La asta, Thomas schiță o umbră de zâmbet.

-O cunoști pe doctorița Dorothy Oliver?

-Da,confirmă Madison șovăitor.Dar ce legătură are ea cu faptul că vreau s-o șantajez pe verișoara ta în cazul unui proces de divoț?

Thomas scoase un geamăt,de parcă l-ar fi lovit.

-E mătușa mea,sora mamei,și se pare că tu și soțul tău ați fost invitați aici pentru ca tu să te poți relaxa.În fața acestei declarații uluitoare,Madison renunță la ostilitate și se așeză pe colțul patului.

-Eu? Nu mai înțelegea nimic.De când sosise,se simțise ca o intrusă,ca și cum locul ei nu era aici,dar tot timpul ea fusese de fapt oaspetele,nu Roger.De ce nu o iei de la început? Îi ceru ea,apoi ascultă explicațiile lui.Când termină,comentă: Așadar,ai da serios de bucluc dacă aș pleca?

-Mă rog,nu e ca și cum m-ar verifica fiscul sau aș pica la examene,sau...

-Când o mai vezi pe mătușa ta? întrebă Madison zâmbind.Thomas se strâmbă.

-Probabil de Ziua Recunoștinței.Se uită la ea.Iar dacă tu pleci acum,eu voi fi curcanul care se va servi la masă.Madison râse.

-Înțeleg.Și ce ți-a ordonat familia ta să faci?

-Ei vor ca atunci când chiar pleci de aici să-i poți spune sincer mătușii mele că te-ai distrat mai bine ca niciodată.O clipă,Madison se holbă la el,apoi se ridică și începu să se plimbe prin cameră gânditoare.Oprindu-se,se uită la el.

-Și,mai exact,ce înseamnă asta?

-Mama n-a precizat,dar cred că trebuie să-ți ofer tot ce dorești.

-*Carte blanche* la Bergdorf 's?

-Dacă asta vrei,spuse el înțepat.

-Sau înseamnă că tu trebuie „să mă distrezi”.Să mă inviți la masă,să bem un vin,ceva de genul ăsta?

-Orice vrei.Putem pleca la New York la cumpărături.Am putea merge la un club acolo,apoi ne-am întoarce aici și te-aș scoate într-un loc unde să poți purta ce ai cumpărat în metropolă.Întorcându-se cu spatele,ea se prefăcu a reflecta asupra ofertei.Își dădea seama că exact la asta se aștepta de la ea sau,mai degrabă,de la „cineva ca ea”,cum probabil s-ar fi exprimat el.

-În regulă,zise în sfârșit,revenind cu fața spre el.Am să-ți spun ce vreau.

El înălță o sprânceană.

-Ce anume?

-Nimic.Nu vreau nimic special.Vreau doar puțin timp liber,în care să fiu scutită de orice responsabilitate.Vreau să zac într-un hamac cât e ziua de lungă.Vreau să citesc romane proaste.Vreau să dezleg integrale.Vreau să mănânc mult,dar să nu fac nimic,doar să stau cu burta la soare.Cel mai mare efort pe care intenționez să-l fac este să ridic un pahar de limonadă.După expresia feței lui,își dădu

seama că îl șocase. Evident, nu la asta se aștepta. Într-un fel, era ca și cum o zână s-ar oferi să-ți îndeplinească trei dorințe, dar tu ai refuza.

-Ești sigură? Întrebă el încetișor. Fratele meu va merge la petreceri și sunt sigur că asta va face și Roger. O să ai nevoie de ceva de îmbrăcat, așa că pot...

-Nu, nu-mi va trebui nimic deosebit de îmbrăcat, pentru că nu voi merge la nici o petrecere. Uite ce e, știu că toți din casa asta au remarcat că între mine și Roger nu prea mai e nimic. Nu cred că cineva poate suporta perioada prin care am trecut noi și să mai fie încă „îndrăgostit”, așa că ar fi bine să afli că am căzut de acord să ne scutim, o perioadă, unul de prezența celuilalt. El poate să meargă la orice petrecere, dar mie nu mi-a plăcut niciodată aglomerația și nu mă interesează. Își dădu seama că nu o crede. Exasperată, exclamă:

-Din clipa în care m-ai văzut ai gândit tot ce-i mai rău despre mine! Ce naiba ți-am făcut de ți-ai format așa o părere proastă?

Glasul lui era foarte liniștit când vorbi:

-De regulă, fetele care arată ca tine se gândesc numai la diamante și locuri în care să le poarte. Asta o facu pe Madison să râdă.

-Asta o fi adevărat în lumea în care trăiești tu, nu în a mea. Mă crezi sau nu, domnule Randall, aici înăuntru există o persoană. O privea într-un fel care o facu să se întrebe dacă nu cumva uitase să se îmbrace.

-Știi, cred că s-ar putea să existe, spuse el, apoi, încet, se ridică și porni spre ușă. Voi avea grijă să ai tot ce vrei. După plecarea lui, Madison păru să se desumfle. Avea ceva special-atunci când era aproape de el se simțea plină de energie. Dacă se supăra, era extrem de supărată. Iar dacă o făcea să râdă, râdea din tot sufletul. Iar când îi făcea un compliment, cu siguranță era cel mai frumos pe care îl primise în viața ei. Cizmele lui Roger ieșeau de sub pat și Madison dădu cu piciorul în ele.

-Potolește-te, fată! își spuse ea. Ești măritată și...și...Nu-i venea în minte nimic altceva în afară de faptul că un bărbat ca Thomas Randall, dintr-o astfel de familie, nu era pentru ea.

Trecură douăzeci și patru de ore până să se plictisească. În ultimii doi ani nu citise decât manuale de medicină și își dorise cu disperare să parcurgă ceva ușor și vesel, fără amănunte privind lucrurile cumplite care i se puteau întâmpla corpului omenesc. Însă de îndată ce lua în mână ceva descris ca o „carte de plajă”, se plictisea. Cum să creadă ea în romantism? Cum să creadă ea într-un final „*fericit, până la adânci bătrâneți*”? După căsătorie nu mai era decât muncă. După căsătorie, oamenii nici măcar nu mai comunicau.

Îi promisese lui Roger libertate,că nu se va băga în viața lui cât timp erau aici și,la vremea respectivă,păruse o idee minunată,însă în timp ce stătea întinsă în hamacul suspendat deasupra piscinei încălzite își dori să poată fi alături de ceilalți,care râdeau zgomotos și se bălăceau.În apă,Roger nu mai era încurcat de cârje,așa că înota și se juca precum un copil.Toate astea cu „fetele”,firește.

Ieri după-amiază Madison încercase să li se alăture.Era singură în dormitor, încercând să citească un roman siropos,dar auzea țipetele și râsetele de afară.Așa că își pusese costumul de baie alb,simplu,dintr-o bucată,își trăsese peste el o cămașă de-a lui Roger și ieșise,îndreptându-se spre piscină.Însă apariția ei curmase brusc râsetele.Madison în blugi atrăgea toate privirile,dar Madison în costum alb de baie își tăia respirația.La zece minute după sosirea ei,Roger ieșise din piscină.

-De ce a trebuit să strici totul? o întrebase,iar Madison făcuse stânga împrejur și se întorsese în dormitor.Nu-l văzuse pe Thomas stând deoparte,cu un manual deschis în față.

În dimineața următoare,foarte devreme,Madison coborî cu grijă din pat,nu ca să nu-l trezească pe Roger care sforăia zgomotos-fusese din nou plecat toată noaptea,ci pentru că voia să se strecoare neobservată din casă.Își puse blugii,un tricou,o scurtă veche de catifea,și bocancii de drumeție destul de uzați.Însă tot efortul ei fu cât pe ce să fie zadarnic când deschise ușa și mai să fie lovită în cap de un sac lung din pânză de cort pe care cineva,un idiot probabil,îl rezemase de ușă.Madison îl prinse chiar înainte să cadă și să trezească toată casa.În clipa în care îl atinse,realiză că era o undiță nouă.Chiar și prin pânză,își dădu seama că era o sculă din acelea divin de ușoare care puteau trage un marlin fără să se rupă.Și știi exact cine o pusese acolo.De mâner era prins,cu panglica roz,un pliculeț.Îl deschise.Acesta este un dar ce tine loc de scuze.*Te rog să îl accepți.Te aștept la locul de pescuit.Am o propunere pentru tine.*

Biletul nu era semnat,dar nici nu era nevoie.Într-o clipă,Madison se învioră.Nu o mai aștepta o zi monotonă,fără nimic de tăcut.Aproape că o luă la fugă prin casă pentru a ajunge la debaraua în care ținea Brooke restul echipamentului de pescuit,iar când deschise ușa icni.Înăuntru era o pereche de cizme de cauciuc noi și,fără să verifice,știi că era mărimea ei.Cele pe care le folosise înainte erau prea mari,abia putuse merge cu ele.Mai găsi și o vestă nouă,cu o mulțime de buzunărașe de pus momeala și cârligele,iar pe podea se afla unul dintre coșurile alea de pește,de modă veche,care arătau foarte bine,dar costau de douăzeci de

ori mai mult decât o găleată de plastic. Ca și la undiță, de toarta coșului era legată o panglică roz.

-N-ar trebui să fac asta, șopti ea chiar în timp ce proba vesta și lua coșul. N-ar trebui să accept daruri de la străini. N-ar trebui... Oh, la dracu', spuse ea și, înșfăcând cizmele înalte, ieși pe ușa laterală, evitând bucătăria unde, aflate deja asta, oamenii începeau să dea buzna.

În câteva minute era aproape de locul de pescuit, sau de „gaură”, cum îi spunea Thomas și, înaintând, începu să ezite. La ce s-a referit prin „propunere”?

În timp ce trecea printre tufe, văzu că nu era acolo și, imediat, buna dispoziție îi pieri.

-Bună dimineța, rosti din spatele ei, făcând-o să tresară.

-Întotdeauna faci asta? se răsti ea, supărată pe sine pentru că se simțea atât de fericită doar că el chiar era acolo.

-Îmi place să domin situația. Vrei ceva de mâncare? Sau ai trecut pe la bucătărie înainte să vii?

-Foarte amuzant. Când el o luă din loc ea îl urmă ținând în mâini darurile. La marginea pârâului, el se opri și își luă undița, iar ea spuse: în legătură cu lucrurile astea. Nu pot să le păstrez. Ce zici dacă le folosesc doar cât timp stau aici?

El nu-și luă privirea de la micuțul fluture artificial pe care îl prindea la capătul firului.

-Cum vrei. Mâncarea e acolo. Am adus ciocolată caldă, așa că sper că nu ții vreo cură de slăbire.

-N-am ținut niciodată, mărturisi cu sinceritate Madison, apoi puse jos undița și cizmele și se duse la geanta frigorifică, de care era rezemat un termos mare. Își turnă puțină ciocolată aburindă, apoi luă din geantă o brioșă și câteva căpșune.

Thomas nu se mișcase de la marginea pârâului, iar acum era cu spatele la ea și arunca undița în apă. Cu mâncarea în mină, Madison se așeză pe un bolovan din apropierea lui.

-Și care e propunerea? întrebă ea, încercând să pară degajată, dar auzindu-și încordarea din glas.

-Nu e ceea ce crezi tu, răspunse el, concentrându-se asupra pescuitului fără să se uite la ea. Bănuiesc că ți s-au făcut multe propuneri deochiate, așa că te-ai obișnuit să te gândești imediat la asta.

-Da, spuse ea simplu.

Firul undiței se încurcă în ceva, și se strădui câteva minute să-l desprindă, apoi își puse bățul jos și se duse la geanta care era chiar în spatele ei. După ce îi dădu un corn și luă unul și pentru el, se așeză pe malul cu pietre.

-Cred că tu și cu mine suntem doi inadaptați.Madison dădu să-l'contrazică,dar nu putu,așa că tăcu.

-Cel puțin aici.Locul ăsta e dominat de surioara mea,fratele meu și prietenii lor.N-a fost întotdeauna așa.Când eram copil,îmi plăcea la nebunie să-mi petrec verile aici.Am bătut cu piciorul fiecare centimetru din acest loc,pe o rază de douăzeci de mile.Am pescuit în majoritatea pâraielor.Dar când au crescut frații mei...Ridică din umeri și se lăsă pe spate,sprijinindu-se în coate.Madison îl privi.Nu-i putea vedea ochii pentru că avea pe cap o pălărie veche,din pânză tare și cu bor lat,dar ar fi putut jura că se uita la apă,pentru că șanțurile dintre ochii lui nu mai erau atât de adânci.

-Oricum,ei preferă petrecerile frumuseților naturii.De fapt,au plănuit una pentru diseară.Madison oftă.Pentru ea,petrecerile însemnau bărbați beți care încercau s-o pipăie.

-Da,și eu la fel,spuse Thomas.Nu pot să le sufăr.Ascultă,mă întrebam dacă, poate...adică,mi-ai spus că tot ce-ți dorești este să stai întinsă și să citești,dar mă gândeam că poate ți-ar plăcea să mergi în excursie cu mine.

Unei părți din Madison îi veni să strige .Da tu,însă alta o opri.De câte ori turiștii în trecere prin Montana nu o invitaseră să meargă „în excursie” cu ei?

-Cu o condiție,completă Thomas.Nimic romantic.

-Poftim? sări Madison,revenindu-și din reveria legată de orașelul ei natal. întorcând capul,se uită la ea.

-Femeile tot vor să se mărite cu mine.

-Serios? pufni Madison.Ce cumplit trebuie să fie! El se strâmbă și se uită iar la apă.

-Mă gândeam că poate tu ai să înțelegi.Cum spunea Jane Austin,”*Un bărbat cu avere trebuie să aibă nevoie de o soție*”? Ceva în genul ăsta.Ei bine,eu sunt bogat și,în clipa în care femeile descoperă asta,încep să plănuiască nunta.Iar în privința ta,ori de câte ori te vede un bărbat,începe să plănuiască...

-Luna de miere? întrebă Madison.

-Exact.Și ea se uită la apă.

-Nu mă gândisem la asta,dar cred că ai dreptate,suntem inadaptați.Așadar,ce propui?

-Libertate pentru amândoi.În viața mea nu m-am distrat bine cu o femeie alături.Totul era foarte calculat.Nici nu-ți imaginezi câte mi-au spus că adoră să pescuiască,dar,mai târziu,aflam că mă „cercetaseră” și descoperiseră că asta îmi place,așa că...glasul i se stinse,apoi ridică din umeri.Una chiar luase lecții.

-Așadar,libertate înseamnă ca noi...? începu Madison,uitându-se la el.

-Să ne distrăm.Fără condiții.Se pare că ne displac aceleași lucruri, așa că m-am gândit că,poate,ne și plac aceleași lucruri.Mi-am propus să ne plimbăm și să pescuim și,ei bine,să fim doi oameni oarecare.Tu uiți că sunt bogat,iar eu n-am să țin seama deloc că ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viața mea.Vorbele lui o făcură să se înfioare de plăcere.Îi veni să spună: „Serios? Cea mai frumoasă? Sau doar una dintre cele mai frumoase?” însă tăcu.

-Ce părere ai? întrebă el.Cum sună? Madison își dres glasul de teamă să nu vorbească pițigăiat.

-Sună grozav,spuse ea.

-Doar dacă nu preferi să stai la cabană,să citești și să mergi la petreceri cu soțul tău.Sau să ieși seara pe verandă cu mama și cu tata și...

-Nu,îl întrerupse repede Madison.Prefer să-mi petrec timpul...Se opri la timp și nu mai rosti „cu tine”.Nu avea de gând să-i lase impresia că era una dintre femeile care îl vânau.În aer liber,încheie ea în cele din urmă.Și ce anume vrei să facem?

-Să mergem în drumeție,dacă nu-ți este teamă de sălbăticie.Madison râse.

-Sunt din Montana.Cum ar putea dealurile astea din New York să rivalizeze cu munții din statul meu natal? Thomas îi zâmbi,și fața lui deveni mai blândă.

-Bun.Am nevoie de o pauză.Nu mai pot studia atât pentru școală.Am putea face o mică plimbare cu pluta.Nimic periculos,astfel că nu o să avem nevoie de ghid,o să fim doar noi doi.O luăm pe râu în jos și ne oprim undeva ca să ne instalăm tabăra...Mă rog,dacă nu ți-e frică să fii singură cu mine.Și dacă te lasă soțul tău.,,*După tot ce-am făcut pentru Roger!*” fu primul gând al lui Madison,dar nu-i dădu glas.

-Sunt sigură că nu va fi nici o problemă.Eu și Roger avem o relație deschisă.

Madison mai că se înecă spunând minciuna asta.

-Minunat! exclamă Thomas,apoi se ridică și se întoarse.Continuând să stea pe bolovan,Madison se uită la el.Soarele de dimineață bătea din spatele lui, conturându-i trupul masiv și puternic,scoțând în evidență mișcarea mușchilor sub haine.Cât trecuse de când nu mai atinsese un trup care să-nu aibă nevoie de doftoriceală? Cât...Când el o privi,Madison își duse ceașca goală la buze și își coborî ochii în pământ.Era mai bine să își ascundă gândurile și sentimentele din acel moment.

-Încă puțină ciocolată,o îmbie el vesel,luându-i ceașca și turnând din termosul mare.Cred că o să fie o vacanță grozavă pentru amândoi.Fără obligații.Fără griji că ar interveni vreo relație fizică.Știu că între tine și soțul tău lucrurile nu stau grozav,dar cred că ești genul de femeie care își respectă jurămintele făcute la

căsătorie.Când tăcu, Madison ridică privirea și își dădu seama că aștepta un răspuns.

-Oh, da, rosti repede. Le respect. În timp ce bea ciocolată, se întrebă dacă și Roger își amintea jurămintele de la nuntă când era vorba de micuța Terry.

-Perfect. Nici nu se putea mai bine. Ce ți-ar plăcea să facem mai întâi? Ai vreo propunere?

-Tu știi ce ar trebui să facem, spuse ea, uitându-se în sus, spre el.

-Știi că e o îndrăzneală din partea mea, dar m-am gândit că s-ar putea să-ți placă ideea, așa că am făcut deja niște aranjamente. Peste vreo două ore ne vom întâlni cu Pretty de cealaltă parte a muntelui ăla-sau, pentru tine, este doar un deal. Ne așteaptă cu o camionetă plină de provizii și o plută din cauciuc. De acolo vom pleca într-o mică excursie. Nu prea lungă. Trei sau patru zile. Crezi că poți să lipsești atât? Ce zici?

Madison se uită la el, clipind des. Trei sau patru zile singură, în sânul naturii, cu un bărbat pe care îl considera deosebit de atrăgător? Departe de cel pe care trebuia să îl încurajeze în mod constant să-și facă exercițiile? „Nu pot”, scâncea Roger, iar ea trebuia să-l convingă că putea. Iar după ce el le făcea, trebuia să îl laude. Să îl laude mereu.

-Cine gătește? întrebă ea, uitându-se la el cu ochi îngustați din cauza soarelui.

-Amândoi, pe rând. Dar de treaba asta s-a ocupat în mare parte Adelia. A uscat fructe, a afumat carne, și a pus totul în pungulițe. O parte din Madison știa că ar fi trebuit să refuze. O altă parte, mai importantă, știa că ar fi trebuit să se întoarcă la cabană și să discute cu Roger. La urma urmelor, era încă soțul ei. Nu se purta el ca atare, și dăduse clar de înțeles că...

-Da, hotărî Madison. Mi-ar plăcea foarte, foarte mult.

CAPITOLUL 9

Ce s-a mai întâmplat? întrebă curioasă Ellie în timp ce îi întindea paharul lui Leslie ca să i-l umple din nou. Madison își aprinse altă țigară, trase din ea și expiră înainte de a vorbi.

-A fost o perioadă minunată din viața mea. M-am distrat ca niciodată.

Pentru că tăcuse, Ellie se uită la ea de parcă îi venea s-o strângă de gât.

-Amănunte! Vreau amănunte. Erai acolo cu bărbatul tău leneș, bun de nimic; apoi ai plecat zile întregi în mijlocul naturii cu un bărbat care voia o relație platonică și... Se opri când Madison începu să râdă. Ce e?!

-Thomas mințea. Fiecare cuvânt din „propunerea” lui era fals. Mai târziu mi-a spus că era atât de nebun după mine, atât de topit încât îi asudau palmele.

Observând însă că toți bărbații reacționau așa față de mine, a înțeles că n-ar fi avut nici o șansă dacă și-ar fi pus în funcțiune artileria grea ca să mă cucerească.

-Înțeleg, aprobă Ellie. E logic. Din punctul de vedere al unui scriitor, adică.

Așadar, el voia să-ți dea timp să-l plăci.

-Da, confirmă încet Madison. Exact. Voia să ajung să-l cunosc, departe de familia lui, departe de orice influență exterioară. Și el voia să mă cunoască, să cunoască omul din mine, și nu doar la suprafață.

-Da, și eu am avut problema asta, spuse Ellie. Tu nu, Leslie?

Cum Leslie rămase tăcută, Ellie se întoarse și se uită la ea.

-Mă credeți sau nu, am avut-o cândva. Nu era vorba atât de fața mea, cât de corpul meu. Dar a trecut atâta timp de atunci încât mi-e greu să-mi aduc aminte.

Madison își îngustă ochii și se uită prin fum la Ellie.

-Să nu zici că tu nu ești destul de drăguță ca să pui bărbații pe jar.

-Poate că nu-s chiar urâtă. Însă niciodată nu le-am inspirat o dorință arzătoare, ca voi. Știți ce le place bărbaților să facă cu mine? Madison înalță sprâncenele.

-Sigur vrei să dezvăluiești asta?

-Poate că poveștile voastre sunt secrete, însă ale mele au fost toate tipărite și publicate. Oricum, bărbaților le-a plăcut întotdeauna să stea de vorbă cu mine.

Serios, așa e. Lăsați-mă zece minute cu un tip și îmi va povesti lucruri pe care nu le-ar spune nici unui psihiatru.

-Cu mine, bărbații voiau sex acrobatic, mărturisii Leslie, oftând. Nici nu vă imaginați ce îmi propuneau băieții în colegiu. Când Madison și Ellie se uitară la ea întrebător, Leslie zâmbi. Și-o fi așternut Ellie pe hârtie toate secretele, însă eu le păstrez pentru mine. Așa că poți să continui povestea. Madison nu se grăbi, iar după un timp, spuse:

-Dacă bărbații ar înțelege un singur lucru, ar cuceri orice femeie din lume.

Bărbatul cel mai urât ar putea avea cea mai frumoasă femeie.

-Mi-a scăpat ceva? întrebă Ellie. Care e „singurul lucru” pe care trebuie să-l știe?

-Să-i dea femeii ce vrea ea, nu ce cred ei că vrea, replică Madison cu glas distant, apoi se uită la cele două și zâmbi. Thomas și-a dat seama că toată viața mea bărbații au dorit să mă cucerească pentru aspectul meu. Așa că era firesc să îmi doresc din toată inima pe cineva care să stea de vorbă cu mine. Nu o dată mi-am imaginat că mă îndrăgostesc de un orb, un om care nu mă putea vedea, așa că mă trata ca pe oricare altă femeie. Ellie pufni disprețuitor.

-La mine a fost exact pe dos. Tot liceul am studiat printr-un program pentru elevii înzestrați, astfel că toată lumea mă considera o „inteligentă”, iar eu voiam partea fizică. Și acum îmi petrec viața gândind. Dacă aș avea o relație amoroasă-

nu că voi avea,dar dacă ar fi să am-aș vrea doar trăire,emoție.O poveste de dragoste furtunoasă,cu tunete.Felul în care rosti ultimele cuvinte le facu pe celelalte să râdă.

-Eu nu,spuse Leslie.Eu aș vrea inimioare și flori.Șampanie.Ceai în cești de porțelan.Picnicuri la care să fiu îmbrăcată în dantelă.Sărutat de mâini.Și fără pipăială.Și fară absolut nimic furtunos.De data asta,toate trei izbucniră în râs.

-Tu măcar ai găsit ce ai vrut,îi zise Ellie lui Madison.Un bărbat care să stea de vorbă cu tine,însă eu încă îmi aștept tunetul.

-Iar eu pot să vă spun că Alan nu e genul romantic,completă Leslie.La a zecea noastră aniversare mi-a făcut cadou o rentă.Când celelalte două se uitară întrebătoare la ea,ridică din umeri.Îi un lucru bine gândit.Am să beneficiaz de ea mult timp după ce florile pe care mi le-aș fi dorit vor fi murit.

-Pe de altă parte,comentă Madison,diamantele sunt mai rezistente decât companiile care emit astfel de rente.Se amuzară împreună,apoi Leslie deveni brusc serioasă și se uită la Madison.

-Scuză-mă că te întreb ceva atât de personal,dar de ce n-ai divorțat de Roger ca să te măriți cu Thomas? Madison întoarse capul într-o parte,peptu a-și ascunde ochii înlăcrimați.

-În regulă,spuse Ellie,lăsându-se iar pe spate.Să revenim.Povestește-ne totul așa cum s-a întâmplat.Nu uita nici un detaliu.Mergi până la capăt.Dacă nu te-ai măritat cu el,sunt convinsă că ai avut un motiv serios.

-Da,admise încet Madison.Am avut un motiv serios.El...

-Nu,o întrerupse Ellie.Acum ești pe tărâmul meu.Povestea se relatează în ordinea corespunzătoare.Nu se spune poanta înaintea bancului.Întoarce-te la ținuturile alea sălbatice și frumoase din partea de nord a statului New York și povestește-ne despre...Ellie se ridică brusc în șezut.De ce i se zicea femeii ăleia Pretty? Lacrimile dispărură și Madison zâmbi iarăși.

-Mai e vin? Credeți că există o pizzerie în orașul ăsta micuț? Una care livrează la domiciliu?

-Până și în Egipt există pizzerii care livrează la domiciliu,spuse Ellie și,când celelalte se uitară întrebătoare la ea,zâmbi.Puteți citi despre asta în al treilea roman al meu,dar acum hai să căutăm în cartea de telefon și să comandăm.Și să mai luăm ceva pe lângă pizza? Iar tu...Arată spre Madison.Șezi și vorbește.Ia spune-mi,chiar avea Thomas picioare grozave?

-Frumoase,rememora Madison,rezemându-se de piciorul canapelei.

Fiecare pãrticică din el era frumoasă.

CAPITOLUL 10

-Câți ani ai? întrebă Thomas foarte încruntat, luând în palmă laba piciorului ei ca să se uite la bășicile cu sânge. Nu mai mult de șase dacă ai făcut o tâmpenie ca asta. Cu toate că vorbele erau aspre, Madison simți din partea lui doar o îngrijorare afectuoasă. Le luase trei ore să treacă dealul pe care Thomas îl numea munte și să ajungă la camionetă, unde îi aștepta Pretty.

Cât timp merseseră, Thomas o încurajase să vorbească. Știa de la mama lui că ea îl ajutase pe Roger să-și revină, așa că voia să știe, în amănunt, ce făcuse.

La început, Madison avu rețineri să povestească despre asta. În primul rând, nu era obișnuită să vorbească cu un bărbat, încercase, însă când domnii se uitau la ea, erau brusc „distrășii”, iar de când se măritase, se străduise să-i stârnească interesul lui Roger pentru ce citea ea, însă el spusese că îi ajungea că trebuia să facă ce citea ea, și nu voia să o asculte. Însă Thomas, mergând în fața ei pe potecă, insistase.

-Trebuie să-mi aleg specialitatea în medicină, așa că poate mă fac fizioterapeut.

-Ai personalitatea necesară? îl tachina Madison, dar Thomas se uită la ea cu obișnuita lui încruntătură.

-Ce vrei să spui?

-Dacă ar fi să-o definesc printr-un singur cuvânt, acela ar fi „încurajare”.

Recuperarea este încurajare continuă. Pacientul nu e doar o marionetă. Trebuie să ții cont de personalitatea lui și să-l faci să vrea să execute toate exercițiile necesare. E mai ușor să stai întins în pat și să te uiți la fotbal decât să încerci să ridici un picior cinci centimetri, apoi să repeți de douăzeci de ori.

-Înțeleg, spuse Thomas, revenind pe potecă. Și ce-ai făcut ca să-ți încurajezi pacientul? Nu „Roger”, se gândi Madison, ci „pacientul”. Îi plăcea asta. O făcea să se simtă ca și cum era un cadru medical, și nu doar soția lui Roger, care, de cele mai multe ori, lucra pe dibuite. Pentru că ea tăcea, Thomas o îndemnă:

-Ia-o cu începutul. Madison se strâmbă.

-Începutul e greu. La Roger a fost chiar deosebit de greu din cauză că neurochirurgul i-a comunicat că i se retezase măduva spinării și n-o să mai meargă niciodată. Când m-am întors în Montana, se gândea la sinucidere.

-Dar tu i-ai dat speranțe, spuse blând Thomas. Și, ce e mai important, l-ai făcut să meargă din nou. Cum ai reușit?

Felul în care rostise vorbele astea o făcu să se simtă minunat, însă nu voia să o creadă vanitoasă, așa că trecu meritele în seama altcuiva.

-M-a ajutat foarte mult mătușa ta. Ea le-a spus părinților lui Roger că razele X păreau să indice o leziune totală, dar că umflătura era atât de mare încât nu putea

fi absolut sigură. Am sunat-o. Eram foarte emoționată, nici măcar nu știam dacă părinții lui Roger aveau să-i plătească factura cu onorariul, însă voiam să învăț cât de mult se putea. A fost foarte drăguță și mi-a explicat cum să pun prosoape sub genunchii lui Roger, apoi să-i apăs picioarele în jos. Dacă labele picioarelor veneau în sus, dând semne de mișcare, existau speranțe.

-Și tu ai tăcut așa, zise Thomas, încurajând-o să continue.

-Da, spuse ea. Când am realizat că există posibilitatea să poată merge din nou, am început să mă documentez ca să aflu ce să tac mai departe.

Cum Thomas asculta cu atenție, Madison începu să povestească ce făcuse în ultimii doi ani și jumătate. La început încercă să se mențină strict în limitele aspectului medical și vorbi despre medicamente, durere și exerciții specifice. Însă după vreo douăzeci de minute, menționa și sentimentele personale și problemele avute cu părinții lui Roger și faptul că nu voiau să-i dea bani pentru echipamentul necesar.

-Parcă voiau ca neurochirurgul să aibă dreptate; nu doreau să-l ajute să meargă din nou. Tatăl lui a spus: „*Ce mai contează? Nu o să mai poată practica niciodată sportul, așa că poate să stea foarte bine și într-un scaun cu rotile*”.

În timp ce asculta, Thomas nu făcu nici un comentariu, doar se întorcea când și când privind-o pătrunzător. Madison îi relatează și despre afectarea nervului din șoldul drept al lui Roger.

-N-o să mai poată călca prea bine cu acel picior, spuse ea.

Povesti despre grefele de os, de piele. Povesti despre cum îl întorsese de pe-o parte pe alta când avea șoldul în ghips, îl ridicase și-l deplasase în lunile când încă nu putea să se prindă de bara triunghiulară de deasupra patului său.

-Și în privința deprimării ce ai făcut?

Madison își feri privirea pentru că nu voia să-i povestească lunga discuție pe care o avusese cu dr. Oliver. Trecuseră trei luni de la accident și Roger nu coopera; nu se gândea decât la lucrurile pe care nu le mai putea face. Madison o sunase iar pe femeia care îi devenea prietenă și, spre propria-i groază, izbucnise în lacrimi.

-Pot să-i ridic piciorul, dar moralul nu, așa că nimic din ce fac nu duce la vreun progres, hohotise ea.

-E o problemă des întâlnită, îi confirmă Dorothy. Nu cu mulți ani în urmă, spitalele aveau pavilioane pentru bolnavi cu leziuni ale măduvei spinării unde bărbații și femeile fumau iarbă și făceau sex unii cu alții și cu cei din afară.

-Poftim? întrebă Madison.

-Sex, Madison, repetase Dorothy. După leziuni ca aceasta, prima întrebare e „*Am să merg?*”, iar a doua „*Pot să fac sex?*” sau, în cazul femeilor, „*Pot avea copii?*” Eu cred că organele genitale ale lui Roger sunt intacte, așa că ați putea face sex.

-Un copil? întrebă Madison, uluită de vorbele doctoriței. Se aștepta să-i vorbească despre niște exerciții noi sau...

-De fapt, mă îndoiesc foarte mult că ai să rămâi gravidă. Din cauza inactivității, a medicamentelor și a întreruperii emisiei hormonale, nu cred că nivelul lui de testosteron este suficient de mare pentru a te lăsa gravidă. Dar încercați să faceți sex. Asta le stimulează bărbaților dorința de a trăi.

-Nu...nu m-am gândit niciodată la asta, mărturisi Madison, încurcată.

-Draga mea, nu uita să trăiești. Iar acum Thomas o întreba cum îi ridicase moralul lui Roger.

-Pe măsură ce progresează, se remonta, mormăi ea în cele din urmă.

Thomas dădu din cap, părând să-i accepte răspunsul.

-Vorbește-mi de medicamente, spuse el. Ce lua?

-În principal, pentru subțierea sângelui, răspunse ea, aflându-se din nou pe teren sigur, bucuroasă că nu fusese nevoită să vorbească despre un aspect foarte neplăcut pentru ea și Roger. Nu era bine să fii infirmiera unui bărbat, dar și partenerea lui de sex. El dorise ca fiecare ședință de exerciții să se transforme în partidă de sex. Voise ca Madison să-i împlinească fanteziile în care era infirmiera lui. „*Dar sunt infirmiera ta*”, spusese ea, exasperată. Îi era imposibil să împace cele două roluri: cuvinte de dragoste într-un moment, iar în următorul, ordine aprige: „*Trebuie să faci asta!*”. De regulă, infirmierele nu făceau injecții intramusculare și după aceea sărutau pacientul.

Madison sări peste această parte a recuperării lui Roger și trecu la medicamentele folosite. Când ajunseseră la camionetă, își dădu seama că vorbise fără întrerupere și se simți jenată. Nu credea că discutase atât de mult în ultimii doi ani și jumătate la un loc. Nici Roger, nici părinții lui nu erau prea comunicativi. În locul stabilit nu era nimeni, doar pluta mare, portocalie, gata de a fi umflată, și două rucsacuri ce păreau grele.

-Unde e... Pretty, nu-i așa? întrebă Madison, uitându-se înjur. Se aflau lângă un râu lat și învolburat, iar camioneta era parcată pe pietriș. Drumul îngust era năpădit de iarbă, și copacii înalți, cu crengile lăsate, aproape că îl ascundeau.

Thomas se aplecă peste laterala mașinii și verifică proviziile.

-E pe aici, dar s-ar putea să n-o vezi. E timidă. Madison veni mai aproape de el.

-De ce i se spune Pretty? întrebă ea în șoaptă.

El nu își ridică privirea de la platforma plină de bagaje,și răspunsul lui veni atât de prompt încât era evident că îl dăduse de multe ori.

-Pentru că e frumușică.Și mai e utilă,și timidă și discretă.

Ridică ochii spre ea.Se pare că e totul aici.Poți să cari un rucsac?

Lăsându-și capul pe-o parte, Madison îi zâmbi.

-Dacă aş spune nu, l-ai duce tu? Glumea, însă Thomas răspunse simplu și serios:

-Da. O clipă, ochii li se întâlniră și Madison își simți inima luând-o la galop.

Încolțită, își feri privirea.

-Pot să-1 duc, zise ea în cele din urmă. Așa că își cărăse rucsacul. Thomas îl luase pe al lui, plus ambarcațiunea mare, iar după aproape o milă, ajunseseră într-un loc unde el pusese pluta jos și o umflase.

-Altceva? o întrebă în timp ce o ajuta să-și dea jos rucsacul. Ca și înainte, o chestionase în legătură cu fiecare detaliu al refacerii lui Roger.

-Altceva nu-mi vine în minte, replică ea cu sinceritate; apoi, în timp ce se uita înjur, își dădu seama că se simțea parcă mai ușoară. În stânga ei era un perete de piatră care urca drept aproximativ cincisprezece metri, iar în dreapta era râul, mult mai adânc aici decât lângă camionetă. Între apă și stâncă, în umbra versantului, era liniște și intimitate și Madison fu dintr-o dată conștientă de faptul că era singură cu acest bărbat atrăgător.

Îl urmări pe Thomas cum fixa totul pe pluta din cauciuc. Dacă ar fi fost Roger, s-ar fi plâns că Madison nu-și făcea treaba ei. Dar gândul ăsta era absurd, firește. Roger nu s-ar fi gândit niciodată să ia cu el, într-o excursie în pădure, o femeie. Nu, Roger era „bărbat de bărbat”. Lucrurile interesante din viața lui le făcea cu alți bărbați. Cu Roger...

-Și cu frumusețea ta ce-ai tăcut? întrebă Thomas, întrerupându-i reveria.

-A mea ce? mormăi ea, luată prin surprindere. Thomas nu zâmbi.

-Frumusețea ta. Ce-ai făcut cu ea?

Madison clipi nedumerită, neștiind ce să răspundă, neînțelegând întrebarea.

El îi făcu semn să treacă pe plută, și, împingând-o în apă, spuse:

-O frumusețe ca a ta poate fi considerată un talent, ca atunci când știi să cânti la pian sau să pictezi. Așadar, ce ai făcut cu acest talent?

Ținându-se de curelele de siguranță când el sări pe plută, Madison nu putu decât să-1 privească lung. Nu se gândise niciodată la aspectul ei ca la un „talent”.

Apucând vâslele, Thomas începu să manevreze ambarcațiunea prin apă. Razele soarelui se filtrau prin frunzișul copacilor și era liniște în jur. Madison nu mai încercase așa ceva și îi plăcea. După puțin timp, se uită la ea întrebător.

-Ei bine?

-Orășelul meu natal m-a trimis la New York să devin model,spuse ea dintr-o suflare.

-Și ce s-a întâmplat? în afară de Roger,adică.Madison îl privi clipind repede,căci vorbele lui dovedeau o mare perspicacitate.De când se măritase cu Roger,trăia departe de orașul ei natal,dar ori de câte ori se întâlnea cu cineva din Erskine îi povestea că renunțase la modeling pentru a-l îngriji pe bărbatul pe care îl iubea.

-Ce te face să crezi că n-am abandonat o carieră potențial fabuloasă doar pentru a-l ajuta pe bărbatul iubit să-și recapete sănătatea?

Manevrând pluta pe după niște pietre care ieșeau din apă,Thomas spuse:

-Entuziasmul tău pentru ce ai tăcut îmi dovedește că adori să fii infirmieră.Dar nu te-am văzut debordând de entuziasm pentru Roger.Bazându-mă pe aceste două aspecte,bănuiesc că îți place mai mult să fii infirmieră decât model.

Ea nu se putu abține să râdă; apoi se rezemă de partea din spate a bărcuței și își lăsă mâna să atârne peste margine.

-Ai perfectă dreptate.Știu că multe fetițe visează la strălucitoarea viață de model,însă eu o uram.Nu îmi displăcea doar.Vreau să spun că o uram cu adevărat.Și,în plus,mă făceau să mă simt urâtă.

Auzind asta,Thomas se opri din vâslit și se uită la ea,iar expresia feței lui o făcu pe Madison să se simtă foarte bine.Fața lui spunea că era imposibil ca ea să nu fie frumoasă.

-Modelingul este o știință,comentă ea.Mă rog,un fel.Oricum,destul de metodic ca să nu vreau să am de a face cu așa ceva.

El continua să o privească de parcă nu credea o vorbă din tot ce auzea.

-Îngrijirea bolnavilor nu-i o știință? o întrebă.

-În regulă,spuse ea oftând.Mi-a fost făcută zob mândria.Serios.A fost azvârlită la pământ și călcată în picioare de acei...acei omuleți cusurgii care...Se întrerupse pentru că începea să se înfurie.După un moment în care se uită lung la apă,se întoarse spre el.Privirea lui specială te făcea să spui adevărul.

-Nu te pot face să crezi că sunt o martiră a cauzei iubirii?-Nu.Roger e o jigodie și nu-l iubești.Sincer vorbind,mă îndoiesc că l-ai iubit vreodată.Dar când vorbești despre recuperarea lui,fața îți strălucește.Te-ai întors la el pentru că ai vrut.Dar e drept că toți facem doar ce vrem noi,nu-i așa? Așa că de ce n-ai vrut să fii model?

-Ești dur,spuse ea ferindu-și privirea pentru un moment.În regulă,adevărul e că îmi plăcea că eram cea mai frumoasă fată din orășelul meu.Îmi plăcea să oamenii își opreau mașinile ca să stea de vorbă cu mine,deși mă prefăceam că nu știam de ce procedează așa.Madison se uită la el să vadă cum primise acesta

mărturisire.Nu era obișnuită să vorbească despre înfățișarea ei.Își exersase mult zâmbetul modest pe care să-l afișeze când cineva îi spunea că e frumoasă.Îi plăcea să se poarte ca și cum nu mai auzise asta.La New York,fete ca mine sunt peste tot.Nu eram deloc deosebită.

-Nu cred,spuse plat Thomas.Eu trăiesc acolo și nu văd zilnic femei ca tine.

-Poate că nu,dar există.Se scoală devreme și se culcă târziu.Între timp sunt împinse de colo-colo și li se spune să se ridice,să se așeze,să privească și să...În fine,să facă tot ce le trece altora prin cap.Se strâmbă.Și mai sunt și criticate.Asta nu a putut suporta orgoliul meu.Thomas tăcu,continuând să vâslească.După un timp,întrebă:

-Cum au putut să te critice?

-Am un ochi puțin mai mic decât celălalt.Vezi? întrebă ea,aplecându-se spre el.Și sunt puțin cam greoaie în scaun.

-Ha! exclamă Thomas.Ești perfectă.

-Da' tu nu ești fotograf.

-Dacă tu ai defecte,atunci și celelalte femei pe care le vezi pe copertele revistelor au,spuse el,privind-o intens.Madison zâmbi.

-Adevărat.Au și învăț să le ascundă.Lumina ajută foarte mult.Ai văzut-o vreodată pe Jean Shrimpton,un model al anilor șaizeci? Avea punji mari sub ochi,dar când potrivea bine lumina așa cum trebuie...Madison lăsă fraza în aer și se uită la malul pe lângă care treceau.Thomas avea dreptate.Se lăsase de modeling pentru că voise,nu pentru Roger.Se întoarse iarși spre el.De ce nu vorbim despre tine? întrebă ea.Ce te-a făcut să alegi medicina?

-Când eram puști,l-am văzut pe-un văr de-al meu înecându-se.Aveam doar nouă ani,însă în clipa aceea am hotărât că vreau să învăț cum să mențin oamenii în viață.

-Îmi pare rău,spuse ea.Înainte de Roger,a trebuit să îmi văd mama murind.S-a chinuit patru ani lungi.Thomas vâsli un moment în tăcere.Apa era liniștită și soarele făcea ca totul să strălucească.

-Asta ai făcut în anii de colegiu? Madison clătină din cap.

-Încep să cred că ești clarvăzător.

-Nț,mormăi el cu un rânjel pieziș.Mi se trage de la anii de citit romane polițiste.Îmi place să mă uit la oameni și să-i descifrez.Să descopăr indicii și să văd la ce concluzie mă conduc.

-Serios? Prima dată când m-ai întâlnit ai crezut că urmăream să storc bani de la voi,că aveam de gând să o șantajez pe sora ta.Thomas își lăsă capul într-o parte,cu bărbia în piept,și ea se gândi că poate voia să-și ascundă îmbujorarea.

-M-a zăpăcit aspectul tău.Înainte ca ea să răspundă,el spuse: Și ce altceva mai vrei să știi despre mine? Sunt un tip foarte interesant.Am fost pretutindeni și am văzut multe.Ea se gândi că o tachina.

-În facultate? La medicină? Nu e ăsta locul în care n-ai voie să dormi ani la rând?

-Am treizeci și unu de ani,așa că am mai încercat și alte lucruri,n-am stat doar într-o sală de cursuri.La douăzeci și trei de ani ai lui Madison,treizeci și unul păreau mulți.Îl considera cu adevărat matur.

-Povestește-mi,îi ceru ea,puțin gătită.Eu am fost în Montana și la New York,atât.Dar mi-ar plăcea să merg în...în...

-Numește un loc,zise el în timp ce manevra pluta pentru a ocoli un copac prăvălit peste râu.

-Tibet.Petra.Maroc.Niște insule tropicale de undeva.Insulele Galapagos ca să văd broaștele țestoase.Thomas nici măcar nu zâmbi.

-Dă-mi-le în ordinea preferinței și îți voi povesti tot ce

-Știu.

-Ai fost în toate locurile astea? Întrebă ea,cu o sprinceană arcuită a neîncredere.

-În cele pe care le-ai amintit.Deci,cu ce vrei să încep? Ea se gândi o clipă.

-Cu Australia.

-Partea umedă sau cea uscată? Zonele cu orașe sau regiunile slab populate? Locurile unde cresc orhideele sau cele cu mine de opale?

-Începe cu oricare,spuse ea cu răsuflarea tăiată și ochii mari.

Așa că tot restul zilei îl ascultă povestind despre plimbările lui prin lume și ce văzuse.Și nu se gândi o clipă la picioare.Dar când soarele apuse,Thomas trase pluta la marginea râului,hotărând că puteau înnopta acolo și,când Madison păși pe uscat,durerea o săgeta.Thomas o văzu tresărind,apoi șchiopătând.Îi spuse să se așeze pe o stâncă plată,îi ridică piciorul în poala lui și îi dezlegă șiretul de la bocanc.

-Ar fi trebuit să observ că bocancii tăi sunt foarte uzați,își reproșa el mai încruntat decât de obicei.Uită-te la asta! Ridicându-i piciorul,îi arată bășicile de la călcâi și de la degete.Știi că s-ar putea infecta?

-Sunt doar bășici,protestă ea.

-Fiul unui fost președinte a murit de pe urma unei bășici cu care s-a ales în timp ce juca tenis,o informă Thomas lăsându-i piciorul jos,după care deschise rucsacul ca să scoată o trusă de prim-ajutor învelită în plastic.Madison nu putu să se abțină să râdă.

-N-am făcut niște progrese pe plan medical în ultimii câțiva ani?

Thomas nu râse. Turnă apă pe un tampon steril, apoi șterse sângele provenit de la bășicile sparte.

-Nu chiar. De fapt, tocmai am aflat că în Anglia se întorc la lipitori.

-Povestește-mi, zise curioasă Madison, apoi ascultă cu atenție în timp ce Thomas descria cum erau folosite lipitorile pentru drenarea sângelui în exces din degetele amputate și apoi reimplantate. După ce termină expunerea, pe care Madison o găsi fascinantă, Thomas spuse:

-Te-ai gândit vreodată să faci ceva în domeniul ăsta?

-Adică să devin infirmieră sau asistentă?

-Sau, mai degrabă, doctor, răspunse el liniștit în timp ce începu să-i bandajeze laba piciorului.

-Eu? Doctor? întrebă ea, cu un glas care mărturisea că ideea i se părea absurdă.

-Ai doftoricit doi oameni. De ce nu mai mulți?

-Unul dintre pacienții mei a murit, iar celălalt... Coboară glasul. Roger mă urăște pentru ce i-am făcut. Spune că aptitudinile mele de infirmieră sunt tot atât de bune ca o bătă de base-ball de piatră. Thomas pufni disprețuitor:

-E invidios pe tine.

-Pe mine? repetă ea, râzând.

-Bineînțeles. Pute de invidie, ca un pește lăsat la soare o săptămână.

Madison zâmbi.

-Mă faci să mă simt bine. Deșteaptă, adică.

-Nu trebuie să-ți spun eu asta. Roger știe că ești mai deșteaptă decât el, că arăți mai bine, și că ești o persoană mai bună. Cum poate concura cu cineva ca tine?

-Cineva ca mine, rosti ea încetișor. O fată de la coada vacii, din Montana.

Thomas nu răspunse și nici nu se scuză că o numise așa înainte s-o fi cunoscut. În schimb, când se uită la creștetul capului lui, la părul negru și des, se gândi că îi trebuie extraordinar de mult timp să-i bandajeze al doilea picior. Din partea ei putea continua să-i țină piciorul sau să-i atingă orice parte a corpului, o veșnicie. Cu fiecare minut se întuneca tot mai mult, și ei erau singuri-singurei, având de-o parte apa, și de cealaltă stâncile înalte.

Îl privea intens. Cum ar fi reacționat dacă el făcea o mișcare înspre ea? Dacă, să zicem, și-ar fi strecurat mâna, în sus, pe sub pantaloni? Nimeni în afară de Roger n-o mai atinsese așa, dar cu el niciodată nu se simțise ca acum. Fiecare por părea receptiv la atingerea acestui bărbat. Thomas a destrămat vraja. Brusc, i-a lăsat piciorul și s-a ridicat, uitându-se la ea.

-Nu avem decât un cort. Doi saci de dormit, dar un singur cort pentru amândoi.

Daca vom fi în aceeași „cameră” vei atenta la puritatea mea? Izbucni în râs.

-Depinde ce culoare are lenjeria ta,zise ea.
-Roșu,spuse imediat.
-Nu,nu mă incită.
-Oh,scuze.Am uitat.Negru.Madison zâmbi din nou.
-Nu,degeaba.
-Verde? întrebă el plin de speranță.
-Ia zi,ce-mi servești la cină? Mi-e așa de foame că aş mânca și un cal.
-Ah,acum îmi amintesc.Lenjeria mea intimă e făcută dintr-un material special.
Știi tu,albă cu pete mari,cafenii.Mă face să semăn cu un cal.Madison râse din toată inima.
-Las-o moartă.Mai bine hrănește-mă.Și unde pot să...înțelegi tu.
-Te duc eu,spuse el,încruntându-și sprâncenele.
-Ce s-a întâmplat cu „Fără obligații”?
-Asta era înainte să te plac atât de mult,spuse el,zâmbindu-i.Ea îl privi lung câteva clipe.
-Sunt sigură că ai avut câteva întâlniri interesante cu femeii în timpul călătoriilor tale.Nu trebuia decât să te uiți la ele fără să te încrunți și...Se întrerupse pentru că Thomas o privea,zâmbindu-i larg.Încruntarea îi dispăruse,așa că ochii lui erau rotunzi,iar buzele,pline și moi.În clipa aceea Madison știu că dacă-un dacă mare,mare-era să fie ceva între ei în viitor,ea nu trebuia să accepte nimic în această excursie.În ciuda privirilor lui pofticioase și a tachinărilor,intuiția îi spunea că trebuia să fie precaută pe tot parcursul drumeției.
-Și eu te plac,zise ea,parcă adresându-se unui băiețel,dar există o problemă stringentă.Spunând asta,se îndreptă spre tufe.

CAPITOLUL 11

-Îmi place tipul,spuse Leslie în timp ce își termina pizza.Ellie se uita în tavan și se gândea.
-Îmi dau seama că v-ar fi fost mult mai ușor după ce ați fi recunoscut amândoi că sunteți topiți unul după altul,spuse ea meditativ.
-Da,admise Madison,aprinzându-și altă țigară.Ne-ar fi fost.Însă,tacit,parcă am fi stabilit o regulă,să nu ne lăsăm în voia pornirilor noastre.
-Probabil că v-a fost greu,o încuraja Leslie uitându-se peste paharul cu Cola la Madison.Eu aş zice să într-o situație ca aceea,fiind singuri,v-ar fi fost aproape imposibil să vă țineți mâinile acasă.
-Probabil,spuse Madison.De fapt,nu cred că am fi reușit.Dacă rămâneam singuri,adică.Am petrecut prima noapte în cort,împreună,și nu știu ce s-ar fi

întâmplat dacă nu aş fi adormit de cum am închis ochii.Sunt sigură că aş fi stat trează toată noaptea râvnind la Thomas.

-Eu aş fi făcut-o,interveni Ellie.Dar tu ai adormit? Ce eroină ești tu?

-La vremea aceea,una foarte obosită,spuse Madison.Nu vă puteți imagina ce însemna să îl îngrijești pe Roger zi și noapte.

-Eu am doi copii,spuse Leslie.Iar fiica mea...Se întrerupse.Crede-mă,Roger nu putea fi mai solicitant decât era-și este-Rebecca.

-Ai spus „*Dacă rămâneam singuri*”,reveni Ellie.N-ați rămas?

-Nu.În dimineața următoare ne-am întâlnit pe râu cu niște prieteni ai lui Thomas. Familia lui trăia în zonă de generații, așa că trebuia să mă fi așteptat ca el să cunoască pe toată lumea.Madison își stinse țigara.Dar,să știți,cred că m-am distrat mai bine având și pe altcineva în preajmă decât dacă aş fi fost singură cu el.

-Cum să nu,comentă Ellie.

-Nu,vorbesc serios.Ce era să facem eu și Thomas? După doar câteva ore de stat singuri ne-a fost greu să nu ne atingem, așa că ne-am dus la culcare,iar mai târziu,dacă între noi s-ar fi întâmplat ceva,nu ne-ar fi atârnat deasupra capetelor adulterul?

-Montana este în Statele Unite,nu-i așa? Toată țara asta se culcă cu altcineva,dar tu aveai un soț pe care nu-l puteai suporta,erai singură cu un bărbat după care erai înnebunită și,totuși,aveai scrupule să faci sex cu el.

Uitându-se la Ellie printr-un nor de fum,Madison spuse:

-Ia mai zi-mi o dată de câte ori i-ai fost necredinciosă soțului tău? Cel pe care nu puteai să-l suportți? Ellie rânji pieziș.

-În regulă.Dar eu n-am...

-Dacă spui că tu n-ai arătat niciodată ca mine,îți dau în cap cu scrumiera asta,îi promise Madison serioasă.

-Bine,punct ochit,punct lovit.

-Și ce s-a întâmplat după ce v-ați întâlnit cu prietenii lui? Madison nu răspunse imediat.Rămase tăcută un timp,gândindu-se la anii aceia de demult.

-Într-un fel,eu și Thomas...ei bine,am mințit.Când ceilalți ne-au văzut,au presupus că eu și Thomas eram „împreună”,știți voi,un cuplu.Am încercat să le spun că lucrurile nu stăteau așa,dar Thomas m-a oprit.Mai târziu m-am gândit cum ar fi sunat dacă el le-ar fi spus că era în sălbăticie cu nevasta altuia.Mi s-ar fi pus întrebări despre soțul meu,și dacă le-aș fi povestit că Roger se refăcea după ce fusese călcat de o mașină...ei bine,eu și Thomas am fi apărut într-o lumină proastă.

-Iar Roger în una grozavă.Cunosc,comentă Ellie cu amărăciune.Fostul meu soț era maestru în a atrage simpatia oamenilor.Eu lucram zi și noapte ca să-l întrețin,iar el lua masa în oraș-pe cheltuiala mea,firește-smiorcăindu-se că își dorea doar „o soție”.După ce Ellie își termină mica tiradă,celelalte se uitară la ea în tăcere.

-Scuze.Continuă povestea ta.

-Dar tu urmezi,spuse Madison,arătând spre Ellie cu țigara.

-Nu,eu o știu pe a mea.Leslie e următoarea.

-Vreți să încetați? le ceru Leslie.Ce s-a întâmplat,Madison?

-Într-un fel,cred că două zile Thomas și cu mine ne-am jucat de-a familia.

Sau,cel puțin,am pretins că ne putem încadra în lumea adevărată.Madison trase aer în piept și închise ochii,o clipă.Mama îmi spunea mereu că habar n-aveam ce era o relație „normală” între un bărbat și o femeie.Spunea că,întrucât mă creștea singură,acasă n-am învățat nimic despre asta.Apoi Roger...Ei bine,mama nu l-a plăcut niciodată cu adevărat.

-Eu nu pot să înțeleg asta,tu poți,Leslie? întrebă sarcastic Ellie.Spune-mi, Madison,daca aveai o tată și ea se întâlnea cu un tip ca Roger,cel pe care îl cunoști acum când ai oarecare experiență,l-ai ti plăcut?

-De fapt,nu mă pot imagina având o fetiță,răspunse încetișor Madison.

Ellie dădu să spună ceva,dar Leslie i-o luă înainte:

-Așadar,ai descoperit cum e o relație „normală”.Vrei să ne spui și nouă cum e? Eu sigur nu am văzut niciodată una.

-Eu nu numai că n-am văzut,dar nici măcar n-am scris despre așa ceva.

Zâmbind,Madison își aprinse altă țigară.

-Prietenii lui Thomas au presupus că noi eram o pereche și ne-au tratat ca atare.

Pentru mine a fost o...o revelație.Vedeți voi,Roger a fost singurul cu care am ieșit vreodată,iar părinții lui mă considerau un gunoi.Ei erau bogați,iar eu eram...

-Un bastard,completă mânioasă Ellie.

-Exact.Cred că mama lui Roger știa cine era tatăl meu-cine este,de fapt.Am auzit-o întâmplător spunând la telefon: „*Imaginează-ți,ranchiunoasa aia de femeie i-a dat copilului numele lui! Ce trebuie să simtă soția lui adorabilă?*”

-N-ai încercat niciodată să afli mai multe despre tatăl tău? întrebă Ellie.Cel puțin cine e?

-A știut mereu unde sunt,dar nu și-a dat deloc silința să mă contacteze,așa că de ce l-aș fi deranjat? Ellie se încruntă.Nu-i plăcea acel „să-l deranjez”; suna ca și cum Madison nu merita să-și găsească propriul tată,un bărbat care abandonase o femeie însărcinată.

-Vreau să aud și restul poveștii,pretinse nerăbdătoare Leslie.Ellie rânji.
-Ador oamenii cărora le plac poveștile.
-Iar eu îi ador pe cei care știu să asculte povești,replică tăios Leslie.
-Gata,fără ceartă,intervenii Madison,Thomas și cu mine am petrecut noaptea aia la „cabana”,dacă se poate numi așa,prietenilor lui.Nu era la fel de mare ca cea a familiei Randall,dar nici cât îmi închipuiam eu că e o cabană.Pe prietenul lui Thomas îl chema Alex,iar pe logodnica lui,Carol.Urmau să se căsătorească peste șase săptămâni,și Carol nu vorbea decât despre nunta care se apropia.Erau acolo și părinții lui Alex cu sora lui mai mică,Paulette,căreia toți îi spuneau Pauli.

CAPITOLUL 12

-Nu semeni cu iubitele obișnuite ale lui Thomas,spuse Pauli în timp ce se așeza pe iarbă lângă Madison.Avea treisprezece ani și încă nu se hotărâse dacă voia să rămână copil sau să crească.
-Pauli! o atenționa cu severitate mama ei,doamna Barnett.Nu e politicos să spui așa ceva.Stăteau în fața casei mari din bârne,sub un stejar sub care, probabil,stătuse și George Washington,bând limonada.
-Nu face nimic,o liniști Madison pe un ton,spera ea,modest și reținut, netrădându-i curiozitatea.Și cum erau celelalte iubite ale lui?
-Plicticoase,răspunse Carol fără să ridice ochii de pe un număr al revistei *Bride's*,vechi de trei ani.Coleționa revista chiar de când îl cunoscuse pe Alex și,conform spuselor lui Pauli,o căra cu ea oriunde mergea.”*Dacă fratele meu nu o cerea în căsătorie,Carol s-ar fi sinucis*”,îi destăinuise Pauli lui Madison chiar în prima seară în care o cunoscuse.Madison se îndoia de acest lucru,întrucât Carol era drăguță,deșteaptă și educată.
-Zău așa,Carol,ai s-o faci pe Madison să-și formeze o părere greșită,protestă mama lui Pauli.Celelalte prietene ale lui Thomas nu erau chiar plictisitoare; erau...Se întrerupse și se uită la cele trei perechi de ochi care o priveau întrebător.Doamna Barnett se uită la paharul cu limonada din mâna ei.Mă rog,poate că erau cam...neinteresante.
-Hm! pufni Carol,apoi își reluu activitatea.
-Le știi pe fetele alea cu ochelari cu lentile groase și nasuri mari,care nu își pot găsi un partener pentru balul de absolvire? Cu ele iese Thomas,spuse Pauli.
-De ce? întrebă Madison fără să gândească,apoi încercă să o dreagă.Adică de ce ar vrea cineva ca Thomas să...?
Glasul ei se stinse.Încerca din greu să nu uite că locul ei nu era printre acești oameni,însă fără prea mare succes.Atât familia lui Thomas,cât și aceasta se

născuseră pentru bogăție și privilegii. Madison văzuse numai în filme oameni ca ei. Și, la fel ca majoritatea celor ce se zbăteau pentru a-și plăti facturile, presupusese că erau snobi, că îi interesau doar cei ca ei.

Însă, în mod necugetat, Madison îi spusese ceva în acest sens doamnei Barnett, chiar din prima seară. În ciuda secretelor privitoare la adevărata ei relație cu Thomas și la statutul ei civil, fusese brutal de sinceră în legătură cu originea ei. Era singură cu doamna Barnett în bucătărie și curățau fasole verde, adunată de pe un petic de pământ din spatele cabanei. Spre deosebire de doamna Randall, ea nu avea o bucătăreasă angajată permanent. Doamna Barnett asculta vorbele lui Madison, dar fusese mai atentă la tonul cu care erau rostite.

-Noi nu suntem familia regală britanică, draga mea, îi precizase calm doamna Barnett. Copiii noștri nu trebuie să caute virgine ca să se căsătorească, nici măcar pe cineva considerat „potrivit”. Au depozitate în bancă, așa că nu au nevoie să se căsătorească pentru bani. Dacă stai să te gândești, asta le dă libertatea de a alege. Madison rămăsese cu gura căscată, uluită atât de vorbele ei, cât și de puterea ei de pătrundere.

-Așadar, ți-ai îngrijit mama bolnavă? continuase doamna Barnett, văzând că Madison nu mai spunea nimic. Întotdeauna le-am simpatizat pe mamele care își cresc singure copiii. Știu cum e. Când ai mei erau mici, soțul meu era plecat așa des, încât mai tot timpul eram singură. Povestește-mi cum l-ai cunoscut pe Thomas. Madison luă încă o mână de fasole. Vorbele doamnei Barnett o liniștiră atât de mult încât îi spuse adevărul despre prima ei întâlnire cu Thomas.

Totuși, nu pomeni nimic despre soțul ei. Îi povesti despre prietenia ei cu mătușa lui Thomas, dr. Dorothy Oliver, fără să amintească și cum o cunoscuse pe renumita doctoriță. Apoi, cu jumătate de gură, îi relată cum o prinsese Thomas ascunsă în bucătărie și, mai târziu, o acuzase că intenționa să-i șantajeze.

Doamna Barnett zâmbi.

-Asta i se potrivește perfect lui Thomas. E leit străbunicul lui. Se spunea că omul acela nu zâmbea niciodată, decât atunci când încheia afaceri strălucite și câștiga o avere. Uneori mă gândesc că a dat la medicină pentru că a vrut să fie opusul străbunicului său. Gata, cred că ajunge pentru cină. Gătești, draga mea?

-Știu să dezgheț orice, răspunse Madison zâmbind.

-Perfect atunci, stai să vorbești cu mine în timp ce gătesc.

Băieții se vor întoarce mai târziu, așa că avem ocazia să ne cunoaștem mai bine. Doamna Barnett o privi pătrunzător. Cred că Thomas are intenții serioase cu privire la tine.

-Eu nu cred asta, o contrazise Madison, lăsându-și capul în piept pentru a-și

ascunde îmbujorarea.Eu și cu Thomas facem parte din lumi foarte diferite.

-Nu chiar,spuse încet doamna Barnett.Cred că există în tine o latură foarte serioasă,pe care o ascunzi.Fața asta frumoasă a ta e o mască,nu-i așa?

Madison nu știe ce să răspundă,dar intrarea lui Thomas și a domnului Barnett le întrerupse discuția.Thomas o luă pe Madison pe nepregătite când își petrecu brațul pe după talia ei și o ridică în aer.

-Ce avem la cină,femeie? Aș mânca și un urs,spuse lăsând-o la loc pe podea și freeîndu-și nasul de gâtul ei.Madison știa că ar fi trebuit să-1 țină la distanță pe Thomas,dar stilul lui jucăuș era,pe pentru ea,ceva nou și uluitor.Roger se comporta demn când erau și alții prin preajmă,iar când erau singuri era preocupat de meciurile de la televizor sau de pe un teren sau...

-Fasole verde,spuse Madison când își dădu seama că toți din bucătărie se uitau la ei.Habar n-avea că ei nu îl văzuseră niciodată pe Thomas comportându-se atât de senin,de natural.El și în copilărie fusese serios.

-Atât? întrebă Thomas,zâmbindu-i.Doar fasole verde? Sunt sigur că durează mult până se fierbe,așa că hai afară să prindem licurici până e gata mâncarea,îi propuse Thomas pe un ton ademenitor care îi făcu pe toți să râdă.

Madison se înalță în vârful picioarelor și se uită peste capul lui.

-N-are nimeni de gând să mă salveze de satirul ăsta?

-Suntem prea fascinați ca să schițăm vreun gest,spuse doamna Barnett cu obișnuita ei sinceritate.Hai,Thomas,du-o afară și vrăjește-o sub clar de lună.

-Iarăși citești romane sentimentale,nu-i așa,iubito? întrebă domnul Barnett zâmbindu-i dolofanei sale soții.În caz că n-ai observat,e numai ora șase și e vară,deci afară e multă lumină.

-Pentru îndrăgostiți,întotdeauna e clar de lună,replică doamna Barnett cu ochii la soțul ei.

-Mergeți,îl îndemnă domnul Barnett pe Thomas,apoi se duse lângă soția sa.

Thomas o apucă pe Madison de mână și o trase pe verandă.

-Nu exagerezi un pic cu jocul ăsta? întrebă ea nervoasă,de îndată ce rămaseră singuri.Trăgându-și mâna dintr-a lui,se duse lângă balustradă,stând cu spatele la el.

-Ba nu mă joc deloc,spuse el încet.Madison nu îndrăzni să-1 privească.

-Nu cred că ar trebui...Nu apucă să termine vorba pentru că Thomas o trase în brațele lui și o sărută.O sărută cum nu mai fusese sărutată niciodată.Pierdut,și pe îndelete,și absolut minunat.Când se opri,primul ei gând fu: „*Ce multe am pierdut în viață!*”Fu tentată să-și petreacă brațele pe după gâtul lui și să îl sărute din nou,dar își impuse să se îndepărteze de el.

-Pentru ce a fost asta? întrebă ea încercând să pară supărată. Dar supărarea era mai mult îndreptată împotriva ei, nu a lui.

-Doar ca să văd, răspuse Thomas, vârându-și mâinile în buzunare.

„*Dacă începe să fluiera, am să iau un scaun și-am să i-l rup în cap*”, se gândi ea.

-Ce să vezi? întrebă ea răstit, de data asta, supărată într-adevăr.

-Dacă mă placi tot atât cât te plac eu pe tine, răspuse el. Glasul lui avea o sinceritate atât de inocentă încât supărarea ei se evaporă.

-Și care e concluzia? dori ea să știe.

-Da, mă placi. Ea nu îl privi în ochi de teamă să nu se trădeze prea mult. Nu avea de gând să se comporte ca o fată de la țară care o ținea tot într-un „oh” și-un „ah” și îi spunea că nici un bărbat nu mai fusese atât de drăguț ca el. Nu, asta ar fi sunat ca și cum provenea dintr-o clasă socială în care bărbații târau femeile de păr. Se întoarse cu spatele, se sprijini cu mâinile de balustradă și se uită spre pădure. Între ei și copacii deși era un gazon tuns, lung de vreo cincisprezece metri, iar apoi pădurea virgină.

-Și ce facem în privința asta? întrebă încet Madison.

-Orice vrem, răspuse el, și ea îi simți încordarea din glas.

Madison inspiră adânc.

-Nu mă cunoști. Tot ce știi despre mine e că... El nu o lăsă să termine fraza.

-Știu despre tine tot ce trebuie. Ai un simț al umorului foarte dezvoltat. Ești deșteaptă și te gândești la alții mai mult decât la tine. Asta este o calitate rar întâlnită. Majoritatea oamenilor... Se opri, trase aer în piept și coborî glasul. Îți place să pescuiești și să urci pe munte. Am de gând să-ți cumpăr niște bocanci ca lumea pentru drumeție și... Ea se întoarse și se uită încruntată la el.

-Și când ai de gând să faci asta? înainte sau după ce mă întorc la soțul meu?

-După, zise Thomas, câtuși de puțin tulburat de izbucnirea ei.

-După ce îi spui că vrei să-ți recapeți libertatea.

-Presupui prea multe, spuse ea, îndreptându-și spatele și dându-și toată silința să aibă un aer intimidant.

-Da, presupun multe, rosti Thomas încetișor, apoi îi luă și îi sărută palma.

-Oh, la naiba! mormăi Madison; apoi oftă din greu, își trase mâna și o puse la loc pe balustradă. Nu putem face asta. Nu e corect. Tu ești...

-Dacă intenționezi să vorbești despre faptul că facem parte lumi diferite, plec chiar acum, o avertiză Thomas, părând el supărat de data asta. Se sprijini și el de balustradă și se uită spre pădure. Ascultă, îmi cer scuze dacă te-am luat prea repede, dar așa sunt eu. Iau decizii rapide. Într-o clipă am hotărât că vreau să mă fac doctor și în toți anii care au trecut de atunci am regretat o singură dată.

-Prima ta impresie despre mine a fost că sunt o infractoare,o persoană dintr-o lume total diferită de cea în care trăiești tu.

-M-a orbit frumusețea ta,explică Thomas.Nu te-am remarcat din cauza fațadei. Și,dacă vrei să știi,mărimea sumei de bani pe care o moștenești sau educația nu determină „calitatea” de infractor.

-Să verificăm statisticile privitoare la numărul săracilor închisori comparativ cu cel al bogaților?

-Cum am putea s-o facem? De fapt,cum de-am ajuns să vorbim despre asta? întrebă Thomas,întorcându-se spre ea.Sau încerci doar să mă îndepărtezi de subiect? Madison își feri privirea,apoi se uită în lungul verandei.

-Se întâmplă prea multe și prea repede,se justifică ea,tot fără să-1 privească. Acordă-mi puțin timp.Ani de zile n-am avut parte de nimic special,iar apoi, dintr-o dată...

-Ai întâlnit bărbatul visurilor tale? întreba Thomas cu speranță în glas. Madison râse.

-Am nevoie de timp.

-Ia cât îți trebuie,spuse el,apoi se uită la ceas.Îți ajunge o oră? Ce zici de patruzeci și cinci de minute? Madison deschise gura să vorbească,dar Pauli împinse ușa cu plasă și ieși pe verandă,oprindu-se între ei,apoi oftă teatral.

-Dacă și voi fugiți ca să vă culcați împreună,am să sar într-o canoe și am să dispar și toți o să vă petreceți întreaga noapte căutându-mă.

Madison fu șocată de vorbele copilei.

-Cine a mai dispărut ca să...o întrebă degajat Thomas.

-Toți.Mama și tata.Carol și Alex.Și voi păreți că ați vrea s-o faceți.

Thomas râse,dar Madison simți că se înroșește.

-Cred că subiectul ăsta...

-E nepotrivit pentru mine? o întrerupse Pauli amărâtă.Știu.Sunt blestemată să fiu mai înțeleaptă decât ar trebui pentru vârsta mea.

-Blestemată să nu-ți ajungă nimeni cu prăjina la nas,comentă Thomas imediat, apoi se uită peste capul ei la Madison.I-am schimbat scutecele.

-Asta când eram băiat,preciza Pauli,facând-o pe Madison să se uite mirată la ea. Thomas pufni.

-Din câte văd,încă mai ești,spuse el,uitându-se la pieptul plat al fetei.

Pauli privi și ea în jos.

-Știu.E o tragedie,nu-i așa? Crezi că îmi vor crește vreodată? Ești doctor,ce părere ai?

-Încă nu sunt doctor,dar când am să fiu n-am să mă ocup de așa ceva.

De ce n-o întreb pe Madison? Ea are experiență în domeniul ăsta.

Madison se abținu cu greu să nu-și acopere sânii cu brațele.

-Cred că ar trebui să văd ce se întâmplă cu cina.

-O să mai dureze,spuse Pauli.Când mama și tata se apucă de treabă,le ia ceva timp.Madison se hotărî să nu mai fie pudică.

-Ce norocoasă e mama ta! Trebuie să-mi spună secretul ei.Întorcându-se,Pauli se uită la ea.

-Cum e Thomas la pat? Însă nu apucă să audă răspunsul pentru că Thomas o apucă de ureche și,deschizând ușa de plasă,o împinse în bucătărie.

-Intră în casă și încearcă să te porți cum se cuvine.

-Cum să învăț dacă nu întreb? scânci Pauli,când Thomas închise ușa.

-Sunt lucruri pe care le înveți pe propria-ți piele,nu din ce îți spun alții.Acum du-te și caut-o pe mama ta și spune-i că suntem gata de masă.

-Ce doctor ai să mai fii și tu! bombăni Pauli în timp ce pleca.

-Ce copil neobișnuit! spuse Madison întorcându-se.

-O răsfățată.Un copil făcut la bătrânețe și răzgâiat cât cuprinde.Bietul Alex n-a avut parte decât de disciplină,dar copila asta n-a știut niciodată ce-i aia.

-O iubești la nebunie,nu-i așa? întrebă Madison,zâmbind.

-Sunt topit după ea,răspunse Thomas.Și acum să revenim la noi doi.Spuneam că...Dar,în clipa aceea,ușa cabanei se deschise și domnul Barnett ieși pe verandă cu o bere în mână,fiind urmat la scurt timp de Alex.Câteva minute mai târziu intrară cu toții să mănânce.După aceea,Madison nu mai avu ocazia să fie singură cu Thomas.Nici când spuseră noapte bună și plecară spre camerele lor separate nu avură parte de intimitate.La un moment dat în timpul serii,lui Madison i se păru că Thomas încerca să-i dea de înțeles că o așteaptă afară mai târziu.Însă își mută privirea și se uită pe fereastră,la lună,prefăcându-se că nu observă nimic.

CAPITOLUL 13

-Mă scoți din sărite,Madison! spuse Ellie,exasperată.Toate astea s-au întâmplat acum cincisprezece,șaisprezece ani și știi că nu te-ai măritat cu el,dar de ce? Când rudele și prietenii unui bărbat îți spun „*Tu nu ești ca celelalte fete cu care se întâlnește el*”,înseamnă că ești pe drumul cel bun.Ce s-a întâmplat?

Madison își privi țigara,dar tăcu.

-Copiii,spuse Leslie,rupând tăcerea.Asta a fost,nu-i așa?

Când Madison ridică privirea spre Leslie,în ochii ei era atâta durere încât Ellie nu o putu suporta.Ca scriitoare,simțea profund lucrurile,iar acum simțea durerea lui Madison,încă vie și sângerând după atâția ani.

-Înțeleg, zise după un timp Ellie. Mă gândeam că poate Roger a avut remușcări și te-a implorat să rămâi. Sau... Nu mai continuă. Realitatea era mai dureroasă decât își imaginase ea.

-Ce i-ai spus lui Thomas? întrebă încet Leslie. Când Madison duse țigara la buze, mâna îi tremura.

-Pauli a adus în discuție subiectul copiilor. A spus că nu avea de gând să aibă copii, că voia să fie o ființă liberă și să-și petreacă viața sfâșind inimile bărbaților. Apoi doamna Barnett a... Madison mai trase un fum din țigară, apoi o strivi în scrumieră, dar își aprinse alta.

-Carol și Alex, doamna și domnul Barnett, și... Thomas aveau același punct de vedere, și anume că singurii care contează cu adevărat în viață sunt copiii.

Thomas a afirmat că un om poate să muncească o viață întreagă și să realizeze tot ce își propune, dar dacă nu are copii care să-1 moștenească, viața lui e fără sens. În timp ce spunea asta, mă privea cu niște ochi în care citeam că voia să aibă copii cu mine. Nici Leslie, nici Ellie nu știau ce să zică. Se uitau la Madison și se gândeau la ce și cum pierduse ea. Dacă nu s-ar fi întors la Roger... Dacă ar fi rămas în New York... Dacă...

-V-am făcut să vă fie milă de mine? întrebă Madison, încercând să glumească.

Însă Leslie nici măcar nu zâmbi.

-Ce ai făcut? Adică, cum ai reacționat după ce ai auzit toate astea?

-Alex și Carol ne-au dus cu mașina acasă la Thomas. Eu încercam să mă prefac că nu se întâmplase nimic, dar n-am prea reușit. Și-a dat seama că ceva nu era în regulă. I-am spus că îmi era greu să-mi încalc promisiunile și jurămintele făcute la căsătorie. Însă, când am ajuns la cabană, în jur de nouă seara, Roger și Terry înotau în piscină goi pușcă. Treaba asta nu m-a ajutat deloc.

-Le-ai mărturisit lui Alex și Carol că erai măritată cu Roger? întrebă Ellie.

-Le-a spus Thomas. A făcut-o foarte nonșalant. S-a oprit lângă piscină și l-a prezentat pe Roger ca soțul meu. Alex și Carol nici măcar n-au clipit. După aceea, în timp ce ne îndreptam spre casă, Carol m-a luat de braț și mi-a zis că o să-mi împrumute toate revistele ei pentru mirese ca să-mi pot alege rochia pe care s-o port când mă voi mărita cu Thomas.

-Nu-mi pot închipui cum trebuie să te fi simțit știind ce ai pățit, spuse Ellie. Te-ai gândit vreodată să vorbești cu Thomas despre...

-Nu! o întrerupse Madison, aproape strigând. Nici nu mi-a trecut prin cap să discut cu Thomas despre... despre faptul că n-am uter. Nu puteam să-l pun în situația să aleagă! Nici nu m-am gândit să-i spun că puteam adopta un copil. El era un bărbat întreg, iar eu, numai pe jumătate femeie. Nu intenționez să-l

pedepsesc pentru ce mi se întâmplase mie. Era un om minunat, și știam că ar fi putut... Madison tăcu brusc și se calmă. E uimitor cât de vii par toate astea, de parcă n-ar fi trecut atâția ani. Însă au trecut. Se lăsă tăcerea. Trase din țigară și își privi mâinile.

-În dimineața următoare Thomas a trebuit să plece, iar eu... eu m-am ascuns ca să nu-mi iau la revedere de la el. Restul șederii noastre acolo am umblat. Am parcurs mile întregi pe jos, iar Roger... Trase un fum. Zău că nu știu ce-a făcut Roger.

După ce Madison tăcu, Leslie întrebă încetișor:

-Ce s-a întâmplat între tine și Roger?

-Patru luni mai târziu, a divorțat de mine. Primul pas fără cârje l-a făcut ducându-se direct la un avocat. S-a însurat cu Terry, dar a durat doar vreo trei ani. Cred că se săturase să tot ia bani de la părinții lui, așa că s-a gândit să-și ia o soție bogată. Însă toți banii lui Terry erau în depozite administrate prin tutelă, așa că Roger n-a putut să pună mâna pe un sfanț. Madison zâmbi puțin.

-Nu știu dacă e adevărat, dar am auzit că în clipa în care familia lui Terry i-a cerut să-și ia o slujbă, a și completat cererea de divorț. Se uită o clipă la țigară, apoi la ele. Dar până la urmă, tot a ieșit bine pentru el, întrucât doi ani mai târziu părinții lui s-au înecat într-un accident de navigație, și lui i-a rămas toată averea. Roger a vândut casa, a trimis colecția de artă la Sotheby's, unde a fost considerată „importantă”, astfel că s-a vândut cu peste un milion de dolari. Roger a încredințat banii unui amic de-al lui din colegiu, care i-a investit și, din câte știu, acum e multimilionar și... inspiră adânc. Și s-a însurat bine și are trei copii. Cel mai mic are numai cinci ani.

-Nemernicul! spuse Ellie în surdină.

-Bine zis, o aprobă Leslie, și camera parcă se umplu de gândurile lor nerostite despre nedreptatea îndurată de Madison.

-Și Thomas? întrebă Ellie. Ce s-a întâmplat cu el? Madison tocmai își aprinsese o țigară, dar acum întoarse pachetul și luă alta. Acum ardeau ambele țigări, dar părea să nu fie conștientă de asta.

-Thomas... n-a dus-o la fel de bine, spuse încet Madison. După un an sau doi de la divorțul lui Roger de Terry, am revăzut-o pe doctorița Oliver. Nu mai ținusem legătura cu ea dacă n-am mai fost cu Roger, dar am întâlnit-o când eram la schi cu șeful meu. Primul impuls a fost s-o iau în direcția opusă, dar ea a insistat să luăm masa împreună, doar noi două, fără soțul sau copiii ei. Madison luă din scrumieră și a doua țigară. N-am putut să nu întreb de Thomas. Voiam tare mult să aud ceva despre el. Ea mi-a spus că a terminat facultatea de medicină, dar nu s-a specializat în medicina recuperatorie cum intenționase.

În schimb,s-a apucat de studiul bolilor tropicale.S-a hotărât să intre în cercetare. Madison strivi în scrumieră una din țigări.Nu sunt sigură dacă cineva din familia lui Thomas știa de noi doi-nu că ar fi fost mare lucru de știut-dar Dorothy mi-a spus că vara aceea de la cabană 1-a schimbat pe Thomas.A devenit și mai retras decât înainte.”Mai ursuz”,afirma ea.Câteva clipe Madison se concentra asupra fumatului,fără să se uite la femeile din fața ei.Însă ele așteptau,și ea știa asta.

-Asta a fost demult,roști Madison atât de încet încât abia o auziră.Dar timpul, indiferent cât ar trece,nu poate alina durerea.Înălță capul și le privi,iar în clipa aceea,Ellie icni.Madison,femeia frumoasă de odinioară,arăta de parcă avea o sută de ani.Părea un cadavru care,printr-o ciudățenie a naturii,continua să se miște.

-Thomas era într-un avion mic ce transporta medicamente în pădurea tropicală din Brazilia,iar aparatul s-a prăbușit.Se crede că a fost lovit de fulger.Toți cei trei pasageri au murit pe loc.Câteva minute domni o tăcere apăsătoare.

-Ce pierdere! articula Ellie după un timp.Ce pierdere cumplită,trei vieți curmate! Vieți valoroase.Iar un parazit ca Roger ajunge sus! Asta mă...Nu găsi un cuvânt potrivit pentru a descrie ceea ce simțea.Madison se ridică brusc.

-Aveți ceva împotriva să mergem la culcare? A fost o zi lungă și aș vrea să dorm puțin.Ellie ar fi vrut să mai discute.După trei ani în care trăise singură,fără nici un subiect de roman în minte,era flămândă să audă povești.Hămesită.

Dar cum se ridică și Leslie,Ellie știu că trebuia să renunțe în seara aceea.

-Paturi? spuse Ellie dându-se jos de pe canapea.Cum dormim?

Leslie,împăciuitoare,le organizează astfel încât să doarmă pe rând în paturi și pe canapea.Alese ea canapeaua pentru prima noapte și,cincisprezece minute mai târziu,toate trei adormiseră.

CAPITOLUL 14

Ellie se trezi într-un miros delicios și preț de o clipă nu știu unde se afla.Sosise mai devreme mâncarea de la restaurantul la care își comanda ea prânzul? se întrebă încă nedezmeticită.Dar mâncarea de acolo nu miroșise niciodată atât de bine.Înhățându-și hainele de pe speteaza scaunului,ieși din dormitor și intră în baie,unde îmbracă o pereche de pantaloni mulați și o cămașă uriașă,care îi acoperea rotunjimile.Cu fiecare kilogram pe care îl lua hainele ei deveneau mai mari.Știa că este o iluzie,dar spera că,acoperindu-se complet,nimeni nu vedea cât de mult se îngrășase.Bucătăria era însorită și veselă,masa era pregătită-față de masă și șervețele drăguțe,verde cu galben-iar în mijlocul ei se afla un platou cu multe clătite și căpșuni.

Leslie era la aragaz, purtând un șorț alb strălucitor cu cireșe imprimate pe el.

Ellie se uită lung la masă, apoi la Leslie.

-Vrei să te măriți cu mine? întrebă ea, cu ochii mari.

-Am cerut-o eu deja, spuse Madison intrând în casă. Fusese afară, la fumat, presupuse Ellie. Zâmbind, Leslie puse în fața lui Ellie o farfurie cu clătite cu coacăze.

-Nici nu pot să vă spun ce bine e să gătești pentru oameni cărora le place să mănânce, mărturisi ea, tăcând semn spre Madison.

-Lasă-mă să ghicesc, comentă Ellie, mârâind. A mâncat o jumătate de duzină.

-Aproape o duzină, confirmă Leslie, apoi se aplecă și mai mult spre Ellie. N-o lăsa să te prostească-e piele și os pentru că nu mănâncă niciodată. Lăcomia din weekend-ul ăsta e ceva neobișnuit.

-Te-am auzit, spuse Madison. Nu mănânc mult pentru că n-am timp și habar n-am să gătesc. În timp ce vorbea, se așeză pe un scaun vizavi de Ellie și, imediat, Leslie îi dădu un castron plin cu căpșune trufandale și frișca proaspătă.

Ellie gemu din nou. Madison, zâmbind îngâmfat, luă o căpșună roșie și mare și linse frișca de pe ea.

-Sper să te îngrași, bombăni Ellie înfigând furculița în clătite.

-Tu de ce te-ai îngrășat? o întrebă Madison mușcând din căpșună.

-Zău așa, Madison! protestă Leslie. N-a fost politicos din partea ta!

Madison rămase imperturbabilă în fața muștrării.

-Aseară eu v-am povestit ce mi s-a întâmplat de m-am urâțit, așa că acum e rândul ei să spună de ce s-a îngrășat. Ellie căscă ochii în fața sincerității brutale a lui Madison, dar apoi zâmbi. Vorbind sincer, îi era mai ușor să răspundă la întrebarea asta directă decât la aluziile nu prea subtile ale altor femei cu privire la salate, săli de gimnastică și instructori personali: „*E cea mai minunată sală, iar el este cel mai bun instructor din lume*”, i se spusese deseori, de parcă Ellie nu știa că se putea scăpa de kilogramele în plus.

-M-a lefterit sistemul legislativ și m-a apucat deprimarea, mărturisi Ellie cu gura plină. Acum sunt un eșec lamentabil. O fostă. N-am mai scris un cuvânt de trei ani. Nici măcar nu-mi mai pot imagina povești.

-Aseară m-ai ascultat cu atenție, observă Madison. -Tot încerc, dar... Ellie ridică privirea. Leslie spăla vasele la chiuvetă, stând cu spatele, dar era atentă. Nu știu... Cred că m-am descurajat, și se pare că nu mai pot să-mi recapăt încrederea în mine. Întorcându-se, Leslie puse în fața lui Ellie un pahar cu suc proaspăt de portocale.

-Parcă aveai de gând să te faci pictoriță. Ellie râse.

-Pare că a trecut atât de mult de atunci încât abia dacă mai țin minte.L-am cunoscut pe bărbatul ăsta care...Auzind-o,Leslie și Madison gemură zgomotos.

-De ce poveștile tuturor femeilor încep cu „*L-am cunoscut pe bărbatul ăsta*”? se întrebă Leslie.Își luă și ea în sfârșit o farfurie cu clătite și începu să mănânce.

Abia după ce le servise pe celelalte se așezase și ea.Ellie zâmbi.

-Era muzician,de două ori mai talentat decât mine,și am știut de la început că am cunoscut un geniu,spuse ea cu simplitate.

-Înțeleg,zise Madison.Ai renunțat la cariera ta ca să-1 ajuți,dar el nu a reușit nimic cu extraordinarul lui talent.Și brusc,te-ai pomenit întreținându-1, spălându-i rufele,făcându-i mâncare...Râzând,Ellie își piti fața în mâini ca pentru a se apăra.

-Viața mea e ca un cântec country și western.Recunosc.Dar tipul era cu adevărat strălucitor.Genial.

-A fost genial că a găsit pe cineva să-1 venereze,comentă Madison privind-o pe Ellie în ochi.Ellie dădu să protesteze că nu fusese atât de proastă cum crede ea,dar nu găsi nici un argument ca să se apere.

-De unde știi atât de multe despre astfel de lucruri?

-De la una dintre femeile care lucrează cu mine.S-a măritat cu un bărbat care suda capace de roată.Tipul avea de gând să devină Cineva Renumit.Cu majuscule.Și,în timp ce își croia drum în lume,îi cerea ei „să-1 ajute” un pic.

Acum ea are trei copii,iar el nu are slujbă de patru ani.Ea obișnuia să spună că cineva atât de talentat ca el nu își poate lua o slujbă oarecare.

-Exact,zise Ellie dând la o parte farfuria pe jumătate goală.Tocmai asta s-a întâmplat.În ultimii ani am memorat totul de mii de ori și tot nu știu cum s-a întâmplat,ci doar căs-a întâmplat.Eram la New York pornită să-mi fac un nume, și deodată trăiam cu acest bărbat,acceptând orice slujbă reușeam să găsesc pentru a avea bani ca să-i dau lui o șansă în lumea muzicii.

-Dragostea,oftă Leslie în timp ce ducea farfuriile la chiuvetă.

-Tocmai asta e,interveni Ellie repede.Nu sunt sigură că l-am iubit vreodată.Nu sunt sigură că...Se uită la Madison.Aș părea tâmpită dacă aș afirma că nu sunt sigură că am avut de ales?

-Prietena mea mi-a povestit cum a curtat-o soțul ei,le zise Madison.S-a ținut zi și noapte după ea.Luni de zile,pe pragul ei erau trandafiri.Îi scria poezii și scrisori.Îi dădea telefoane cuceritoare și vorbeau toată noaptea.Îi făcea cadouri, discuta cu ea la nesfârșit,o asculta,îi păsa de ea.Voia să știe totul despre ea.

-Ca mai târziu să o poată controla,o completă Ellie,întorcând capul pentru a-și feri privirea.

-Exact,spuse Madison.Un maestru al controlului.A văzut în prietena mea ceva ce voia,așa că nu i-a dat pace.

-Așa e,îi întări vorbele Ellie.

-Eu vreau să aflu cum ai devenit scriitoare,întrebă Leslie,schimbând cu tact subiectul.

-Am început să scriu pentru că eram nefericită,răspunse Ellie.Cel puțin așa consideră Jeanne,psihiatra mea.Apropo,asta-i casa ei.Ea m-a ajutat să înțeleg că...Se opri și inspiră profund.Sunteți sigure că vreți să auziți toate astea?

-Fiecare cuvânt,în ordine cronologică,răspunse Madison zâmbind.

Ellie se uită o clipă pe fereastra de deasupra chiuvetei.Nu,nu era pregătită să le relateze „întreaga” poveste.Nu încă.Le privi.

-Să fac o cafea pentru toată lumea? întrebă Leslie.Sau vrea cineva un ceai tare?

-Eu vreau ceai,spuse Ellie,în timp ce Madison optă pentru cafea.

După ce Leslie le servi,Ellie începu:

-M-ar crede cineva dacă aş spune că lucram atât de mult încât nu observam ce se petrecea în căsnicia mea? Mă sculam la patru dimineața și o luam din loc într-o fugă.Nici una nu reacționa și Ellie se bucură.Aici,în casa asta,alături de aceste femei care îi erau totodată străine și cele mai bune prietene,nu trebuia să găsească pretexte,să se scuze.

-În tot cazul,Martin,așa îl chema-adică îl cheamă-pe fostul meu soț,Martin Gilmore,era strălucitor ca muzician.Cânta la chitară de te făcea să plângi.Sau să râzi.Reușea să stârnească publicului orice emoție voia.Oricum,credeam că prin mine lumea va avea prilejul să-l audă,iar după succesul lui pe plan internațional...

-Avea să fie rândul tău,o completă Leslie.Întotdeauna există promisiunea că o să vină și „rândul” femeii.

-Corect,confirmă Ellie strâmbându-se.Când mi-a cerut să las New York-ul și să merg să trăiesc într-un orașel de lângă L.A.,am acceptat imediat.Martin considera că numai în L.A.ar fi avut șansa să devină cunoscut.Așa că...Ellie inspiră adânc.Mi-am vândut ustensilele și toate lucrările pe care le făcusem și am plecat cu el.La început a fost grozav.El a obținut câteva contracte minunate cu niște formații excelente și totul a decurs extrem de palpitant.Eu lucram ca recepționeră la o firmă ce vindea mașini uzate și mă plictisiam de moarte,dar noaptea eram cu Martin care îmi spunea povești fascinante despre persoanele pe care le văzuse și ce făcuse în ziua aceea.Ellie își privi mâinile.Dar încet-încet,lucrurile au început să meargă prost.El renunța la tot mai multe contracte și,cu fiecare slujbă de care se lăsa,părea să se închidă tot mai mult în el.La

început câștiga bani frumoși,dar pe măsură ce anii treceau parcă nu mai considera necesar să o facă.Spunea că viața nu îi oferă nimic,așa că nici el nu trebuia să dea ceva înapoi.Zâmbind,Ellie se uită la celelalte femei.Așa că m-am hotărât să îl ajut.Să-1 fac să aibă succes.Am început să-i stabilesc întâlniri cu cele mai mari nume din L.A.Trebuie să mărturisesc că nu aveam deloc mândrie.Imploram și plângeam.Inventam povești cutremurătoare ca să-i fac pe oameni să-1 asculte pe Martin,fie pe bandă,fie în persoană.Dar...Ellie își aruncă mâinile în sus de frustrare.Nu a vrut să profite de ocaziile pe care i le creasem,spuse ea,apoi trebui să-și desfacă mâna pentru că unghiile îi intrau în carne.Leslie îi întinse o ceașcă de ceai și Ellie bău,încercând să se liniștească.

Puse ceașca jos.

-Am învățat că numai talentul nu e suficient pentru a avea succes.Poți să scrii un roman grozav,dar,dacă nu faci un efort să-1 lansezi pe piață,poți să-1 lași să zacă în sertar.Asta s-a întâmplat cu fostul meu soț.Nu cred că ar fi rezistat în fața concurenței sau a criticii existente în orice domeniu când vrei să ajungi în vârf,așa că a dat înapoi cu fiecare prilej.Îi aranjam câte o întâlnire cu un DJ ca să-1 asculte caseta sau cu cineva care avea puterea să îl lanseze.Martin părea fantastic de entuziasmat și,în noaptea dinainte,făcea pătimaș dragoste cu mine,spunându-mi cât de recunoscător îmi era și ce soție grozavă eram etc.

-Lasă-mă să ghicesc,zise Madison.Apoi nu venea la întâlnire.

-Exact! aprobă Ellie.Întotdeauna avea niște scuze perfecte.Nu profita de un prilej pentru că ajuta pe cineva.

-Așa că nu te puteai supăra,spuse Leslie.Nu pe un sfânt ca el.

-Bineînțeles că nu.Auzeam: „*Ce să fac? Joe avea nevoie de mine.Puteam eu să-i spun: «Scuze,Joe,dar trebuie să te las la necaz pentru că mă duc să-i cânt unui individ bogat căruia nu-i pasă de nimeni?»*”

-Cât a durat până ai renunțat să trăiești doar pentru el și ți-ai redescoperit propriile talente? întrebă Madison luând o gură de cafea tare,fără zahăr.În dimineața asta,Ellie nu o văzuse fumând nici o țigară,dar acum desfăcu un pachet nou și scoase una.Leslie se ridică să deschidă fereastra de deasupra chiuvetei.

-De fapt,nu am redescoperit nimic,spuse Ellie.Cred că s-a întâmplat pur și simplu.Nimic planificat.Martin era în vizită la unul din mulții lui prieteni și...Ellie se opri.

-Femeie? întrebă Madison.

-Știu că am să par naivă,dar atunci nu mi-a trecut niciodată prin minte că desele lui plecări-să „ajute” pe cineva sau să cânte cu niște tipi-erau de fapt întâlniri cu

aproape o duzină de...amante.

-Așa că erai singură,spuse Leslie,încurajând-o să continue.Ai început să pictezi din nou?

-Nu,răspunse Ellie.Realizez că e o tâmpenie,dar pentru că știam că sunt măritată cu un bărbat mai talentat decât mine am renunțat la artă.După ce l-am cunoscut pe Martin și l-am auzit cântând,n-am mai pictat nici măcar o acuarelă.Își ridică brusc capul.Jeanne,psihiatra mea,crede că am renunțat nu din cauză că aș fi avut mai puțin talent decât Martin,ci pentru că eram profund nefericită și reprimam acest lucru.De fapt,nu aveam viață,fiu că Martin era acasă sau nu.Când era, trăiam...Cum să vă explic? Se uită la Madison.Căsnicia ta era un iad,după cum ne-ai povestit,dar a mea era...cred că i s-ar potrivi cuvântul tristețe.Trăiam în tristețe pentru că Martin era scriitor de talentat,dar nimeni nu voia să-i dea o șansă.

-Asta îi includea și pe cei care îl așteptau la întâlniri? întrebă Madison trăgând din țigară.

-Oh,da,răspunse Ellie zâmbind.Pe ei mai ales.

-Așa că erai singură și te-ai apucat de scris,spuse Leslie în timp ce termina căpșunile din castron.

-Mai mult sau mai puțin.În timp ce Martin era plecat,am început să aștern pe hârtie poveștile din capul meu.Aveam o întreagă viață imaginară,cu un bărbat pe nume Max și...

-Și tu erai Jordan Neale,continuă Leslie zâmbind.Ți-am citit toate cărțile.

-Eu nu,recunosc Madison.Vorbește-mi despre ele.Ellie dădu să răspundă,dar Leslie i-o luă înainte:

-Sunt niște romane polițiste complicate,amuzante,sexy și romantice,cu acest cuplu căsătorit care...Se întoarse spre Ellie cu ochii mari.În ultima carte ai dat de înțeles că s-ar putea ca iordan să fie gravidă.Este?

-Habar n-am,răspunse Ellie.

-Dar tu ești scriitoarea,replică neîncrezătoare Leslie.

-Dacă știam ce o să se întâmple,de ce m-aș fi deranjat să mai scriu povestea? De fapt,când termin două treimi din carte și întrevăd sfârșitul,îmi vine să renunț și să încep ceva nou.Leslie deschise și închise gura de câteva ori.La fel ca majoritatea oamenilor,credea că autoarea știa totul despre personajele ei.

-Așadar,cărțile reprezentau ce-ți doreai tu în relația cu soțul tău,spuse Madison,apoi se uită prin bucătărie.

-Mai vrei căpșuni? întrebă Leslie,meru pe fază când cineva avea nevoie de ceva.

-Le aduc eu...Începu Madison,dar Leslie era în picioare înainte ca Madison să se miște.

-Cred că da,spuse Ellie.Nu m-am gândit la asta când le-am scris.Îmi umpleam pur și simplu serile cu ceva,pe lângă televizor.Și week-end-urile.Atunci era cel mai rău.Leslie puse în fața lui Madison un castron uriaș cu căpșuni,iar alături,o farfurie plină cu clătite.

-Și cum ai reușit să le publici? întrebă Leslie.Eu nu mă prea pricep la asta,dar mi-a spus o prietenă că trebuie să ai un agent,și cu cât acesta e mai priceput,cu atât mai bun e contractul.Auzind-o,Ellie rosti un cuvânt vulgar,însoțit de un sunet și mai vulgar.

-Agenții au lansat zvonul ăsta.Nu ai nevoie de un astfel de om ca să îți se publice o carte.Eu n-am avut și nici n-o să am un agent.Niciodată.Ellie vorbise cu atâta vehemență încât,atunci când se opri,tăcerea din cameră păru nefirească.

-Scuze.E un lucru care mă scoate din sărite.Unde rămăsesem?

-Păcat că n-ai folosit tonul ăsta cu soțul tău,zise Madison încetișor.

-Nu-i așa? Când privesc în urmă și mă gândesc la tot ce aș face altfel...In fine,asta nu se va întâmpla.Oricum...

-Ce părere avea soțul tău despre faptul că scriai? o întrerupse Leslie.

-Nu i-am spus un cuvânt despre asta,spuse Ellie.Trebuie să înțelegeți că în viața noastră nu mai era loc și pentru altceva în afară de tristețea lui Martin.Trăiam și respiram prin suferința lui."Conversațiile" noastre-dacă se pot numi așa-aveau ca subiect lumea ticăloasă ce nu le dădea o șansă oamenilor scriitori ca el.Nu prea puteam să-i spun că în timp ce el se chinuia atât de mult,eu mă distram de minune scriind povestioare polițiste amuzante.

-Și tu încă munceai pentru amândoi? întrebă Leslie atât de răstit și tăios încât celelalte două se uitară uimite la ea.Scuze,însă eu cred că îi suporti multe unui bărbat,dar el câștigă banii.Iar banii ăia sunt folosiți pentru întreținerea familiei.

-Da,dar,conform spuselor lui,el plătea cheltuielile „familiei”.Când și când încheia un contract și pleca într-un stat de care abia dacă auzisem,unde stătea luni în șir.Singura problemă era că tot ce câștiga dădea pe echipamentul electronic.Aveam în camera de zi patru difuzoare în care puteai să-ți faci casă.Aveam trei scaune vechi și prăpădite,fără masă de cafea căci nu era loc,dar aveam difuzoare pe care le-ar fi invidiat până și Rolling Stones.Martin considera că „investește” pentru viitor.

-Nu mai suport! protestă Madison.Ce-o fi cu noi de avem parte de astfel de bărbați? Aseară v-am povestit de Roger,iar acum tipul ăsta...Glasul i se stinse,de parcă nu-l putea eticheta suficient de dur pe Martin Gilmore.

Ellie ridică din umeri.

-Când ieși dintr-o situație intolerabilă, nu poți să faci pe cineva să înțeleagă de ce te-ai complăcut atât de mult timp. Nici eu nu mă înțeleg. Când eram implicată, nici n-o puneam la îndoială. Asta era.

-Dar știai că e rea, așa că ți-ai imaginat o altă viață, spuse Leslie. Ellie îi zâmbi călduros.

-Exact! Asta am făcut, numai că atunci nu realizam. Scriam pur și simplu de plăcere. Cinci cărți în total.

-Ce-ai făcut după aia? Ellie surâse.

-Știți cum ți se poate schimba viața într-o clipă?

-Oh, da, exclamă Madison. Roger m-a sunat și mi-a spus că are nevoie de mine, așa că am lăsat New York-ul și m-am dus la el. Un singur telefon.

Ellie râse.

-Eu m-am dus la dentist și am luat din sala de așteptare un număr al unei reviste locale. La sfârșit era un anunț despre o conferință a scriitorilor, organizată într-un oraș aflat la vreo șaiszeci de mile la sud de noi. Tot acolo era amintit și faptul că la conferință aveau să participe și editori ca să vorbească despre munca de scriitor.

-Și te-ai dus, iar ei s-au îndrăgostit de Jordan Neale, completă Leslie zâmbind de parcă ar fi auzit sfârșitul fericit al unui basm. Ellie râse.

-N-a fost chiar așa. V-am spus că n-am învățat să bat la mașină decât după ce am început să public?

-Deci ai angajat pe cineva să-ți dactilografieze cărțile, presupuse Leslie, nedumerită.

-Și cum aș fi plătit pentru asta? întrebă Ellie. Dacă afla Martin...

-Te-ar fi criticat până ai fi pus pe foc tot ce-ai scris, completă Madison încet. Dar într-un fel „drăgăstos”, firește. ”Ești sigură că vrei să citească și altcineva, iubito?” ar fi zis el.

-Da, confirmă Ellie. Exact. Abuz verbal. Bineînțeles că la vremea aceea nu gândeam așa. Jeanne spune că femeile în situația mea se autosugestionează că bărbatul cu care sunt este bun. Dacă încep să realizeze adevărul despre el...

-Atunci trebuie să facă ceva, dar sunt prea îngrozite. În definitiv, bărbatul și-a consumat multă energie ca s-o facă să se simtă incompetentă și neadaptată, termină Madison în locul ei.

-Da, spuse Ellie cu toată convingerea.

-Și cum ai reușit să fii publicată? întrebă exasperată Leslie. Ellie râse și se uită la ceașca goală din fața ei.

-În primul rând,m-a ajutat inocența.Dacă aș fi știut cât de cât ceva nici n-aș fi încercat.Nici măcar n-aș fi stabilit întâlnirea cu editorul.Mai târziu,lumea mi-a spus că nu puteam să procedez așa,că trebuia să am un agent,că manuscrisul meu trebuia să fie așa și pe dincolo.Mi s-a spus că existau reguli și că eu le încălcasem pe toate.Ellie ridică privirea,zâmbind.Dar știți ce? Lumea lor e la fel de flămândă de subiecte bune cum suntem noi,cititorii.

-Da,dar cum ai convins pe cineva să-ți citească manuscrisele,în primul rând? întrebă Madison.Eu nu suport să scriu de mână nici formularele de asigurări,așa că nu-mi pot imagina o carte întregă scrisă cu cerneală și stilou.

-Ai perfectă dreptate.Dacă editorul meu ar fi știut,nu mi-ar fi cerut să i le trimit.Vedeți voi,Daria a întârziat.Daria e editorul meu.Ea nu ajunge nicăieri la timp,de obicei pentru că are o mie de lucruri de făcut în doar zece minute.Ellie zâmbi.l-am spus deseori că începutul carierei mele s-a datorat întârzierii ei.De fapt,o dată i-am făcut cadou un ceas de buzunar.Când Leslie și Madison se uitară nedumerite la ea,Ellie explică:

-Știți,ca Iepurele Alb din *Alice în Țara Minunilor*.”întârzii.Întârzii”,repetă Iepurele Alb.Femeile zâmbiră,dar Ellie realizează că așteptau cu nerăbdare să le povestească despre cartea ei.

-În regulă,însă eu știu cum au decurs lucrurile numai pentru că,mai târziu,eu și Daria am devenit prietene și ea mi-a povestit totul.

-Am întârziat,îi spuse Daria asistentei ei,Cheryl,care o însoțise la conferința scriitorilor.Trebuie să plec acum!

-Dar mai așteaptă doar una și arată promițător.Strânge la piept o cutie mare și pare speriată de moarte,de parcă dacă e prinsă o să fie pedepsită.

Exasperată,Daria închise ochii o clipă.Cheryl era nouă,proaspăt ieșită dintr-o universitate de renume,cu o diplomă în literatura engleză.

-Toate arată așa,îi spuse disperată asistentei sale,apoi se gândi: „Până câștigă bani; pe urmă..Nu,nu voia să îi mai judece așa.Asta era a treia zi a conferinței,și ascultase cel puțin cincizeci de autori ridicându-și în slăvi opera,dar nimic n-o interesase cât de cât.Îi trimisese unul câte unul la Cheryl ca să ia broșurile standardizate cu sfaturi despre cum se publică un roman științifico-fantastic sau unul de dragoste,și așa mai departe.Daria se uită iar la ceas.Nu era ca și cum nu ajungea la coafor.Întârzia la un discurs.Chiar acum,în sala de conferință,o așteptau înjur de trei sute de preinși scriitori ca să le spună cum să procedeze să-și vadă cărțile publicate și trecute pe listele de best-seller-uri.

Firește,Daria ar fi vrut să se ducă la microfon și să spună „Scrieți o carte bună și se va vinde”,atât.Dar nu,nu se făcea.Nu,trebuia să stea în picioare la prezidiu și să vorbească treizeci de minute despre diferențe și despre cât era dispusă să plătească editura ei pentru o carte pe care nu o văzuse,scrisă de un autor de care nu auzise.Daria se uită la tânăra ei asistentă.Era,de fapt,o persoană de treabă sau acest comportament pasiv-agresiv era menit s:o facă pe șefa ei să facă ce voia ea?

„*Ambele ipoteze sunt plauzibile*”,se gândi Daria oftând.

-Cinci minute,îi spuse ea lui Cheryl,apoi încercă să arate severă ca un „adevărat” șef.Cu un zâmbet radios,Cheryl scoase capul pe ușă și zise:

-Puteți veni acum.În cameră intră o tânără scundă și subțire care arăta într-adevăr înspăimântată.

-Nu vreau să vă răpesc timpul,începu femeia ezitant.

-Nici o problemă,rosti Daria,impunându-și cu greu să aibă răbdare.Ai scris o carte?

-Păi...cred că da.Adică,nu sunt chiar scriitoare,dar am avut câteva idei,așa că le-am așternut pe hârtie.Sunt sigură că n-au nici o valoare dar,totodată,m-am gândit că s-ar putea să placă cuiva.Sau poate una din ele,nu știu.

Daria se strădui să-și mențină zâmbetul.Încă una,se gândi ea.Nu din categoria celor care vin să-ți spună că,publicându-le cartea,ai să dai lovitura.

Femeia asta,această...Daria se uită la ecusonul femeii, dar nu putu să vadă decât numele de familie,Gilmore.Prenumele era ascuns după cutia albastră de hârtie de dactilografiat pe care o ținea atât de strâns la piept încât i se albiseră degetele.

-Doamnă Gilmore,spuse Daria,pot să fiu sinceră cu dumneata? întârzii la o conferință unde am de ținut un discurs,și...

Imediat,de parcă se supunea unor ordine,femeia se dădu înapoi și începu să se scuze.

-Îmi pare foarte rău.N-am știut.Nu mi s-a spus.Credeam că am programare pentru ora unu,și...Daria știa foarte bine că acum era două și jumătate,ceea ce însemna că femeia așteptase pe hol acest moment de...Ei bine,după experiența proprie,probabil că aștepta de o viață să înmâneze manuscrisul unui editor din New York.Daria cedă sentimentului de vinovăție.În timp ce își strângea lucrurile,îi întinse cartea ei de vizită.

-Poftim,trimite-mi la New York ce ai.Menționează pe pachet să-mi fie înmânat personal și mă voi ocupa chiar eu de manuscris.Cum ți se pare?

-Sunteți foarte generoasă,rosti femeia,uitându-se la cartea de vizită ca la cheia raiului.

Când plecă, pentru a-și mai ușura un pic conștiința, Daria o bătu ușurel pe umăr, apoi ieși în fugă din cameră.

Cheryl intră râzând în biroul Dariei.

-Nu o să ghiciți niciodată ce am primit prin poștă.

-Habar n-am, rosti absentă Daria scotocind prin mormanul de hârtii de pe birou în căutarea celor cincizeci de pagini din manuscrisul pe care tocmai îl edita.

Trebuia să le ia acasă. Din păcate, diseară cina cu câțiva mahări din companie, ceea ce însemna că avea să muncească până la miezul nopții ca să recupereze timpul pierdut. Avea în lucru trei cărți care fuseseră incluse în planul editorial, iar autorii, dintr-un motiv sau altul, nu predaseră manuscrisele la timp, așa că acum era nevoită să recupereze un an în doar câteva săptămâni.

-Mai țineți minte că, săptămâna trecută, la conferință, ați stat de vorbă puțin cu o tânără scriitoare? I-ați spus să vă trimită aici ce scrisese. Țineți minte?

-Da. Ce-i cu ea?

-Dacă îmi amintesc eu bine, i-ați spus: „*Trimite-mi ce ai*”.

-Da, repetă nerăbdătoare Daria. Nu avea timp pentru ghicit. Dacă nu se grăbea, avea să întârzie la cină, ori asta nu se făcea.

-S-a conformat întocmai, îi comunică Cheryl, abia stăpânindu-și râsul. V-a trimis un colet care... Oh, uite-l. L-am rugat pe Bobby de la corespondență să îl aducă.

Trebuie să vedeți asta! Spre marea supărare a Dariei, un băiat așeză pe biroul ei deja supraaglomerat un teanc de hârtie gros de un metru. Încercă să numere până la cinci ca să nu se răstească la ei că nu avea timp pentru așa ceva!

-Sunt cinci romane, toate scrise de mină! preciza Cheryl de parcă îi spunea cea mai bună glumă din lume. Daria îi zâmbi strâmb asistentei. Pentru Cheryl totul era nou, inclusiv manuscrisele de acest fel. Însă Daria lucra de mult în domeniu, deci văzuse destule.

-Trimite-le pe toate înapoi, hotărî ea. Spune-i că politica noastră privitoare la scrisul de mână... Dar înainte să termine fraza sună telefonul de pe biroul lui Cheryl și aceasta dădu fuga să răspundă. Evident speriat că trebuia să împacheteze la loc coletul uriaș, Bobby de la corespondență dispăru ca un duh reîntors în lampă.

-Unu. Doi. Trei. Daria număra, încercând să-și calmeze nervii serios zdruncinați.

Hârțiile pe care le căuta cu disperare erau sub această monstruoșitate de pe biroul ei. Și, uitându-se la teancul imens, se temu că dacă îl atinge, avea să se împrăștie în tot biroul. Zece ani de acum înainte avea să tot găsească prin birou pagini scrise de mână.

-Cheryl! strigă Daria prin ușa deschisă,dar nu primi nici un răspuns.Chiar atunci,Daria se uită în jos și i se păru că vede un colț al paginii pe care o căuta ieșind de sub masa de hârtii.Poate că,dacă umbla cu grijă...Aplecându-se peste maldăr,Daria observă îndeaproape prima pagină a manuscrisului.De fapt,scrisul era foarte lizibil.Citi:

„*Max se întoarce spre mine și întrebă «Ce e de mâncare?»*,așa că am știut că era timpul să gădesc altă crimă.”Daria zâmbi.Gospodina plictisită transformată în detectiv,se gândi ea; apoi citi fraza următoare.După zece minute,Cheryl reveni în birou,încă râzând.

-Am să-i spun lui Bobby să ia asta de aici.Am vrut doar să vă arăt...

-Pleacă! o repezi Daria,citind pagina zece a manuscrisului.

-Dar...

-Pleacă! repetă mai tare Daria,întorcând pagina.Și închide ușa după tine.

Fără un sunet,Cheryl ieși din birou în vârful picioarelor.

Treizeci de minute mai târziu,când sună telefonul,fără să ridice privirea,Daria apăsă pe butonul care întrerupea legătura,iar când aparatul o deranja din nou,dădu la minimum soneria.

În dimineața următoare,la ora opt,un editor iritat se năpusti ca o furtună în biroul Dariei.

-Ar fi cazul să ai un motiv al naibii de bun pentru aseară! o preveni el.Mi-am petrecut toată seara scuzându-te...Dar se întrerupse când văzu fața Dariei.Lucra de mult în domeniu și cunoștea privirea aceea.Era ceea ce el numea Privirea Sfântuhii Graal Nu avea legătură cu banii sau cu ultimele pretenții ale vreunui autor răsfățat.Nu,privirea aceea însemna că tocmai descoperise o carte bună. Editorul încetă imediat să se răstească la Daria.Asta era cea mai bună scuză,singura cu adevărat acceptabilă.

-Câte? o întrebă încet.Niciodată nu știai cum stai cu responsabilii de ediție.

Uneori se îndrăgosteau de cărți fără nici o valoare comercială.

-Cel puțin un milion de exemplare,volume cartonate,spuse Daria,apoi vorbi încet,aproape șoptind.Și am aici cinci cărți terminate,și alte trei schițate.

O clipă,editorul doar clipi,apoi o întrebă:

-Ai nevoie de ceva? Cornuri? Suc? Cafea? Bani să-i trimiți scriitorului?

-O dactilografă.

-Îți trimit cinci,promise el și ieși.Pe hol,chiui de bucurie.

CAPITOLUL 15

O clipă, Leslie și Madison rămaseră tăcute. Cu toate că Madison nu citise nici una dintre cărțile lui Ellie, auzise de ele. Prima apăruse la vreo șase sau șapte ani după ce se cunoscuseră în New York, prin 1987, și se răspândise ca fulgerul în toată țara. Madison ținea minte că, luni întregi, femeile din biroul ei vorbiseră de acea carte. Îl iubeau, și pe erou, Max, dar și mai mult, pe eroină, Jordan Neale, care se pricepea de minune să intre și să iasă din încurcături.

-Când citesc despre ea, simt că mă identific cu ea, îi spusese una dintre femeile lui Madison. Intenționase mereu să citească una, dar nu avusese niciodată timp. În ciuda faptului că își propusese ca, după Roger, să nu mai audă de lumea medicală, își petrecea majoritatea serilor ghemuită pe canapea cu manuale și reviste de specialitate, de data asta despre animale și nu despre oameni, dar nu o deranja câtuși de puțin. Oricum, remarcase popularitatea crescândă a aventurilor lui Jordan Neale. Când ieși a doua carte, femeile o citeau pe sub birou. Într-o zi, un câine de aport înghițise dispozitivul cu arc al unui capsator de pe un birou pentru că femeia era atât de captivată de carte încât nici nu îl văzuse. "Bine că n-a fost adus că era turbat", spusese dr. Parkhurst, la care femeia replicase strângând cartea la piept: „*Ar fi meritat*”.

Acum, după ce auzise cu ce fel de bărbat fusese măritată Ellie, Madison nu își putea închipui care fusese reacția lui la toate astea.

-Ce poveste grozavă! spuse Leslie. Încruntându-se, Madison trase adânc din țigară.

-Ce părere avea el despre succesul tău? Ce gândea?

-Suferea, povesti Ellie, ridicându-și mâinile în sus de exasperare. Pretindea că îi pare bine că măcar unuia dintre noi i se „oferise” succesul. Nu pot să vă explic cât de vinovată mă făcea să mă simt. Ani de zile nu vorbiserăm decât despre cum o să pună el lumea pe jar, cum o să obțină el măreția și, de fapt, eu aveam să reușesc. Mă făcea să mă simt cumplit, absolut cumplit. Nu mă puteam bucura de succes pentru că aveam impresia că orice realizam eu era pe socoteala lui. Inspiră adânc ca să se calmeze. Am tăcut tot ce a fost omenește posibil ca să simtă că succesul meu era și al lui. I-am dedicat toate cărțile. La fiecare interviu am declarat că el era inspirația mea. Și, bineînțeles, l-am lăsat să administreze fiecare ban câștigat de mine. Dar el nu asta voia. Eu negociam toate contractele, eu am luat toate deciziile privitoare la investiții. Eu am înființat corporația.

Totul. Singură. Martin doar cheltuia banii. Dar, între noi și în fața altora-ne prefăceam că el era „managerul”. Nu admiteam conștient, dar speram că dacă el

credea că deține controlul banilor,avea să simtă și că erau ai lui tot atât cât ai mei...Glasul i se stinse.

-Pe bărbații de genul ăsta nimic nu îi poate mulțumi,interveni Madison.Pentru ei,nimic din ce faci nu-i de ajuns.Roger se simțea amenințat de orice realizam eu.La procesul de divorț,mai multe persoane,inclusiv doctorița Oliver,au depus mărturie că,dacă n-aș fi fost eu,el n-ar fi mers,însă Roger a declarat că și-ar fi revenit mai devreme dacă nu l-aș fi tras eu în jos.

-Așa e,spuse Ellie.Cu cât aveam mai mult succes,cu atât mai mult mă insulta Martin.Mă rănea cum știa că o să mă doară.Mă învinuia că eu îl împiedicaseam să devină muzician,că dacă n-ar fi plecat din New York pentru mine ar fi ajuns „Cineva”.El îmi dăduse tot succesul lui mie,iar eu îlforțasem să renunțe la singurul lui vis.Am vorbit zile în șir,încercând să-l fac să-și aducă aminte că n-a fost așa.Am irosit ore întregi doar ca să-i dovedesc că fusese exact invers-eu renunțasem la pictură și părăsisem New York-ul pentru că el voia să ajungă la L.A.ca să devină muzician.Dar Martin își amintea cu totul altceva.De exemplu,că eu mă lăsasem de pictat pentru că nu eram prea bună,și că abandonase un viitor formidabil la New York și ne-am mutat în L.A.pentru că eu aveam nevoie de mai mult soare...

Am rezistat cât am putut.Deja nu-mi mai păsa dacă ne aminteam același lucru.Eram profund scârbită de toți banii mei pe care îi cheltuia el.Ne-am cumpărat o casă mare,frumoasă și cu un studio de înregistrări,pe care l-a umplut cu echipament muzical,apoi a înțesat casa cu difuzoare și o mulțime de cutii negre pentru lumini.Iar când casa trosnea pe la încheieturi,Martin a hotărât că ne trebuia una mai mare,de data asta cu un studio de înregistrări de patru ori mai mare ca cel pe care îl aveam.El cumpăra și cumpăra și cumpăra,în același timp văitându-se în fața mea că nu câștigam suficient și destul de repede.Când n-am mai putut suporta,am divorțat.Aici,Ellie făcu o pauză.În sala de judecată din acel orașel am aflat că judecătorul era de acord cu soțul meu,continuă ea încet.Martin a venit la tribunal cu exemplare ale cărților mele și copii după interviuri ca „dovezi” că se implicase cu adevărat în munca mea.Și judecătorul l-a crezut,deci i-a spus avocatului meu că exista statutul de proprietate comună,astfel că Martin era și el stăpân pe cărțile mele,adică putea să le adauge scene pornografice,putea să le retragă de la tipografie,putea să facă ce voia.Ellie se opri din nou.În cele din urmă,ca să păstrez controlul asupra romanelor mele,am fost de acord să-i dau toți banii pe care îi câștigasem,tot ce se cumpăraseră și să-l întrețin veșnic.Să-l întrețin regește.

-Glumești,exclamă Madison.

-Nu.Cu asta nu.El deține partea leului.Ba chiar am fost obligată să închei o asigurare pe viață,la o valoare uriașă,astfel că dacă mor-sau rămân falită-el încasează banii.Ellie tăcu.Nici Leslie,nici Madison nu știau ce să spună.Oare nu cei care câștigau mulți bani aveau toată puterea într-un proces de divorț? Nu banii contau întotdeauna? Leslie întrerupse tăcerea apăsătoare care se lăsase:

-Ce-ar fi să uităm câteva ore de necazurile noastre și să mergem prin oraș? Poate ne cumpărăm una alteia cadouri pentru ziua de naștere.Știe vreuna ce și-ar dori la a patruzecia aniversare?

-Un nou început,spuse Madison.

-Hm! Eu aș vrea doar răzbunare,zise Ellie.Nu! Aș vrea să mi se facă dreptate!

-Cred că am văzut aceste două articole la magazinul din colț.II știți? Cel de lângă pescărie.La început,Ellie și Madison nu înțeleseră; apoi zâmbiră.

-În regulă,spuse Ellie,știu când îmi pierd audiența.De fapt,am remarcat într-o vitrină o veioză mică în formă de aligator.Mi-ar plăcea s-o văd mai bine pentru că editorul meu colecționează chestii cu crocodili.

-În cazul ăsta,am cunoscut un tip din Fort Lauderdale care s-ar putea să-i placă,comentă Madison ridicându-se și împingându-și scaunul în spate.

-Sună ca intriga ultimei cărți pe care nu mi-a acceptat-o editorul,spuse Ellie,sculându-se în picioare.Apoi,uitându-se pe fereastră,se gândi că se simțea ciudat de ușurată.Poate pentru că povestise,înlăturase o parte din amărăciunea care îi umplea sufletul din cauza nedreptății sistemului juridic.Sigur,Jeanne știa fiecare amănunt,dar parcă era mai satisfăcător să le spui acestor două prietene vechi,decât unui străin pe care îl plătești cu o sută cincizeci de dolari pe oră.

-Merg la cumpărături cu voi,dar cu o condiție,preciza Leslie,cu mâinile în șolduri și o privire amenințătoare.

-Ce condiție? întrebare într-un glas Ellie și Madison.

-Ca nici una-serios vorbind nici una-să nu-mi ceară o expunere amănunțită a căsniciei mele.Ellie se uită la Madison.

-Ea întotdeauna trebuie să câștige,nu-i așa?

-Mmmmm,îngână Madison,apoi îi zâmbi lui Leslie.Cum ai reacționat când soțul tău și-a însușit casa de vară pe care tu o restauraseși?

Leslie se uită la ele cu ochii îngustați.

-Următoarea care vorbește despre mine va spăla vasele diseară.

-Aligatori! spuse Ellie.Numai asta o să am în minte.

-E ceva de făcut în orășelul ăsta? întrebă Madison.Adică,voi ați ascultat povestea mea,și acum am auzit-o și pe a lui Ellie,și dacă Betty Crocker aici de față nu vrea să ne dezvăluie nimic despre viața ei,ce o să facem în zilele care

ne-au mai rămas? Zâmbind, Leslie le luă de braț și le conduse spre ușă.

-Ce ziceți să găsim trei căpitani de mare pe nume Josiah și să ne destrăbălăm cu ei?

-Contează pe mine! spuse pe loc Ellie, apoi râse. În trei ani, era prima dată când se gândea cu inima ușoară la sex.

-Sunt alături de voi, zise Madison, și ieșiră din casă râzând.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 16

În cele din urmă hotărâră să se despartă ca să exploreze orașul separat și să se reunească pentru masa de prânz.

-În felul ăsta, poate vom avea despre ce discuta în afară de partea nefericită a vieților noastre, spuse Leslie. Toate fură de acord cu ideea asta pentru că fiecare avea nevoie de timp ca să poată cumpăra cadouri pentru celelalte. Hotărâră să se întâlnească la unu la The Wharf.

Leslie se îndreptă spre anticariatul pe care îl remarcase pe o alee mică, și speră că Ellie nu o văzuse. Ce cadou poți să cumperi unei persoane ce e renumită pe plan mondial? se întrebă ea oftând.

Încă nu aflase când intră în anticariat. În timp ce închidea ușa după ea, se simți de parcă pătrunsese în alt timp și loc. Pereții erau plini cu rafturi înțesate de cărți, și cărți erau peste tot, pe scaune, pe podea, pe și sub măsuțe. Stourile fuseseră coborâte pentru a le proteja pe cele din fața ferestrelor. Lămpile de tavan și cele două aplica erau antichități foarte valoroase.

-Pot să vă fiu de folos cu ceva? se auzi un glas de om bătrân.

Lui Leslie îi trebui un moment ca să-și acomodeze ochii cu lumina slabă, și după aceea văzu un bătrânel, extrem de slab, dar cu un păr alb, des și cu o ținută dreaptă, încât Leslie fu sigură că, pe vremuri, tăiase răsuflarea femeilor. Avea ceva special, care o făcea să se simtă...ei bine, drăguță. Și, comparativ cu el, foarte tânără. Leslie îi zâmbi radios.

-Caut cadouri pentru două prietene. Ambele își serbează mâine ziua de naștere.

-Îmi puteți spune ceva despre ele? Ce le place?

-Nu le cunosc chiar atât... Se întrerupse. Putea să spună că nu le cunoștea bine pe Ellie și Madison, după tot ce auzise în ultimele douăzeci și patru de ore? Nu prea. Vindecarea, spuse ea. Pe una o interesează orice e legat de medicină, iar pe cealaltă... Leslie ezită. Ce o atrăgea pe Ellie? Dacă ar fi fost vorba de altcineva,

Leslie ar fi cumpărat o carte de „meditații pentru femei”, ceva liniștitor, ceva care să-i înlăture supărarea, însă pe ea, Leslie și-o putea imagina bătându-și joc de o astfel de lucrare. Îi zâmbi slab bătrânelului.

-Nu aveți nimic pentru cineva care vrea răzbunare, nu-i așa? Omul zâmbi la rândul lui, de parcă cererea ei nu era câtuși de puțin neobișnuită.

-S-ar putea să am, spuse el, apoi se întoarse și o luă printre stivele de cărți spre partea din spate a magazinului. Când Leslie îl ajunse din urmă, acesta stătea în fața unei biblioteci mici, în mod sigur un Chippendale autentic, cu un volum în mână. Leslie o luă și se uită la titlu: *O viață romantică*. Era nedumerită. Ce legătură avea asta cu medicina sau răzbunarea? Dar când ridică ochii, constată că bătrânul plecase și era singură în colțul din spate al anticariatului.

-*O viață romantică*, citi ea cu glas tare. Avea o copertă verde, și era veche și prăfuită.

Titlul cărții o făcu să se gândească la propria-i viață și să se întrebe din nou dacă soțul ei avea sau nu o relație amoroasă cu tânăra lui asistentă. Se gândi la ce avea să fie nevoită să facă dacă acea aventură chiar exista. Să-1 părăsească? Sau era mai corect să-1 dea afară din casa pe care el ajunsese să o iubească la fel de mult ca ea? În minte îi veniră cuvintele Rebeccăi. Afirmase că familia avea să piardă tot din cauză că ea nu voia să lupte.

În clipa aceea, Leslie își dori să fi rămas cu Ellie și Madison. Măcar, ascultând problemele lor, uita de ale ei. Sau, cel puțin, le mai amina un timp.

Poate era egoism, însă Leslie considera că problemele ei erau mai grave decât ale lor. Ele nu erau legate prin lanțurile iubirii. Erau obsedate de ceea ce le făcuseră cei doi bărbați nemernici, totuși nu mai erau ținute lângă ei de un cuvânt mult prea folosit, iubirea. Ellie în mod sigur nu îl mai iubea pe fostul ei soț, și nici Madison pe Roger. Leslie era îndrăgostită de Alan ca în prima zi. Demult, când era tânără, știuse ce o aștepta dacă se mărita cu un bărbat pe care îl iubea atât de mult. Și tocmai din cauza asta încercase să se smulgă. Dorise chiar să ardă podurile în urma ei, părăsindu-l. Atunci nu plănuiise nimic, dar acum, cu înțelepciunea pe care și-o dă vârsta, știa că îl umilise, gândindu-se că nu avea să se întoarcă la el. Dar se întorsese. Plecase și descoperise că, deși era considerată un mare talent în Columbus, la New York îi lipsea ceva pentru a fi dansatoare profesionistă. Nu avea nici chemare, nici talent. Așa că revenise acasă, acasă la Alan, și se căsătoriseră ca și cum nu se întâmplase nimic. Și, trebuia să recunoască, el nu-i reproșase niciodată ceea ce îi făcuse.

Cu toate astea, Leslie fusese roasă de vinovăție de-a lungul anilor.

-De ce nu iei atitudine în fața lui? o chestiona adesea mama ei. De ce ți-e frică?

Ori de câte ori auzea întrebările astea, lui Leslie îi venea să strige: „*Mi-e frică să nu-l pierd! Am văzut cum e viața fără Alan, și nu mai îmi trebuie!*”.

Însă acum era sigură că viața ei cu Alan se sfârșise. Era doar o chestiune de timp. Trecuseră câteva minute bune de când stătea în loc, ținând volumul. Deschise cartea la primul capitol și citi: *Nu m-am măritat niciodată pentru că știam că iubirea m-ar fi legat în lanțuri, or eu, mai presus de toate, voiam libertate.*

Leslie închise cartea cu un pocnet. Cuvintele pe care le citise erau definitorii pentru propria ei viață. Întorcând capul, se uită spre partea din față a magazinului. Auzi clinchetul clopoțelului de la ușă și realizează că în prăvălie intraseră și alți clienți. „*De unde a știut bătrânelul?*” se întrebă ea. Nu, își spuse, n-ar fi avut cum. Auzea oamenii vorbind încet în capătul îndepărtat al anticariatului. Nu-i prea venea să se ducă și să-i spună bătrânului: *V-am spus că mă interesează medicina și răzbunarea. De ce mi-ați dat.. De ce mi-a dat ce îmi trebuie mie?* se gândi Leslie.

Așteptă câteva clipe să plece ceilalți. Îi auzea râzând, așa că probabil nu vor sta foarte mult într-un anticariat vechi și murdar.

Însă după mai multe minute erau tot acolo, așa că Leslie se uită în jur. Într-un colț, sub un teanc de cărți, înalt de treizeci de centimetri, era un scaun vechi de lemn, cu o perniță uzată pe el. Dând la o parte cărțile, Leslie se așeză. Nu știa de ce nu pleca, dar simțea că nu putea. Nu încă. Deschise cartea și începu să citească.

-Ce ai cumpărat tu? o întrebă Ellie pe Leslie. Stăteau la o masă lungă de lemn la The Wharf, având în față șase cutii cu mâncare. Trei erau pline cu fructe de mare prăjite, iar celelalte cu salată de varză, cartofi și porumb. După ce au comandat și până a sosit mâncarea, Ellie și Madison arătasera ce cumpărasera. Madison adunase trei săculeți plini cu jucării pentru copiii diverșilor prieteni.

-Sunt nașa Erskine-ului, spuse ea, zâmbind. În oraș s-a impus regula că, dacă ai un copil, Madison trebuie să-i fie nașă.

-Speră, probabil, că o să-i dai copilului darul frumuseții tale, spuse Leslie, făcând-o pe Madison să râdă și să roșească de plăcere. Ellie cumpărase veioza aligator și „alte câteva lucruri pe care nimeni nu le poate vedea până mâine”, spuse ea, zâmbind. Numai Leslie nu avea pungi pline de cumpărături. Ar fi trebuit să aleagă daruri pentru ele, pentru copiii ei și pentru Alan. Și Bambi? se gândi ea, apoi se uită la celelalte. Așteptau să le arate ce era în singura ei punguță.

-Scuze, spuse ea. M-am dus la un anticariat cu cele mai bune intenții, dar...

-Ai găsit o carte veche, interesantă și ți-ai petrecut tot timpul citind-o.

Leslie râse.

-De unde oi fi știind? întrebă ea pe ton de glumă.

-Deformație profesională. Și? Ai luat cartea?

-Da, răspunse Leslie. Am cumpărat-o. Când nu mai spuse nimic, Ellie forță:

-Ai de gând să ne vorbești despre ea? Leslie se întinse după pachetul. Când în cele din urmă se duse să plătească, bătrânelul nu-i reproșase că stătuse în magazinul lui aproape trei ore. Evident, nu era genul de om care să afișeze inscripția „Zăbovitul interzis”. Îi zâmbise doar, încasase prețul ridicol de mic de trei dolari marcat pe coperta cărții și spusese că spera să-i placă.

Leslie deschise punguța maro și puse volumul pe masă.

-Este despre o femeie din perioada victoriană, care a călătorit în jurul lumii, începând ea. A avut mai multe legături amoroase, dar o singură iubire de durată, un bărbat cu care fusese logodită la optsprezece ani, dar pe care îl părăsise ca să cutreiere singură prin lume.

-Seamănă cu tine, comentă Ellie, întinzând mâna după carte.

-Nu chiar, interveni repede Leslie, sperând ca tonul ei să sugereze că nici nu-i trecuse prin cap o astfel de idee. Eu am plecat, dar m-am întors.

-Ai face-o din nou? întrebă Madison cu gura plină, într-adevăr, mânca mai mult ca Ellie și Leslie la un loc.

-Să-1 părăsesc pe Alan, adică?

-Nu. Să te întorci la el. Dacă ai putea să-ți dai de la capăt, ai lăsa New York-ul ca să te întorci la bărbatul din orașul tău natal? Leslie zâmbi.

-Să spunem doar că New York-ul nu avea de gând să-și deschidă larg porțile pentru o dansatoare de calibrul meu. Iar la altceva nu aveam talent.

-Așa gândeam și eu când eram la școala de artă, spuse Ellie.

Trăiam, respiram, mâncam artă. Ea era totul pentru mine, și uite-mă acum.

Intenționa să muște dintr-o moluscă prăjită, dar îi dădu drumul la loc în cutie.

Poate că n-am ales bine cuvintele. Nu uite-mă acum, ci acum patru ani.

-Vrei să spui, când erai măritată cu un bărbat bolnav de invidie? întrebă Madison luând moluscă lăsată de Ellie. Aceasta se uită la Leslie.

-Are o vină de răutate pură în ea, nu-i așa? Leslie evită atât întrebarea personală pusă de Madison, cât și pe cea retorică a lui Ellie.

-Dar tu? o interogă ea pe Madison. Dacă ar fi să-ți dai de la capăt, ce-ai face?

Ellie interveni:

-Știind sau neștiind cum au decurs lucrurile?

-Cum adică? întrebă Leslie.

-Dacă ai fi teleportată deodată înapoi în timp și ar trebui să alegi, așa cum erai atunci, probabil că ai lua aceeași decizie. Madison înălță sprâncenele.

-Mă întrebi dacă,știind cum s-a sfârșit totul,aș răspunde la telefonul lui Roger,l-aș asculta implorându-mă să mă întorc în Montana ca să-l îngrijesc să poată merge din nou,și apoi s-o fac?

-Exact,spuse Ellie.De fapt,tu ești cea care întrebi,căci tu ai început.

-Dă-mi voie să mă gândesc,rosti sarcastic Madison.Roger sau viața.Ridică brațele lateral,de parcă erau talerele unei balanțe.Roger.Viața.Hmmm.Ce să aleg? Leslie râse.

-Pentru voi e ușor.Voi știți ce ați face.Madison ar rămâne în New York și ar deveni supermodel înainte de a se fi inventat așa ceva.Iar tu,Ellie,te-ai apuca de scris pentru că ai ști care e adevăratul tău talent.Dar eu...Ce posibilități aș avea eu?

-Să cunoști și alți bărbați în afară de Alan,răspunse Ellie imediat.Nici măcar nu știi ce se află acolo,afară.

-Roger și Martin,replică scurt Leslie.Ellie râse.

-Ai un punct.Madison înfipse furculița în mormanul de salată de varză din farfuria ei.

-Dar nu toți bărbații sunt răi,spuse ea încet.Thomas era acolo,afară.

Felul în care pronunțase „era” le făcu pe celelalte să își aducă aminte de moartea lui și să nu mai poată articula nici un cuvânt.Madison se uită la Leslie.

-Eu l-aș căuta pe Thomas.Pentru că celelalte două părură șocate,se uită cu reproș la ele.Nu,nu în felul ăla.Nu la o ședință de spiritism! Parcă vorbeam despre ce am face dacă am avea o a altă șansă.Dacă m-aș întoarce în timp,să zicem,la ziua în care ne-am întâlnit prima dată noi trei,și aș ști ce știu acum,aș încerca să-l găsesc pe Thomas.Atunci nu cred că era la medicină,dar poate...Glasul i se frânse,și se uită în farfurie.Povestea ei,felul în care își dedicase viața unui individ infect și,ca urmare,îl pierduse pe bărbatul iubit,plutea în jurul mesei ca un miros scârbos.Lângă farfuria ei era o broscuță de lemn care orăcăia când trăgeai de un șiret.Jucăria amintea de copilul pe care Madison nu-l va avea niciodată.Leslie sparse tăcerea.Luându-și cartea de pe masă,spuse:

-Cred că mi-ar plăcea să investighez și alte posibilități.

-Ți-ar plăcea să-ți petreci vacanța de primăvară cu puștiul bogat,presupuse Ellie.”*Domnul-Posibil-Viitor-Președinte*”,nu-i așa?

-Da,răspunse cu fermitate Leslie.Mi-ar plăcea.

-Ce e aia? întrebă deodată Madison.Leslie se uită la ce le arăta Madison.
Nedumerită,spuse:

-Cartea pe care am cumpărat-o.

-Nu.Ce iese din ea? Întorcând volumul,Leslie se uită la marginea de sus.

Dintre pagini apărea un colț de hârtie abia vizibil.Trase de el.Era o carte de vizită,de culoare crem,gravată într-un stil demodat,ca pe vremuri pe plăcile de cupru.

Viitorul,Inc.

„Ați dorit vreodată să vă rescrieți trecutul?” *Madame Zoya vă poate ajuta.Everlasting Street 333*

Leslie o citi,se încruntă,apoi i-o dădu lui Madison.

-Habar n-am ce e cu asta.N-am observat-o când am citit cartea.

Madison se uită o clipă la cartonaș,apoi îl puse pe masă.Deschizând poșeta,luă altă carte de vizită și o așază lângă a lui Leslie.Erau identice.

-E ciudat,spuse Leslie,dar bănuiesc că doamna încearcă să-și promoveze afacerea.Trebuie să fie greu să-ți câștigi existența într-un oraș mic ca ăsta.Poate că...Se întrerupse pentru că Ellie scotocise prin pungile ei și pusese pe masă,lângă celelalte două cărți de vizită,o a treia,identică.

CAPITOLUL 17

Cititoare în palmă,presupuse Madison în timp ce mânca din fructele de mare.

-Tarot,interveni Ellie.Sau,de fapt,ar putea fi regresionistă.

-Vieți trecute? întrebă Madison cu sprâncenele înălțate.Doamne,sigur mi-ar plăcea să descopăr că,timp de secole,am făcut lucruri tâmpite!

-Ai fost probabil o mare frumusețe și atunci.Poate ai fost curtezana favorită a vreunui rege,își imaginează Ellie.

-De ce curtezană și nu regină? întrebă Madison.De ce trebuie să fii și ilegală și imorală?

-În viața reală reginele nu sunt niciodată frumoase.Sunt alese pentru descendență,nu pentru aspect.

-Asta e valabil și pentru prințesa Diana? ripostă Madison.

-Ea n-a ajuns regină,nu-i așa? replică Ellie,ridicând dintr-o sprânceană.

-Dar asta nu înseamnă...

-Să mergem,le întrerupse Leslie și,fără să aștepte vreun răspuns,începu să-și strângă lucrurile.

-Înapoi acasă? întrebă Ellie,nedumerită de agitația lui Leslie.

Madison se aplecă spre ea.

-Cred că vrea să mergem la madame Zoya.

-Glumești,spuse Ellie,în timp ce chelnerița veni la masa lor.

-Mai doriți ceva,doamnelor? le întrebă,dar se uita fix la Ellie.

Înainte ca Ellie să apuce să comenteze ceva despre înfățișarea scheletică a

fetei, Leslie interveni:

-Știți unde este Everlasting Street?

Fata începu să strângă caserolele de pe masă.

-Eu nu ies prea des de aici, dar se vând hărți la librărie. Cele trei se uitară nedumerite la ea.

-De când locuiești aici? întrebă încet Leslie.

-De când m-am născut, răspuse fata. Sigur nu doriți desert? Se uită la Ellie.

Avem prăjituri cu ciocolată. Madison întinse brațul ca să o împiedice pe Ellie să o agrezeze fizic, iar chelnerița zâmbi doar și plecă, lăsând nota de plată pe masă.

-Dacă îi lasă cineva un bacșiș mai mare de 5 cenți, leșină, bombăni Ellie, însă fata o readuse la realitate. Pentru că în aceste ultime două zile fusese cu Leslie și Madison, uitase de ce se ascunsese trei ani. Leslie stătea în picioare de cealaltă parte a mesei, cu cardiganul și geanta pe braț, ținând cartea într-o mână și cartea de vizită în cealaltă. Se uita concentrată la ea.

Întinzându-se peste masă, Ellie îi luă cartonașul.

-Rescrierea trecutului, spuse ea. Aș vrea să mă întorc la perioada când nu eram grasă, rosti ea cu vehemență. Să găsim locul ăsta. Ellie și Leslie o priviră pe Madison.

-Doar nu credeți în chestia asta? Trebuie să fie o înșelătorie. Dacă cineva ar putea să trimită o persoană înapoi în trecut, acel cineva ar apărea la 60 de minute, și cum rar se întâmplă să pierd o emisiune... Se opri, sperând să le smulgă un zâmbet. Nu-i plăceau ghicitoarele. Când era adolescentă, una îi citise în palmă și îi spusese că o aștepta un viitor minunat, completat cu patru copii. După divorț, se gândise de mai multe ori la șarlatanca aia.

-De ce nu vă duceți voi două, iar eu am să... Începu Madison, dar expresia fețelor lui Leslie și Ellie o facu să bată în retragere. În regulă. Ce am de pierdut? Viitorul meu nu poate fi mult mai rău decât trecutul.

-Ba da. Ai putea ajunge bogată, renumită și abandonată de toate persoanele pe care le-ai cunoscut vreodată pentru că au decis că acum ești snoabă, glumi Ellie.

-Sau ai putea fi aleasă președinta Carnavalului de Iarnă din orașul tău, de la care se așteaptă să strângă bani, dar și să-i cheltuiască, spuse Leslie.

-Sau... Începu Ellie. Madison ridică mâna.

-Mă predau. Ați câștigat. Așadar, cum găsim Everlasting Street?

-Parcă am văzut o redacție de ziar undeva, își aminti Leslie.

-E lângă farmacie. Mă întreb câți abonați are.

-Cel puțin un sfert din oraș, spuse Madison, zâbind. Ceea ce e cam de două ori mai mult decât are ziarul din Erskine.

-Mergem? întrebă nerăbdătoare Leslie.

-Lăsați-mă pe mine să achit nota de plată,spuse Ellie cu un mic zâmbet răutăcios.

Cinci minute mai târziu,mergeau pe strada principală spre redacția ziarului.Insă nu făcuseră două sute de metri,când văzură un indicator pe care scria „*Everlasting Street*”.Era mai mic decât celelalte și aproape ascuns după frunzele arămii ale unui fag magnific,totuși era acolo.

-Trăiește aici de-o viață,dar nu a auzit de strada asta,bombăni Ellie,uitându-se la indicator.

-Ei bine,doamnelor,mergem? întrebă din nou Leslie.Nu așteptă răspunsul,și o luă înainte,urmată imediat de Ellie.Madison venea cu reținere în urma lor.

-Treaba asta zău că e absurdă,spuse Madison.Nu știu ce sperați să aflați.

Ghicitoarele caută să obțină tot ce pot.Am văzut o dată un documentar la TCL și am descoperit cum găsesc ele indicii despre viața ta în hainele pe care le porți,în bijuteriile tale,chiar și în ținuta ta.Apoi,indiferent cât de puține le spui,ele se leagă de aceste indicii.Totul e numai teatru.Comentatorul a luat două lecții,iar la sfârșit a spus cuiva viitorul.S-a descurcat foarte bine cu ghicitul,dar...

În timp ce Madison vorbea,își continuau drumul.Strada îngustă era pustie.Pe nici o parte nu erau case.La un moment dat,însă,se lăsa înspre dreapta,și se pomeniră în fața unei case mari în stil victorian,la vederea căreia Madison amuți.

Casa nu era imensă,dar era frumoasă.Lira zugrăvită într-un fel complicat,de parcă era desprinsă din pliantul unei companii distribuitoare de vopseluri.

Culoarea de bază era verde-gri,cu nuanțe de maro și verde închis.Balconașul avea baluștri,vopsiți cu meticulozitate în cele trei tonuri.

-Aș ti vrut să vadă și Alan asta,spuse Leslie încetișor,li plac la nebunie casele victoriene.

-E o imitație,probabil,bombăni Madison.

-Nu,o contrazise Leslie.Mă pricep cât de cât la construcții,și asta sigure veche.

-Uitați-vă la liliac,le atrase atenția Ellie,arătând cu capul spre o tufa înaltă de trei metri din dreapta casei.Leslie se întoarse spre Ellie.

-Liliacul nu înflorește primăvara? Acum suntem în octombrie.

O clipă,cele două femeie se uitară una la alta uimite.

-Aveți de gând să intrați în vreun soi de transă? E plantă.Plantele înfloresc în diferite perioade.Și ce? A ei înflorește în octombrie,a voastră în mai.Terminați cu prostiile!Pentru că tot nu se mișcau,Madison le apucă de braț și le trase spre gardulețul alb care împrejmuia casa.

-Zău așa,fetelor! M-ați târât până aici,iar acum dați înapoi.

Nici Ellie,nici Leslie nu răspunseră,și Madison le conduse către veranda din față.Acolo nu era nici măcar o frunză uscată.Era curată și îngrijită ca și grădina.

-Nu cred că pomilor ei le cad frunzele,șopti Ellie.

-Am sentimentul că liliacul ar fi înflorit ca acum chiar dacă am fi în ianuarie,îi replică Leslie.Madison ridică mâinile exasperată.

-Sigur! Madame Zoya e verișoară primară cu Merlin,și...Oh,nu,e reincarnarea lui și...Când văzu că vorbește singură,renunță să mai continue și puse degetul pe butonul soneriei.

Femeia care deschise ușa ar fi putut părea o bunică dolofană,plăcută,doar că avea părul vopsit într-un portocaliu țipător.Pe de altă parte,se gândi Ellie, bunicile din ziua de azi făcuseră cunoștință cu LDS-ul și alte asemenea „noutăți”,așa că era posibil să aibă și părul portocaliu.

-Poftiți înăuntru,le invită ea cu bunăvoință,deschizând larg ușa.În interior,casa era mobilată în stil francez,cu țesături drăguțe,în culori vii și canapele și scaune cu tapiserie groasă.Remarcând expresia lui Leslie,femeia râse.

-Răposatul meu soț iubea stilul victorian,lămuri ea.Avea o voce plăcută,catifelată și caldă,care te făcea să ai încredere în ea.Cum putea să-ți facă rău cineva cu o astfel de voce? Însă eu nu m-am omorât niciodată după acest stil,așa că am ajuns la un compromis.Exteriorul este victorian,iar interiorul, confortabil.Să nu aud de canapele cu păr de cal!

Le zâmbi tuturor,așteptându-se parcă să râdă o dată cu ea,dar Leslie și Ellie cercetau din ochi fiecare colț al casei.Numai Madison se uita la ea.

-Dumneavoastră sunteți madame Zoya? întrebă ea cu o undă de dispreț.

Femeia nu se arată ofensată.

-Este pseudonimul profesional.Eu mă numesc Bertie,prescurtare de la Brutilda.E un nume de familie.Ei bine,cu ce vă pot fi de folos,tinere doamne?

Apelativul „tinere” le făcu pe Ellie și pe Leslie să zâmbească,dar nici una nu vorbi.Să fi spus de ce veniseră ar fi însemnat să admită că ea putea să...Ei bine, ce anume pretindea că poate să facă?

-Noi,ăă,am găsit cartea dumneavoastră de vizită,începu Ellie,apoi trebui să își dreagă glasul.Dumneavoastră,ăă,ghiciți viitorul?

-Oh,vai de mine,nu,protestă madame Zoya/Bertie/ Brutilda.Eu trimit oamenii înapoi în timp ca să-și schimbe viața.

Habar n-am care e viitorul unei persoane.Sau trecutul.Eu doar asta pot să fac.

Se aflau tot în foaietul adorabilei case.În stânga,pe sub o arcadă,intrai în camera de zi,în dreapta,în sufragerie.În fața lor era scara principală care ducea la un hol unde două măsuțe elegante flancau o ușă deschisă.

Înăuntru se vedea colțul a ceea ce părea să fie un pat cu baldachin.

-Doar asta? repetă Ellie uimită.

-Atât,spuse voioasă madame Zoya.Și-acum,dacă vă interesează,să mergem în spate și,după ce discutăm detaliile financiare,putem începe.

-Aaaaaal exclamă Madison.Detaliile financiare.Madame Zoya își întoarse fulgerător capul și o fixă pe Madison cu o privire care ar fi îngrozit orice școlar.

-Da,dragă,confirmă ea cu fermitate.Am și eu cheltuieli la fel ca tine,șa că cer bani pentru serviciile mele.Zâmbind slab,Madison facu un pas înapoi.

-Aș vrea să știu mai multe despre dumneata înainte să iau o decizie,îi ceru Leslie zâmbind.La urma urmelor,n-am mai auzit de cineva care poate să facă așa ceva.

Surâsul plăcut al lui madame Zoya reveni când se uită la Leslie.Nu le invită să stea jos sau să intre în camera de zi.

-Fac exact ce scrie pe cartea mea de vizită,ajut oamenii să-și rescrie trecutul.

Fu rândul lui Ellie să facă un pas înainte.

-În regulă,împușcă-ne că nu înțelegem,dar habar n-avem ce înseamnă asta.Poate vrei să ne explici de la început.O clipă,madame Zoya o privi intens pe Ellie,de parcă voia să se convingă că spunea adevărul.Chiar nu știa ce înseamnă rescrierea trecutului? Privirea femeii o facu pe Ellie să se simtă de parcă cerea să i se explice noțiunea de mașină sau televizor.Ca și când ar fi trebuit să știe.O clipă,fu tentată să ia *Pagini Aurii* și să-i arate femeii că era singura persoană la care scria „*Trecut' Rescriere*”.

Însă nu avea de gând să rateze un subiect bun,șa că își mușcă limba ca să-și păstreze remarcele pentru ea și se uită la femeie cu regret.Nu,scuze,dar nu știa ce însemna a rescrie trecutul.

Când madame Zoya păru satisfăcută că nici una dintre ele într-adevăr nu știa ce putea să facă,începu să turuie atât de repede încât abia puteau să o urmărească.

-Vă pot trimite în trecut doar pentru trei săptămâni.Firește,voi veți alege când și unde vreți să mergeți,iar la sfârșitul perioadei veți reveni aici,fără să fi trecut o secundă.Atunci vi se va da de ales.Vă puteți păstra viața așa cum e acum sau puteți urma viitorul pe care tocmai vi l-ați creat.Totuși,trebuie să vă avertizez că alegerea noului viitor comportă riscurile necunoscutului.În viața asta poate ați scăpat de accidente și de moartea celor dragi,dar cine știe ce se va întâmpla în cealaltă? A venit odată la mine un bărbat care a ales noul viitor,apoi i-a căzut brațul.Mă rog,nu chiar căzut.Mai degrabă i-a dispărut.În vechea lui viață nu fusese acolo unde s-a petrecut accidentul în noua lui viață,șa că nu rămăsese fără braț. Dar asta e riscul pe care ți-l asumi.Mai aveți întrebări?

Leslie și Madison stăteau uitându-se cu ochi mari la femeie neînțelegând pe deplin.Însă Ellie era obișnuită să fie atentă la povești,și era familiarizată cu stilul prescurtat folosit acum.

-Așadar,dacă rămân cu ce au acum,vor ține minte noul viitor,calea pe care nu au urmat-o? Și iau cu ele în trecut cunoștințele actuale? întrebă Ellie.

-Decizia lor,spuse madame Zoya.Tin minte sau uită după cum doresc.Și,da,se întorc cu tot ce știu acum.Pot aibă optsprezece ani și să dețină cunoștința unei femei șaiszeci.O mulțime de oameni aleg așa.

Madison nu înțelesese întru totul ce se spusese,dar cunoștea cuvântul „uitare”.

-Eu aș vrea să uit ce mi s-a întâmplat din ziua în care ne-am cunoscut noi trei,spuse ea încetișor.Madame Zoya o auzi:

-E alegerea ta.Așadar,ce ați hotărât?

-Cât costă treaba asta? întrebă Ellie.Ea era propriul său agent,așa că nu avea nici o reținere să discute despre bani.

-O sută de dolari.Cele trei femei se priviră uluite,dar Leslie își reveni prima.

-Vrei să spui că ne trimiți înapoi contra a doar o sută de dolari?

Ochii lui madame Zoya scânteiară de veselie și se uită direct la Madison.

-N-ai auzit asta la Canalul învățăturii,nu-i așa,dragă? Emisiunea aia era numai despre bani? Madison încercă să zâmbescă,apoi își feri jenată privirea.Avea un interfon pe verandă ca să poată spiona orice conversație particulară?

-Ce dracu'?! spuse Ellie băgând mâna în geantă după portofel.Fac cinste.Chiar dacă nu merge...Cu spatele la madame Zoya,le privi încruntată pe Leslie și Madison,dându-le de înțeles că era sigură că toată treaba era o farsă...Pot să decontez cheltuielile ca cercetare.Întorcându-se spre madame Zoya,îi întinse trei bancnote de câte o sută de dolari.Zâmbind,femeia luă banii,îi strecură în buzunarul rochiei imprimate cu flori de levănțică,apoi arătă spre un hol de lângă sufragerie.

-Pe aici e biroul meu.Urmați-mă.

-Țineți-vă bine,le șopti Ellie celorlalte.Madame Zoya le conduse într-o cameră mică din spatele casei.Pe două laturi erau ferestre prin care se vedea o parte foarte umbrită a grădinii.Lujeri groși de viță sălbatică se cățarau pe un gard înalt,iar deasupra lor se aplecau crengile copacilor.Nu se zărea nici o floare,nici o fărâmă de culoare care să spargă verdele închis.Singurele obiecte din cameră erau trei scaune identice,cu spătar înalt și tapiserie verde închis,așezate cu fața la fereastră,iar pe podea un covor mare,luxuriant,cu frunze îngemănate.

În ansamblu,camera era liniștitoare,iar scaunele le dădeau impresia că fuseseră așteptate.Ellie încercă să înveselească atmosfera printr-o glumă.

-Și dacă numai două dintre noi ar fi acceptat? întrebă ea zâmbind. Ai fi alergat repede să scoți un scaun? Madame Zoya nu râse.

-Îmi aleg bine potențialii clienți. Știu că toate trei aveți nevoie de mine.

Auzind-o, Madison încercă să se întoarcă și să iasă din cameră, dar Ellie și Leslie o prinseră de brațe și o traseră înapoi, apoi o duseră la scaunul din mijloc și o așezară acolo.

-Doare? întrebă Madison.

-Nu, bineînțeles că nu, răspunse madame Zoya. Singura durere este cea pe care o suporti în viață. Eu nu îți voi cauza absolut nici o durere. Și acum, fiecare dintre voi trebuie să-mi spună unde vrea să meargă.

-Vrei să spui, în timp? întrebă Ellie. Madame Zoya se uita la ea de parcă se îndoia de inteligența ei.

-Bineînțeles că în timp. Oh, mai e o cerință de care nu v-am spus. Madison se uită la Ellie și la Leslie cu o privire „*V-am zis eu!*”

-Vreau să vă fotografiez. Am un album cu toți clienții mei-înainte și după. Mă ajută să țin minte.

-Putem vedea și noi albumul? sări imediat Ellie.

-Tu ești scriitoarea, nu-i așa, dragă? întrebă madame Zoya, zâmbind. Ghicesc întotdeauna scriitorii. Ei încearcă mereu să transpună fiecare cuvânt în pagină, adică în bani pentru ei, nu-i așa?

O spuse ca și cum asta era singurul lucru care o interesa pe Ellie în viață. Aceasta încercă să zâmbească, simțind că se înroșește la față.

-Mă întorc într-o secundă și sper ca până atunci să vă hotărâți, spuse madame Zoya. În clipa în care ieși din cameră, Madison explodează:

-În ce dracu' ne-ai băgat?

-Ellie sau eu? întrebă calmă Leslie.

-Ce contează? Toată treaba asta e absurdă. Eu plec.

-Dacă e escroacă, am rămas fără trei sute de dolari, spuse Ellie încet, cu ochii pe ușa. Dar dacă poate să facă ce spune-nu că așa crede asta-îl poți găsi pe Thomas.

-Înainte să fi avortat, spuse Leslie atât de încet, încât abia o auziră.

Madison se așeză la loc și se uită drept în față la verdeța din grădină. Părea șocată.

-Dar tu? o întrebă Leslie pe Ellie. Vrei să te întorci în ziua în care ne-am cunoscut? înainte să-1 fi întâlnit pe fostul tău soț?

-Nu! refuză cu hotărâre Ellie. Cine știe ce mi s-ar fi întâmplat? Poate așa fi cunoscut un tip normal, cumsecade, și până acum așa fi avut cinci copii. Dacă se întâmpla așa, n-aș fi avut timp să descopăr că pot să scriu. Nu, cu toate că era un

nemernic-sau poate tocmai din cauză că era un nemernic și voiam să evadez-am scris.Aș vrea să schimb doar nedreptatea care mi s-a făcut la divorț.Dar tu? Surâzând,Leslie dădu să răspundă,dar în clipa aceea intra madame Zoya cu un Polaroid ieftin.

-Zâmbiți,dragelor,spuse ea,apoi le fotografie pe rând. Nu le arată pozele care ieșiră din aparat.De fapt,nu se uită nici ea la ele,ci le puse pe pervazul ferestrei.

-V-ați hotărât? întrebă ea,de parcă era vorba de masa de prânz.

-Da,răspunse Leslie,în timp ce Ellie și Madison se mulțumiră să dea din cap. Madame Zoya se uită la Madison.

-Tu ești prima,dragă.Simt că tu ai pierdut cel mai mult.

-Parcă nu ghiceai în palmă,comentă Madison fără să gândească.

-Nu ghicesc,spuse madame Zoya,zâmbind în continuare.Dar am trăit destul ca să recunosc durerea în ochii unei persoane.Ia zi,unde vrei să mergi?

-În ziua în care ne-am cunoscut noi trei,răspunse hotărâtă Madison.Nouă octombrie 1981.

-Și tu?

-În urmă cu trei ani,șapte luni și două săptămâni,spuse Ellie.Cu trei săptămâni înainte de data înfățișării pentru divorț.Madame Zoya se uită la Leslie.

-Eu nu știu data exactă,dar prin aprilie 1980,cu un an înainte de absolvirea colegiului,spuse Leslie.Vacanța de primăvară,adaugă ea încetișor.Îi era jenă că celelalte auzeau asta,întrucât considera că era o prostie să-și dorească să reîntâlnească un băiat pe care nu-l mai văzuse de douăzeci de ani.Dar cum putea ea să explice că era înlănțuită de iubire? Oricât s-ar fi străduit să explice,știa că,prin comparație,problemele ei n-ar fi fost considerate la fel de serioase ca ale lor.Cum să fi concurat un soț necredincios cu cele prin câte trecuseră Madison și Ellie? Dacă-refuza să folosească,fiе și-n gând,cuvântul „când”-ea și Alan divorțau,era sigură că el avea să fie corect,cinstit și...”Pungaș”,parcă auzi glasul mamei sale.

-Ești sigură,dragă? o întrebă madame Zoya.Absolut sigură?

-Da! răspunse cu fermitate Leslie.Sunt sigură.Foarte sigură.

-În regulă,atunci.Lăsați capul pe spate,închideți ochii și gândiți-vă la perioada în care vreți să ajungeți.Ascultătoare,cu sentimente amestecate privind absurditatea întâmplării,femeile se rezemară de spătarele scaunelor și închiseră ochii.

Imediat,toate trei avură impresia că pluteau.Era o senzație minunată,și fiecare zâmbea în timp ce o trăia.După o clipă,plutirea încetă și parcă treceau rapid printr-un tunel.Chiar înainte de a ajunge la capătul tunelului,Madison își aminti că erau pe drum când ea vorbise de emisiunea pe care o văzuse la televizor,nu pe

verandă. Atunci cum de o auzise madame Zoya? Nu apucă să găsească un răspuns-deschise ochii și realizează că stătea pe o bancă în sala de așteptare a Departamentului de Circulație din New York, și înspre ea venea o Ellie foarte tânără, foarte subțire.

CAPITOLUL 18

MAI 1997 LOS ANGELES, CALIFORNIA

Ellie lăsa stiloul și se uită iar la ușa. Pe biletul de pe ușa detectivului particular scria „*Mă întorc în zece minute*”, dar ea aștepta de treizeci și două de minute și încă nu apăruse. Coborî din nou privirea în carnet. Făcea însemnări pe marginea unei povești cu trei femei care se întorc în timp și își schimbă viața. Cartea puncta despărțirea de volumele ei obișnuite despre viața și aventurile lui Jordan Neale, dar dacă era bună, avea să le placă cititorilor.

Se uită la ceas, apoi privirea îi coborî pe picioarele expuse de fusta scurtă din denim. Lăsând carnețelul pe bancă, lângă ea, își puse mâinile în jurul taliei. Și-o măsurase în fiecare dintre cele trei zile de când se întorsese, și simțise un fior de plăcere constatând că talia ei era iarăși micuță. Și, în fiecare dimineață, se cântărise. Prima dată când văzuse acul oprindu-se la cincizeci și cinci de kilograme, izbucnise în plâns.

În urmă cu trei zile, chiar înainte să împlinească patruzeci de ani, fusese trimisă înapoi la vechea ei viață, în fostul ei corp, mai subțire. Însă, mai important, fusese trimisă înapoi la propria-i minte. Căci pentru prima dată după ani de zile, subiecte de cărți îi umpleau imaginația. Avea energie. Avea sentimentul că i se vor întâmpla lucruri bune, că era posibil. Acest sentiment de fericire era ciudat căci știa ce lucruri oribile urmau foarte curând, dar întrucât nu i se întâmplase încă nimic nu era deprimată după divorț.

-Cât timp se irosește cu deprimarea! șopti ea. Ședea pe o bancă de lemn în fața biroului lui Joe Montoya, detectivul particular pe care îl angajase să-l investigheze pe viitorul său fost soț. Se dusese la el în prima zi în care se întorsese și-i spusese o mulțime de lucruri. Cele mai multe le aflase după divorț, dar acum știa ce punea la cale soțul ei. În prima ei vizită la detectiv, se așezase de cealaltă parte a biroului lui, își deschisese carnetul și începuse să-i înșire lista lucrurilor importante pentru divorț.

-O să afirm că este coautor la cărțile mele, așa că vreau să faci un raport al activităților lui zilnice care să arate că este prea ocupat să se distreze pe cheltuiala mea ca să mai aibă timp să mă ajute. Și spuneai că știi un expert contabil? Vreau să aflu ce-a făcut soțul meu cu banii mei de-a lungul anilor.

Bărbatul scria repede, ridicând uneori ochii pentru a o privi speculativ. Își putea imagina ce gândea, că majoritatea femeilor în pragul divorțului erau înecate în lacrimi și nefericire. Așa fusese și ea-și pierduse totul.

-O să pretindă că a făcut documentarea pentru cărțile mele, că a contribuit cu cel puțin jumătate la scrierea lor, continuă ea. Și o să mai spună că a administrat în mod strălucit banii câștigați, așa că am nevoie de un contabil care să verifice diferența dintre ceea ce am câștigat și ce a rămas după el. Și mai am nevoie de cineva care să-l facă să vorbească.

-Ce? întrebă Montoya.

-Lunecosul meu fost soț-aproape fost, adică-o să spună că nu a ascuns nici un ban, dar eu știu că a făcut-o pentru că, după divorț, am aflat că...

-Cum adică, ”după divorț”? interveni detectivul.

-Scuze. Greșeala mea, răspunse ea zâmbind. Asta pentru că vreau atât de mult să scap de el încât am tendința să mă gândesc la divorț ca la un lucru terminat.

Își dădea seama că nu acceptase explicația, dar nu își făcea griji că ar putea ghici adevărul.

-Ai pe cineva care să reușească să-l tragă de limbă pe fostul...ăăă, soțul meu? insistă ea. Trebuie să fie un bărbat, de preferință unul care arată ca un bețiv sau chiar e. Detectivul lăsă stiloul jos.

-Care e legătura dintre un bețiv și banii ascunși?

-Fostul meu... Oricât s-ar fi străduit, nu putea și pace să-l mai numească „soțul ei”. Se duce deseori seara la un bar. Cred că se întâlnește acolo cu o femeie.

-Înțeleg, spuse Montoya, apoi se aplecă asupra biroului și ridică stiloul.

-Ba nu înțelegi. Nu-i vorba de altă femeie. Inspirând adânc, se rezemă de speteaza scaunului și încercă să se calmeze. Domnule Montoya, pot să fiu sinceră cu dumneata?

-Ne-ar ajuta, zise el, așezându-se mai bine în scaun.

-Adevărul e că, atunci când ai mulți bani, pe judecători și pe avocați nu-i interesează câtuși de puțin cine cu cine se culcă. M-aș putea duce la tribunal cu fotografiile color opt pe zece cu fostul meu soț în pat cu doi bărbați, trei femei și un cimpanzeu și n-ar avea nici o importanță. Pentru ei contează banii și atât.

Bani, bani și iar bani. Nu mă deranjează să-i dau jumătate din ce am câștigat în trecut, și nu că ar merita, dar pot trăi cu asta. Însă îl cunosc, iar el o să spună la tribunal că n-aș fi putut să scriu fără el. Și, bazându-se numai pe cuvântul lui, judecătorul o să decidă că merită mult mai mult. O să spună că Martin Gilmore merită tot venitul meu din trecut și jumătate din cel viitor, pentru că el m-a adus aici. Eu trebuie, și încă foarte repede, să adun suficiente dovezi pentru a arăta la

tribunal că Martin Gilmore nu e o persoană corectă,cu spirit de sacrificiu cum încearcă să pară.Vreau să dovedesc că fura bani de la mine și că acum îi are ascunși.Trebuie doar să aflu unde.Detectivul o urmărea cu atenție.Știa ce scriitoare de succes era,și mai avusese și alți clienți scriitori,așa că știa de drepturile de autor.

-Vorbești de milioane,nu-i așa?

-Milioane în dolari,și o cantitate inimaginabilă pierdută din demnitate și respect de sine,spuse ea încet.El urmărește banii,însă eu mă lupt pentru echilibrul meu mintal.Pentru viitorul meu.El continuă să se uite la ea.

-Și ce te face să crezi că va vorbi cu un străin despre banii ăștia? Cu un străin bețiv? Ellie zâmbi.

-Fostul meu soț are o gură mare și îi plac bețivii,spuse ea.Ratații îl fac să se simtă bine,prin comparație.

-Și vrei să vorbească de banii pe care i-a ascuns?

-Da.Unde sunt banii pe care i-a scos din conturile mele bancare de-a lungul anilor? Am făcut și eu niște socoteli,deși cheltuia-cheltuiește-exagerat,eu am câștigat mai mult.Dar nu știu unde sunt acele sume.În ultimele trei zile am cercetat fiecare bucată de hârtie din casă,dar n-am găsit nimic.Singura speranță este ca el să vorbească.Montoya ridică întrebător din sprâncene.

-Și crezi că o să-i mărturisească unui străin?

-Da,afirmă cu fermitate Ellie.Martin adoră să se laude,să le spună oamenilor ce deștept este.Dacă infiltrezi pe cineva lângă el,cineva care are o poveste tristă despre o nevastă care îl jecmănește,Martin își va da în vileag toate secretele,învățându-l cum să întoarcă roata.Detectivul pufni,clătină din cap,apoi începu din nou să scrie.

-În regulă,vine bețivul.Am un prieten actor care...

-Cum arată?

-În ultima piesă a fost un marțian verde cu două capete,dar cred că se va descurca ușor.Detectivul îi zâmbi și ea îi răspunse.

-Ce urmează? întrebă el.Ellie îi dădu toate detaliile de care avea nevoie ca s-o ajute să dovedească că fostul ei soț ascundea bani de ani de zile.Dacă îi putea găsi,nu avea să fie condamnat pentru furt; oh,nu,faptul că lua bani de la soția lui era perfect legal.Majoritatea oamenilor ar fi fost de acord că era imoral,însă ea văzuse că legii nu îi păsa de imoral,numai de ilegal.Nu,Ellie putea doar,dacă dovedea că banii erau la el,să-l forțeze să-i împartă,să-i dea înapoi jumătate din ei,potrivit legilor cu privire la proprietatea comună.Și,poate,dacă reușea în asta,atunci judecătorul n-ar fi crezut că Martin era cinstit când susținea că o

ajutase să scrie cărțile. După prima întâlnire cu detectivul, se întorsese acasă cu Range Rover-ul ei roșu, în casa pe care o împărțea cu Martin. Data trecută, judecătorul hotărâse că Martin obținea casa, dar Ellie trebuia să plătească ipoteca. "Raționamentul" era că Ellie îl „forța” pe Martin să se întoarcă la cariera abandonată pentru a se ocupa de activitatea ei și, întrucât acolo exista un mic studio de înregistrări, el trebuia să aibă casa aia.

Când intră, se bucură că Martin nu era acolo; nu credea că ar fi suportat să-1 privească. De fapt, nu putea să se uite nici prin casă, pentru că știa că ar fi văzut toate lucrurile ei personale care, data trecută, deveniseră ale lui Martin: vasele de gătit, aparatura fotografică, fotografiile făcute în ani și ani, cărți de bucate, chiar și câteva haine. Așa că, o luă la fugă, ieși pe ușa din spate și coborî dealul către atelierul ei. Știa că, dacă istoria se repeta, judecătorul avea să-i ia și iubitul ei atelier. I-1 va da lui Martin, pentru că credea minciunile lui. Însă la doar câteva luni după ce ea va semna acordul de proprietate, Martin avea să închirieze totul, ca să se mute în Florida, să trăiască în lux pe banii ei.

În timpul primelor trei zile după întoarcerea în trecut, fusese atât de ocupată încât nu se uitase la nimic. Lucrase din nou!

Avusese trei ani lungi în care se gândise doar la nedreptatea îngrozitoare care i se făcuse. Luni întregi se întrebuse de ce-l crezuse judecătorul pe Martin.

Sincer vorbind, nu mai spera că o să înțeleagă vreodată de ce i se făcuse asta, dar poate că, acum, avea să poată schimba ceva. Prima dată fusese luată prin surprindere de acele acuzații. Nu făcuse altceva decât să se plângă de nedreptatea întregului proces. Când reapăruse în orașelul de lângă L.A. unde locuiseră ani de zile, îi trebuise ceva timp să își aducă aminte că, după ce înaintase divorțul, se mutase la un hotel. În acel timp doar plânsese și vorbise la telefon cu avocatul ei. Mândrianu o lăsase să apeleze la prieteni sau la rude, așa că așteptase singură într-o cameră. Dar de data asta nu va proceda la fel. Și, își reaminti, încă mai avea dreptul să fie în casă, la fel ca Martin, și dacă îl vedea-asta era. Însă până acum, deși venise de mai multe ori, ba chiar stătuse înăuntru ore întregi căutând hârtii, nu-l văzuse.

În cele trei zile își petrecuse foarte mult timp redactând scrisori și solicitând documente. De la editura ei ceruse o depoziție sub jurământ din care să reiasă că soțul ei nu negociase niciodată un contract pentru ea. Îi ceru administratorului banilor ei o declarație în care să mărturisească că soțul ei nu îi scrisese sau telefonase niciodată cu privire la vreo investiție. Trei zile, Ellie scotoci prin documente și adună tot ce putu. La tribunal avea să se spună că mințea privitor la venitul ei, de aceea solicită editurii bilanțul financiar pentru fiecare an.

Așa că acum stătea pe bancă, așteptându-l pe detectiv pentru a revizui împreună lista. Și voia să discute cu el despre sănătatea ei mintală. De fapt, să vadă dacă avea vreo idee despre cum putea să dovedească că e întreagă la minte. În timpul primului divorț Martin spusese că ea fusese de două ori la psihoterapeuți, ceea ce însemna că era dezechilibrată și, prin urmare, incapabilă să își administreze veniturile. Când auzise asta, răsese. Era chiar ridicol. Dar nimeni altcineva nu răsese. Chiar și acum, știind ce urma, problema asta cu sănătatea mintală era un punct spinos. Cum poți dovedi că ești întreagă la minte?

Se gândea atât de concentrată la această chestiune încât nu observase că cineva urcase scările, venind pe hol. Când se uită la ușă și văzu un bărbat rezemat de ea, tresări.

-Oh! Scuze! Nu te-am văzut, spuse ea.

Era înalt, având în jur de șaiszeci și cinci de ani sau poate chiar șaptezeci, dar se menținea bine. Ca mulți bărbați din California, era îmbrăcat în costum de cow-boy. De regulă, ținuta asta era de paradă, dar intuitiv Ellie știa că nu era și cazul bărbatului ăsta. Probabil că își petrecea majoritatea zilei călare și animalul lui preferat era, fără îndoială, tăurașul texan.

-N-am vrut să te sperii, zise el cu blândețe. Era unul dintre acei bărbați pe care femeile erau invidioase pentru că vârsta îi avantaja. Ridurile din colțurile ochilor îl făceau mai chipeș decât fusese, probabil, când era tânăr. Purta blugi Levi's, o cămașă crem cu nasturi de argint, cizme de cow-boy, iar în mâini ținea o pălărie cafenie de cow-boy. Însă erai atât de gânditoare, încât aș fi putut să mân o cireada de vite pe aici și n-ai fi remarcat nimic. Ea îi zâmbi. Bărbatul ăsta o făcea să se simtă la largul ei, de parcă erau prieteni vechi.

-Mă gândeam cum să dovedesc că nu sunt nebună. Ai vreo idee?

Crezuse că vorbele ei vor fi considerate o glumă, însă el o privi cu seriozitate.

-Dacă ai venit la domnul Montoya, bănuiesc că e vorba de un proces, iar dacă încerci să dovedești că ești în deplinătatea facultăților mintale, atunci trebuie să ai bani. Nimănui nu-i pasă de sănătatea mintală a unui sărac. Deci, cine încearcă să obțină controlul asupra banilor tăi? Ellie se uită la el cu gura căscată.

-Fostul meu soț, reuși ea să articuleze în cele din urmă. În curând, oricum.

-Pare logic, spuse bărbatul. Ce face? Afirmă că întotdeauna ți-a „administrat” banii și, întrucât ești nebună, o să ți-i administreze și după ce îl părăsești? Și cum tu ești femeie, iar el e bărbat, probabil că judecătorul îl ascultă pe el.

Poate din cauza felului în care îi vorbise sau a muncii uriașe pe care o depusese în ultimele trei zile, sau pentru că trecea iarăși prin toate astea, Ellie își luă fața în mâini și izbucni în plâns.

Ca un cavaler din trecut,bărbatul se așează pe bancă lângă ea,scoase o batistă curată,albastră,și i-o întinse.

-Îmi pare rău,rosti ea,printre suspine.De obicei nu plâng în fața altora,dar toate astea sunt atât de îngrozitoare,și nimeni nu mă crede! Oamenii au impresia că tribunalele din America sunt corecte și juste și dacă cineva ajunge la proces o să aibă parte de o judecată dreaptă.Și oamenii cred că dacă am câștigat atâția bani, am putere.Dar n-am,pentru că nimeni nu mă crede.Toți îl cred pe el.Nu înțeleg.Orice spun eu,consideră că mint,dar orice spune el,cred.Le-am mărturisit că are o grămadă de bani ascunși undeva,darnici avocatul meu,nici al lui,și nici judecătorul nu m-au ascultat.A afirmat că a fost coautor la cărțile mele,și ei au acceptat pur și simplu,deși n-ar putea numi trei titluri ale cărților mele,cu atât mai puțin subiectul.Totuși,eu am încercat să le dovedesc că dacă am fost suficient de sănătoasă la minte să câștig bani,atunci cu siguranță am reușit și să îi bag într-o bancă,însă ei au spus nu,asta nu e adevărat.La urma urmelor, scriitorii sunt mincinoși notorii,nu-i așa? Și acum nu-mi vine să cred că mă destăinui unui necunoscut!

Ellie încerca să-și oprească lacrimile și își tot ștergea ochii cu batista.

-Deci de acolo te știi,spuse cow-boy-ul,uitându-se lung la ea.

Ellie își trase nasul.

-Poftim? De unde?

-De pe coperta unei cărți.Soția mea le are prin toată casa.Ești...Care-i numele? Ea îl tot pomenește.Erau ani de când nu o mai recunoscuse cineva după coperta unei cărți.În primul rând,se îngrășase atât de mult încât nu mai semăna cu cea din poză și,în al doilea rând,dacă nu ți s-a publicat o carte de trei ani,publicul te uită.Dar acum nu era grasă și tocmai îi apăruse o carte în urmă cu șase săptămâni.Mai era încă în primele cinci locuri pe lista celor mai bine vânduți scriitori.Își trase din nou nasul.

-Care nume? Alexandria Farrell sau Jordan Neale?

-Asta e! exclamă bărbatul.Ambele.Soției mele îi plac la nebunie cărțile tale.Cu adevărat.Vrea să fie ca femeia din carte.Care din ele e aia?

-Jordan,preciza Ellie.El facu semn din cap spre carnetul de lângă ea:

-Nu-mi spune că scrii încă una!

-Poate nu tot cu Jordan Neale,dar,oricum,altă carte.Felul în care el se uita la ea o făcea să se simtă mult mai bine.De ani de zile nu receptase decât milă din partea oamenilor,milă că era grasă,că nu scria,că lăsase un bărbat s-o învingă.

„*Eu nu l-aș fi lăsat să câștige*”,auzise de o mie de ori.Adevărul era că dacă asta i s-ar fi întâmplat altcuiva,și ea ar fi spus că ar fi luptat până la victorie.Dar

femeile care afirmau ușor astfel de lucruri nu se confruntaseră cu un judecător care le considera mincinoase și dezechilibrate.

-E uimitor,spuse bărbatul,apoi întinse mâna.Sunt Marcellus Woodward,dar toată lumea mă strigă Woody.Îi strânse mâna simțind că era caldă,uscată și arsă de soare.-Ellie Abbott,se prezentă ea,apoi se corectă.Gilmore.Gilmore până la divorț,dar...

-Ei bine,domnișoară Abbott,repeta el zâmbind,sunt foarte încântat că te-am cunoscut.N-ai vrea să vii acasă cu mine,nu-i așa?

Ea se uită la el,clipind des.Trecuse mult de când un bărbat încercase s-o agațe.

-Nu,nu,preciza el,zâmbind.,,*Are dinți frumoși*”,se gândi ea.De fapt,dacă n-ar fi fost cu treizeci de ani mai mare ca ea...

-Locuiesc în nord,la o fermă,și e vineri,așa că poate ți-ar plăcea să petreci week-end-ul cu soția mea,cu mine și cu băiețelul nostru.Va fi și fratele meu acolo,plus vreo cincizeci de ajutoare de la fermă.Dar poate ai prefera să stai și să scoți la iveală mizerii despre soțul tău.La asta,Ellie râse,râse de-adevăratelelea.

-Ești drăcos,nu-i așa? întrebă ea rânjind.Ai văzut ceva interesant-o scriitoare renumită drept dar pentru soția ta-și nu te lași,nu-i așa?

-Ia dă-mi puțin carnetul ăla al tău,îi ceru el,întorcându-i zâmbetul forțat.

Ellie i-l întinse și el scrise câteva nume,apoi i-l înapoie.Numele erau ale unor oameni importanți din Los Angeles și din împrejurimi.De fapt,o făcură să se uite la el cu ochii mari.

-Cunoști vreunul dintre oamenii ăștia? o întrebă.

Unul dintre nume era al unui bancher pe care și ea îl știa de mulți ani.

-Da.

-Atunci sună și întrebă de mine.Probabil că pot chiar să-ți trimită prin fax o poză de-a mea.Vreau să mă verifici ca să nu mai crezi că sunt drac.

Ellie își coborî ochii pe foaie.In toți anii cât fusese măritată îi fusese absolut credincioasă soțului ei.Nici măcar nu cochetase cu alt bărbat.

În urmă cu trei ani,nici nu i-ar fi trecut prin gând să accepte o invitație pentru week-end,nici cu prietenii,darămite cu un străin.Dacă voia să facă ceva ce nu avea legătură cu munca și adunatul banilor ca să aibă Martin ce cheltui,el începea să scâncească spunând că el nu mergea niciodată nicăieri,dar era adevărat că el nu era o celebritate.

-Ei bine? o trezi Woody.Vrei să mergi sau nu?

Când Ellie ridică ochii spre el,inima îi bătea foarte tare.Era o nesăbuintă din partea ei să accepte invitația unui bărbat pe care îl cunoscuse pe un hol.

-Sigur.De ce nu? spuse ea în cele din urmă.Woody zâmbi,apoi se ridică.

Era atât de înalt încât Ellie își lăsă capul pe spate ca să se uite la el.

-Ne întâlnim la patru la aeroport. Dar vreau să suni și să întrebi de mine ca să nu-ți fie teamă că am să sar pe tine. Spuse asta cu un licăr în ochi care mărturisea că voia, dar se abținea. Ea râse. Nu se mai simțise de ani de zile atât de bine.

-Ce haine să-mi iau? întrebă ea. Ochii lui luciră și mai puternic.

-Tot ce cheltuiești acum nu vei mai împărți cu el, așa că îți sugerez să-ți cumperi o garderobă nouă, completă și geamantane s-o cari. Ai grijă să-ți iei ceva și pentru călărit. Ochii lui Ellie se măriră de groază.

-Călărit? Pe un cal? Woody râse.

-Ți-am putea pregăti un tăuraș, dar cred că...

-Foarte nostim, comentă ea. În regulă, cred că voi fi acolo, încă nu-i venea să creadă că făcea asta. Woody se uită la ceas, apoi la ușa detectivului, care era tot încuiată.

-Acum trebuie să plec, dar dacă îl vezi pe Montoya, spune-i că am trecut pe aici și că i-am transmis să-și cumpere un ceas care îi arată când au trecut zece minute.

-Bucuroasă, spuse Ellie, apoi se uită cum cobora scările, oprindu-se doar o clipă pentru a-i face cu mâna. Rămasă pe bancă, se gândi că, imediat ce termina de revăzut lista cu detectivul, avea să... Ce? Să facă ce spusese Woody, adică să-și petreacă week-end-ul amintindu-și tot ce-i făcuse Martin?

Brusc, se hotărî să nu-și mai irosească viața din cauza lui Martin Gilmore. Din ziua în care intentase divorțul numai asta tăcuse. Se pregătise opt luni ca să convingă un judecător că era o persoană bună, nu o mincinoasă nevropată cum o caracterizase Martin. Dar totul fusese zadarnic. De la divorț, să bălăcea într-o așa autocompătimire, încât fostul ei soț îi domina viața mai mult decât atunci când erau căsătoriți. Se uită la ușa închisă a biroului, apoi la scările care duceau afară și la șoseaua spre centrul Los Angeles-ului. Rodeo Drive.

În general, era nemulțumită de Los Angeles, dar nu și la capitolul cumpărături. De când se întorsese, deschisese geanta doar ca să scoată și să bage cheile de la mașină, dar acum începu să cotrobăie prin ea.

Găsi un card argintiu și se uită la el. Avea o linie de credit nelimitat și, cum spusese Woody, cu cât cheltuia mai mult, cu atât mai puțin avea de împărțit. Zâmbind, Ellie se ridică. Dă-1 încolo de detectiv, se gândi ea. Avea cumpărături de făcut!

CAPITOLUL 19

Fix la patru p.m., Ellie intră în parcare aeroportului mic, dar suficient pentru avioanele particulare care aterizau acolo. Era foarte surescitată, în ciuda faptului

că îl sunase pe Steven Bird de la bancă și îl verificase pe Woody.

„Un om foarte de treabă,spusese Steven.Îl cunosc de ani de zile.”

Ea îi pusese câteva întrebări și nu se miră când află că „băiețelul” lui Woody abia învăța să meargă.Putea să creadă că un astfel de bărbat avea o soție destul de tânără ca să facă un copil doar cu doi ani în urmă și că Woody era suficient de „activ” pentru asta.După ce închise telefonul,se hotărî să vadă ce jucării putea găsi pentru copil.Și,totodată,să cumpere un cadou sau două pentru gazdele ei.

Bazându-se pe îmbrăcămintea lui Woody,se hotărî să riște și se duse la un magazin plin de bijuterii și obiecte de artă americană indigenă.

La cinci minute după ce intră în parcare,un bărbat se îndreptă către ea.

-Tu ești Jordan Neale? întrebă el.

Era un bărbat arătos,plăcut,ce avea în jur de treizeci de ani,îmbrăcat în denim,de sus până jos,la fel ca Woody,dar își dădu seama că ținuta lui era de fason,nu de muncă.Omul ăsta nu era nicicum cow-boy.Contabil,presupuse ea.Sau poate avocat.Părea inteligent și educat.

-Se poate spune și așa,afirmă ea coborând din Range Rover.Jordan Neale e un personaj din cărțile mele,iar pseudonimul meu este Alexandria Farrell,însă numele meu legal este Ellie Abbott.Bărbatul zâmbi.

-Înțeleg.Woody...Zâmbind,bărbatul lăsă fraza neterminată și ridică din umeri.Eu sunt Lew McClelland și lucrez pentru el.Bagajul tău e în spate?

Auzind întrebarea,ea luă un aer un pic vinovat.

-Sper că n-ai un avion care poate duce doar bagaje de cincisprezece kilograme pentru că eu,ei bine,eu am făcut ceva cumpărături.Adevărul era că Ellie compensase cei trei ani în care nu achiziționase nimic.Când ai douăzeci de kilograme,ba chiar mai mult,în plus,oglinzile reprezintă dușmanul.Dar acum, revenind la cincizeci și cinci,îi plăcuse enorm să probeze haine,și cumpărase aproape tot.Gândul la nota de plată pe care avea s-o primească o facu să zâmbească.

-Sunt sigur că ne descurcăm,spuse bărbatul,apoi deschise portbagajul și văzu muntele de geamantane de piele.Ellie trebuise să coboare bancheta din spate ca să încapă toate.

-O parte din ele sunt daruri pentru soția și fiul lui Woody,se justifică ea.

Cu capul lăsat într-o parte,el se uită la ea.

-Ai cumpărat toate astea într-o singură după-amiază?

-Conținutul și geamantanele,preciza ea,ridicând bărbia sfidător.

-Tu și Valerie o să fiți cele mai bune prietene,bombăni el,apoi trase valiza din vârful grămezii.După cum descoperi,Woody nu se întorcea cu ei.I se spusese că

apăruse ceva neașteptat și că avea să sosească mai târziu la fermă.În schimb,doi dintre angajații lui Woody,Lew și un alt bărbat,o vor conduce acolo.

În timp ce urca pe scara avionului,Ellie se uită în spate la Lew.

-Te întorci mai târziu ca să-1 iei pe Woody?

Pe afară,avionul era drăguț,dar nu deosebit de luxos.Poate că exagerase luându-și atâtea haine.Pe de altă parte,ceva ce spusese sau poate felul în care o spusese, o făcuse să creadă că Woody învârtea o grămadă de bani.

-Nu.Are alt avion.Întorcând capul,Lew se uită peste pistă.Acolo,strălucind în soare,se afla un aparat mare,argintiu.Nu unul comercial,ci unul particular,genul prezentat în *Architectural Digest*,cu interiorul căptușit cu mahon și mătase.

-E al lui? întrebă Ellie.

-Al lui,răspunse Lew.

-Înțeleg,spuse ea,apoi urcă restul treptelor.Lew venea chiar în spatele ei,și îi făcu semn spre un scaun din cabină.Era singurul pasager.Nu o miră că pe locul de lângă ea găsi un prânz la pachet,alcătuit din sandvișuri mici cu diverse umpluturi,o conservă de scoici afumate,o cutie de biscuiți,altă cutie cu bomboane de ciocolată Godiva,și o sticlă de șampanie.La început,Ellie fu tentată să se repeadă la mâncare,dar se răzgândi și o împinse mai încolo.Aflase unde ajungeau cutiile de bomboabe-direct pe coapsele ei.

Cei doi bărbați verificau cadranele de pe panoul de control,iar Ellie își lăsă capul pe spate și închise ochii.Miliardar,se gândi ea.

-Ce părere ai? auzi ea și,când deschise ochii,văzu că Lew îi întindea o farfurie cu mâncare: pui la grătar,salată și niște legume înăbușite.În cealaltă mână,ținea o sticlă cu apă.

-Mulțumesc,spuse Ellie,apoi îi zâmbi: „O fi însurat?” se întrebă ea,apoi îi veni să-și dea palme pentru că se gândea la așa ceva.Era încă măritată.Dar nu pentru mult timp,își zise ea,luând mâncarea oferită.

-O să ajungem în aproximativ o oră,așa că imediat ce decolăm poți să îți părăsești locul,o informă Lew.În spate sunt cărți și reviste.Dacă ai nevoie de ceva,dă-ne de știre.Zâmbind,Lew se așeză în scaunul pilotului lângă celălalt bărbat care se întoarse,o salută și îi zâmbi,dar apoi își concentră atenția asupra panoului de bord.

Aterizară înainte ca Ellie să fi terminat de citit toate articolele din trei reviste *People*.I se păreau ciudate aceste știri,știind ce avea să se întâmple în următorii trei ani.Știa ce căsnicie avea să se destrame,cine avea să moară și cine avea să fie implicat într-un scandal.

Mult mai rău era ce avea să se întâmple cu prințesa Diana în doar câteva luni.

Când avionul ateriza, fu recunoscătoare că trebuia să închidă revistele. Nu-i plăcea să știe viitorul. În *People* apăruse odată un articol despre ea, dar din fericire nu era în numerele pe care tocmai le răsfoise. Nu voia să se vadă zâmbitoare și suplă, știind că în următoarele câteva săptămâni avea să treacă prin cel mai cumplit calvar din viața ei.

-Gata? întrebă Lew în timp ce deschidea ușa avionului.

Când Ellie se uită afară, văzu minunatul peisaj al nordm California, cu dealuri unduitoare și munți cu creste înzăpezite în depărtare. Observă și niște puncte mici, care sigur erau vite.

-Totul e al lui, bănuiesc, spuse Ellie când ajunse pe ultima treaptă.

-Toți cei o mie de acri, răspuse Lew, distrându-se pe seama uimirii ei.

-Cât facem până la fermă?

-Vreo patruzeci și cinci de minute. Lui Valerie nu-i place ca avioanele să aterizeze în apropierea casei și să-1 deranjeze pe Mark.

-Lasă-mă să ghicesc, începu Ellie. Marcellus Woodward al Doilea, pe scurt Mark.

Lew se uită la ea, înclinându-și puțin capul.

-Ești deșteaptă, nu-i așa?

-Vinovată, recunosc Ellie râzând. Nu cred că ești doar un pilot, am dreptate?

-Facultatea de Comerț de la Harvard, primul în grupa mea, răspuse el zâmbindu-i. Pilotajul e un hobby, și Woody mă lasă pe aparatul ăsta, dar nu pe cel cu reacție.

„*Flirtează cu mine*”, se gândi Ellie, apoi își dădu seama că îi răspundea. De când nu se mai uitase un bărbat așa la ea?

În timp ce îl urma pe Lew la jeep-ul care îi aștepta, îi trecu prin cap: „*Poate ar trebui să scriu o carte despre un miliardar care are un asistent care...*” Se gândi la subiect tot drumul până la fermă.

Era aproape șase treizeci când ajunseră. Casa era lungă și joasă, făcută din bârne, și fusese proiectată să arate ca o cabană din Vechiul Vest, dar n-ar fi putut înșela pe nimeni. În primul rând, pentru că era cam cât un stadion de fotbal.

-Mă întreb ce pădure a fost distrusă pentru asta, nu se putu abține Ellie să mormăie.

-Una din cele deținute de Woody, răspuse Lew. Iar sub copaci a găsit petrol, puțin aur, și s-ar putea să existe și ceva uraniu. Lew conduse mașina pe lângă clădire, mai merse câteva minute, coti pe după o plantație de bumbac, și în fața lor apărură o căsuță perfectă-micuță, așezată sub copaci viguroși și cu un aspect câștigat prin trecerea timpului.

-Clădirea originală a fermei? întrebă Ellie.Lew zâmbi,realizând câtă intuiție avea.

-Exact,spuse el.Valerie o consideră casa de vară.Ellie zâmbi și se gândi la casa de vară a lui Leslie,întrebându-se cum se descurcau celelalte două în noile lor vieți.Dacă Madison avea să-i închidă telefonul lui Roger,viața ei...

-Scuze,visam cu ochii deschiși,zise Ellie când își dădu seama că Lew vorbea cu ea.

-Riscul de a fi scriitor,aș zice,comentă el,deschizând portiera.

Ellie coborî din mașină și se uită în jur în timp ce Lew începu să-i scoată geamantanele din portbagaj.Se gândi că ar fi trebuit să-l ajute,dar voia să vadă interiorul casei,să exploreze ferma; să...

Pentru prima dată după mulți ani chiar voia să facă tot felul de lucruri.Îl privi cu vinovăție pe Lew,apoi urcă pe veranda casei.Era minunată! Probabil că avea șase metri lățime,și mobilierul de acolo era masiv și acoperit cu pernuțe în carouri roșu cu alb.Deschise ușa de plasă și intră.Era evident că interiorul fusese aranjat de un decorator de specialitate,o persoană cu gust,deși era simplu,fără zorzoane.Draperiile erau dintr-o pânză vărgată,obișnuită,iar scaunele arătau moi și confortabile.

-Îți place? întrebă Lew din spatele ei.Când se întoarse spre el,văzu că era interesat de reacția ei.Își feri privirea pentru a-și ascunde zâmbetul.Trecuse mult timp de când unui bărbat îi păsase cu adevărat dacă ei îi plăcea sau nu ceva.

-Îmi place la nebunie,răspunse ea cu sinceritate.El rânji.

-Altor nu.Consideră că,la banii lui,Woody ar trebui să aibă o casă de oaspeți potrivită cu statutul lui.

-Jacuzzi de marmură,ceva de genul ăsta? întrebă Ellie.

-Exact.Un tip a fost dezamăgit că robinetele nu sunt din aur.

-Mie îmi place așa cum e.Valerie a decorat-o? De data asta,fața lui Lew se luminează.

-De fapt,soția mea.Și-ar fi dorit să se ocupe de așa ceva,deci Valerie i-a încredințat sarcina asta.

-Drăguț,comentă Ellie ferindu-și din nou privirea,dar se gândi.La naiba! Soție. După mine,poate face carieră în domeniu.

-Se străduiește,dar pe aici nu sunt prea multe case de decorat.Lew stătea în mijlocul maldărului de geamantane și părea că așteaptă ceva.Doar nu bacșiș,nu-i așa? se întrebă ea.Apoi își dădu seama că trebuia să-i permită să plece.

-Am eu grijă de astea,spuse ea.Du-te acasă.El zâmbi mulțumit.

-Cina e la opt,în casa mare.

Dacă ți se face foame până atunci,caută în frigider.E plin.Și cutreieră prin împrejurimi.

-Ne vedem la cină? îl întrebă când ajunse la ușă.

-Nu.Or să fie doar familia și musafirii.Dar am să vin dimineață.

După plecarea lui,Ellie se uită înjur și se simți un pic singură.Nu acționase niciodată atât de îndrăzneț-să accepte invitația unui străin,să zboare într-un avion particular spre o destinație necunoscută.

-Experiențe noi,își zise,vorbind singură.Asta voise și asta avea.

Petrecu câteva minute explorând restul casei de vară.Avea un singur dormitor,cu o baie alăturată,o bucătărioară în care frigiderul era aprovizionat ca pentru o familie de patru persoane pentru două săptămâni.Reveni în camera de zi,apoi ieși pe veranda ce înconjura toată casa; o parcurse în întregime,uitându-se la munți,inspirând adânc aerul curat.În spatele clădirii văzu un grajd,așa că intră din nou în casă,își puse o pereche de blugi noi,o cămașă din denim,proaspăt apretată,și bocanci noi de drumeție.De asemenea,își fixă în jurul șoldurilor o centură veche,și pe braț două brățări din argint.

„E uimitor ce pot face niște haine noi pentru un om”,se gândi ea.Și,bine-nțeles,nu strica să ai și un corp „nou” pentru ele.

În timp ce se apropia de grajd,senzația de singurătate o părăsi și se gândi că trăia aventuros.Pe cine avea să întâlnească? Ce avea să vadă?

Auzea cai în grajd,dar oameni nu.Nici afară nu părea să fie cineva.Însă era drept că era aproape șapte și se îndoia că un cow-boy aștepta până la ora aia ca să cineze.Înăuntru observă un bărbat aplecat asupra copitei unui cal,pe care o ținea între coapse și,învăluți de razele soarelui care se filtrau printr-o fereastră amplasată sus,el și calul reprezentau cea mai erotică priveliște pe care o văzuse Ellie vreodată.Nu era un bărbat înalt,nu avea peste un metru șaptezeci și cinci,dar ei îi plăceau bărbații mai scunzi.Purta blugi și cizme rezistente,tocite-nu ca cele de cow-boy cu vârf ascuțit,ci cu botul pătrat și tălpi groase.Nu avea cămașă și,după culoarea aurie a pielii se părea că era ceva obișnuit pentru el.Un șorț de piele,ca cele de pe vremuri ale fierarilor,îi proteja partea din față.

Văzut din profil,era imaginea virilității,având coapse puternice strânse în blugii uzați și decolorați,iar spatele numai mușchi ce se dilatau spre brațele încordate pe copita animalului.Calul era puternic,de tracțiune,și Ellie,pentru că se documentase pentru una din cărțile ei,recunoscă că era un frizian.Mușchii masivi ai calului se potriveau cu cei ai bărbatului și forța emanată de el.

Ellie se uită la profilul lui: o gură cu buze pline și bine conturate.Între ele,bărbatul ținea două caiele.Nasul lui lung avea nări ușor dilatate.Ochii îi erau

coborâți căci se uita la copită,iar genele dese și negre păreau aripile unui fluture.Sub părul scurt,foarte negru,remarcă fruntea înaltă,ușor încrețită din cauza concentrării.Ellie stătea nemișcată și privea această scenă.Nu auzea nimic,nu o interesa nimic altceva.Simțurile ei erau acaparate de acest bărbat.Era la câțiva metri de el,dar îi simțea mirosul pielii încălzită de soare,înmiresmată de fin,asudată de muncă.

Încet,minunat de încet,bărbatul întoarse capul și se uită la ea.Clipi repede,și cum totul în corpul ei părea să fi amortit,ea parcă simți mișcarea aerului produsă de acele gene dese.Când ochii li se întâlneau,Ellie inspiră adânc,uimită.Erau la fel de negri ca părul,și intenși ca un șoc electric.Când o privi,timpul se opri.Corpul n-o mai asculta.Nu respira,nu gândea.Ca și cum ochii aceia o transformaseră în stană de piatră.

Și totuși se simțea înaintând spre el.Dar parcă nu mergea,ci era atrasă spre el printr-o putere magică,printr-o forță nevăzută,mistică,hipnotică.

Nu știu cum,dar se pomeni lângă el.Lent,ca într-un film rulat cu încetinitorul,el se ridică,iar copita calului alunecă în jos,printre coapsele lui.Ellie clipi repede și des; simțea aceste mișcări.Încet,fără să-și ia o clipă ochii dintr-ai ei,își scoase caielele dintre buze.Ea era destul de aproape acum ca să vadă bine acele buze-cea de jos arcuită,rotundă,suculentă,îmbiind-o s-o atingă cu ale ei.

El își atinse cu vârful limbii mijlocul buzei de jos,și văzând acel vârf umed,rozaliu,Ellie simți că i se înmoaie genunchii.

Bărbatul întinse o mână pentru a o sprijini,și ea știu că dacă o atingea totul avea să fie pierdut.Dar în secunda următoare,ușile mari ale grajdului se deschiseră larg și încăperea se umplu de lumină și zgomot și oameni și animale,iar intimitatea dintre ei dispăru.Vraja se destramă,și Ellie scutură din cap pentru a se dezmetici.Era la doar câțiva centimetri de un bărbat pe care nu-l văzuse în viața ei și pe care să o sărute.Întorcându-se repede spre stânga,văzu trei bărbați care se uitau la ei cu o curiozitate fățișă.

-Calul,spuse ea.Îmi arată cum se potcovește un cal.

Zâmbetele atotcunoscătoare de pe fețele bărbaților erau identice.

Fără să mai spună un cuvânt,și fără să se mai uite la bărbat,se întoarse și ieși în fugă din grajd cu viteza,dacă nu grația,unui ogar italian.Se opri doar când ajunse înapoi în casa de oaspeți unde închise și zăvori toate ușile,apoi trase draperiile pentru a împiedica să intre chiar și lumina zilei.

Când,în sfârșit,se simți în siguranță,se așeză pe un scaun,puse mâna pe carnet și pe stilou și,ca o scriitoare ce era,așternu pe hârtie tot ce văzuse și simțise.Cine știe când putea folosi scena asta într-o carte?

CAPITOLUL 20

Când Ellie intră în casă pentru cină,era prea surescitată ca să se mai gândească și la altceva în afară de acel bărbat.Cine era? De ce să reacționeze în felul ăla? Pentru una dintre cărțile ei,se documentase despre fenomenele oculte,și câteva persoane cu capacități de medium cu care discutase puseseră aproape totul pe seama vieților anterioare.Să-1 fi cunoscut într-o viață trecută?

Exista o poveste aici?

Nu-i stătea mintea la îmbrăcăminte,dar avea o mulțime de lucruri,așa că nu era o problemă.Își puse un costum tricatat,cu pantaloni bleumarin care o costase mai mult decât cheltuisese în ultimii trei ani pe îmbrăcăminte,niște cercei micuți de aur cu lapislazuli,și porni spre casa cea mare cu câteva minute înainte de opt.

Cu toate că se gândea doar la El,Valerie o cuceri pe loc.Era înaltă,frumoasă și din Texas.Ce avea zona asta de dădea femeii care parcă nu aveau temeri,dubii,ezitări? Oare femeile timide erau depistate de la naștere și trimise în alte state?

-Iată-te,spuse Valerie,coborând năvalnic o scară care trebuie să fi avut șase metri înălțime.Picioarele ei lungi și zvelte erau acoperite de pantaloni negri de mătase,la care asortase un lei de șal împletit de mână ce plutea când se mișca.

Avea părul blond-roșcat,care îi cădea pe spate în onduleuri mari.Ochii amețitor de verzi îi zâmbeau lui Ellie de sub gene ca funinginea.Valerie Woodward putea fi comparată cu lumina unui bec de două sute de wați.

„Aș vrea să fi fost Madison”,se gândi Ellie în timp ce îi zâmbea gazdei sale.

Madison ar fi fost pe aceeași treaptă cu această frumoasă făptură,în timp ce ei îi venea să se furișeze pe ușa din spate.Însă Valerie nu avea de gând s-o lase să-i scape.O luă pe Ellie de braț și o conduse spre sufragerie.

-Nu mi-a venit să cred când Woody mi-a spus că a cunoscut-o pe Alexandria Farrell.Nici nu știi ce mult îmi plac cărțile tale! Toate prietenele mele le citesc.

Sper că nu te deranjează că am invitat câțiva oameni să te cunoască.

Auzind-o, Ellie păli.Ce însemna pentru cineva din Texas „câțiva oameni”?

În timp ce mergeau spre ușă,aceasta se deschise ca prin farmec,și Ellie văzu o cameră cu o masă la care puteau sta cel puțin cincizeci de persoane.Avu impresia că majoritatea nordului Californiei era acolo.Ellie făcuse cumpărături toată ziua,dar Valerie improvizase o mică petrecere cam cât un banchet de stat.

Imediat ce intră, viața ei nu-i mai aparținu.Fu înconjurată de femei care îi întindeau cărți pentru autografe,spunându-i ce mult le plăceau romanele ei.Nici nu prea apucă să mănânce,întrucât fiecare persoană o întreba același lucru: De unde își lua ideile? încerca să fie cât mai sinceră cu putință,dar nu prea putea să

spună că azi, de exemplu, intrase în grajd, văzuse un lucrător de la fermă cu șorț de piele și caiele între buze, și fusese cât pe-acți să-i sfășie hainele. Și chiar dacă nu avea să-1 mai revadă, era sigură că va include scena asta, într-o bună zi, într-o carte de-a ei. Întrucât era oaspetele de onoare, persoanele de lângă ea se schimbau o dată cu felul de mâncare. O fi trăind Valerie la o fermă, înconjurată mai ales de vaci, dar știa să trăiască. Farfuriile erau franțuzești, sticlăria italiană, argintăria englezească. Dai mâncarea era americană și din belșug.

Nu că Ellie ar fi apucat să mănânce mult înainte ca următoarea persoană să se așeze și să spună: „întotdeauna ani vrut să întreb un scriitor de unde se inspiră”. În timp ce Ellie răspundea deja pentru a patra oară, se uită spre Valerie. Woody stătea în capul mesei, Valerie în dreapta lui. Nu se așezase în celălalt capăt, ci lângă soțul ei. ”*E nebună după el*”, concluziona Ellie. Cunoscând-o, văzuse că era mult mai tânără decât Woody, deci presupusese că se măritase cu el pentru bani. Și Lew îi întărise impresia asta, afirmând că lui Valerie îi plăcea să cumpere mult. Însă acum își dădu seama că nu era adevărat. Valerie era îndrăgostită cu adevărat de soțul ei. Imaginea celor doi o făcu pe Ellie să se simtă foarte singură. Nu era drept ca un bărbat să aibă un megasucces și pe cineva care să-1 iubească. Dar o femeie care avea succes... Nu voia să se gândească la ce se întâmplase cu propria ei căsnicie. Nu voia să-și amintească totul și să se întrebe cum ar fi trebuit să procedeze pentru ca Martin să nu fie invidios pe reușita ei.

Cina părea să nu se mai termine, și Ellie se abținu cu greu să nu se uite la ceas (nou, în montură cu turcoaze) din zece în zece minute.

În cele din urmă, la nouă treizeci, toată lumea fu invitată afară la un pahar și la o baie sub clar de lună, în piscina încălzită.

-Sper că ți-ai adus costum, spuse Valerie venind lângă Ellie. Lew spunea că ai făcut ceva cumpărături.

-Da, îi confirmă Ellie, zâmbind. Am cumpărat și câteva cadouri pentru fiul tău.

Auzind de copil, Valerie se topi toată. Se aplecă spre Ellie și spuse încet:

-Mâine o să stăm de vorbă. Trebuia să-i invit pe toți oamenii ăștia, altfel nu mi-ar fi iertat-o niciodată. Însă mâine o să fie numai familia și ai să te poți juca cu fiul meu. Fu rândul lui Ellie să se topească, pentru că Valerie vorbea de familia pe care fiecare și-o dorește: un grup cald, iubitor cu care să trăiești, să împărți și bune și rele.

-Abia aștept, spuse Ellie cu sinceritate.

-Bun! zise Valerie, apoi salută patru persoane care aveau în mâini pahare cu băuturi și farfurioare cu gustări. Da, tocmai veneam, strigă spre altcineva. Poți să pleci când vrei, îi șopti lui Ellie. Ai scăpat. Apoi se îndepărtă. Ellie rămase în

loc, ezitând. Ar fi putut să se ducă după Valerie și s-o întrebe cine era potcovarul din grajd. Era ca Lew, un tip care studiasse la Harvard și, întâmplător, pilota avioane?

Sau era un potcovar nomad ce avea trei neveste în trei localități? Aveau Valerie și Woody o mulțime de probleme cu musafirele ce intrau în călduri din cauza lui? Era un fel de gigolo care avea grijă ca toate femeile care îi vizitau să se simtă bine? Ellie își dădu seama brusc că toate ideile astea erau rele. Oare cine spusese, Leslie sau Madison, că nu toți bărbații sunt răi? Madison. Ea afirmase că Thomas fusese foarte bun.

-Vino cu noi, o invită un bărbat, uitându-se peste umăr la Ellie. Clar de lună și apă caldă. Ce mai vrei? Ellie se abținu să spună „Intimitate”. Acum era scriitoarea Alexandria Farrell, nu Ellie Abbott, așa că trebuia să se comporte cât mai bine. Îi zâmbi bărbatului și tacu un semn din mână, dându-i de înțeles că ar fi vrut să meargă, dar apucase să promită altceva.

Oftând și ridicând din umeri, bărbatul ieși în curtea interioară luminată cu artă. Ellie fugi pe o ușă laterală care știa că dădea către micuța casă de oaspeți. În momentul acela, un paradis de pace și refugiu.

O dată ce se văzu singură, departe de ceilalți, se simți ușurată, dar și ciudat, de parcă avea să se întâmple ceva. Era surescitată, în așteptare. Un timp stătu pe verandă, uitându-se în noapte. Auzea muzica de la petrecere, dar se bucura că nu era acolo. Unde era el? se întrebă. De ce nu venise la ea?

După vreo treizeci de minute începu să i se facă frig și, frecându-și brațele, intră în casă. Încercă să scrie în jurnal, dar nu se putea concentra. Aștepta ceva.

„*Sau pe cineva*”, își zise supărată pe sine. Avea aproape patruzeci de ani și...

Zâmbind, se gândi că mai avea trei ani până să-i împlinească, dar dacă era teleportată înainte tot atât de repede cum fusese trimisă înapoi...

Patruzeci, își repetă. N-ar trebui să se plimbe prin cameră ca un leu în cușcă. Ar trebui să... Ce? Să ia lecții de croșetat?

La unsprezece făcu un duș, impunându-și să se calmeze, pentru că se purta ca o adolescentă, deși era măritată și trecută de vârsta la care să se emoționeze din orice. Acum ar fi trebuit s-o intereseze doar rețete și viitorii nepoți-pe care nu-i va avea pentru că nu făcuse copii. Când ieși de sub duș, era mai calmă, era iar fatalista pe care Jeanne ar fi recunoscut-o ușor. Așadar, avusese câteva momente cu un tip într-un grajd... Un asistent arătos al unui miliardar flirtase cu ea, iar un bărbat de la o petrecere îi făcuse o invitație pe care alesese să o considere foarte personală... Se băgă în pat, încercând să citească una din cărțile cumpărate în acea zi, dar nu reuși. Stinse lumina și închise ochii.

Spre mirarea ei, i se facu somn, dar un zgomot puternic o ridică instantaneu în șezut. Îl auzi din nou. Unu. Doi. Trei. Patru. Patru bocănituri pe podeaua de lemn a verandei. Ellie deschise ochii atât de larg încât o durură. Un cal mergea foarte încet pe veranda ce înconjura casa. Auzea bocănitul fiecărei copite.

Ellie nu se gândi prea mult ce să facă. Dacă ar fi fost întrebată, ar fi spus că trecuse de vârsta când ieșea din casă nemachiată, dar acum nu se gândi deloc la cum arăta. Nici la faptul că nu avea pe ea decât o cămașă de noapte subțire, din bumbac. Azvârli plapuma jos și o rupse la fugă desculță. Afară nu mai era aprinsă nici o lumină, ca atunci când se întorsese de la petrecere. Acum totul era cufundat în întuneric. La început nu-l văzu și, pentru o clipă, se gândi că poate i se păruse. Fugi spre spatele casei. Era acolo. Luna se vedea în spatele lui, așa că îi apără o siluetă. Era îmbrăcat în negru, pe un cal negru, în beznă.

Dar Ellie știa că era El. O simțea. Șaua de piele scârțâi, și văzând licărul a ceva alb, un nasture poate, știu că el întindea brațul spre ea.

Nu ezită. Nu se gândi o clipă să nu meargă cu el sau să vorbească cu el, să-l întrebe cum îl cheamă, de viața lui, unde făcuse școala, nimic. Nu, în clipa de față tot ce simțea era... doar asta, simțea.

Îi prinse mâna mare, caldă, bătătorită-exact genul care îi plăcea la nebunie, adică a unui bărbat util-și sări pe cal în spatele lui. Cămașa de noapte strimță nu era deloc potrivită pentru călărie. Era atât de scurtă, încât abia îi acoperea fundul.

Își strecură brațele în jurul pieptului lui și, preț de o clipă, își lăsă capul pe spatele lui, inspirând adânc. Muncise, dar nu mirosea a sudoare, ci pur și simplu masculin. Trupul lui se atingea de-al ei în timp ce călăreau, iar ea își simțea sânii pe spatele lui. De când nu mai experimentase așa ceva? În viața ei cunoscuse un singur bărbat, soțul ei. Când devenise căsnicia ei asexuată?

La început, el călări la pas, înaintând neauzit prin fermă. Ellie nu prea explorase locul, dar acum în lumina lunii vedea clădirile lungi și joase în care, probabil, oamenii dormeau. O atrăgea ideea că doar ei doi erau treji.

După câteva minute, își slăbi strânsoarea brațelor în jurul lui. Apoi își ținu răsuflarea, căci el întinse mâna în spate, și-o trecu peste coapsa ei dezgolită, mângâind-o, mergând apoi mai departe, spre fundul ei gol. Senzația pe care o încercă Ellie aproape că o facu să cadă de pe cal. El chicoti înăbușit, apoi spuse încet:

-Ține-te bine. Acestea erau primele vorbe rostite între ei. Îi plăcu glasul lui. Era doar o șoptă, dar profundă și plăcută. În clipa următoare, s-au întors brusc și au intrat pe o pistă de călărie. Aici erau copaci mai puțini și nici o clădire, așa că Ellie putu să vadă pe lângă el pista liberă.

Dar,imediat,el smuci frâiele,își duse picioarele spre spate,și calul o rupse la fugă cu o viteză care o ameți.Se agăță strâns de el,își îngropa fața în spatele lui cald și se ținu cu toate puterile.Goniră câteva minute,apoi cotiră din nou și încetiniră.De data asta începură să urce.Auzea copitele calului călcând pe piatră.De vreo câteva ori,chiar au căzut pietre.După un timp,terenul deveni plat,și Ellie slăbi strânsoarea.

Acum,înaintau încet și cu grijă și,când înălță capul,Ellie văzu că se aflau pe o cărare care părea mai îngustă decât calul.Se agăță de el,dar nu-i era deloc frică.Avea impresia că,atâta timp cât îl atingea,era în siguranță.

Mai merseră un timp,apoi el opri calul.Nu-i venea să-și ridice capul de pe spatele lui.Îi plăcea să-și sprijine obrazul pe omoplatul lui.Ar fi stat așa veșnic.

Dar simțea că el aștepta ceva,așa că,încet,întoarse capul și se uită în dreapta.

Priveliștea îi tăia răsufarea.Sub ei se întindea întreaga fermă.Casa cea mare era în mijloc și,văzute de la distanța asta,luminile erau frumoase.Se vedea chiar și scânteierea apei din piscină.În noaptea răcoroasă și liniștită,râsetele și muzica ajungeau până la ei.Dar cu toate că auzea oameni,nu simțea că face parte dintre ei.Stând pe calul mare,cu doar o farâmă de pânză pe corp,și ținându-se de un bărbat pe care nu-l cunoștea,era cineva dintr-un alt timp și loc.Se uită pe furiș la el.El o privea,dar într-un fel care o răscoli,și știu că dacă o săruta,avea să fie pierdută.Dar nu o sărută.În schimb,îi zâmbi.Nu larg,ci doar un zâmbet mic,ca pentru a-i spune „*îți mulțumesc că ai venit cu mine*”,dar nu rosti nici un cuvânt.

Se întoarse,dădu pînteni calului,și începură să coboare dealul.Lipită de spatele lui,Ellie se uită cum clădirile fermei se apropiau tot mai mult.

Coborâșul dură mult mai mult decât urcușul.Nu mai goneau nebunește.Ca și cum el nu voia ca această noapte sau această plimbare să se sfârșească.

Dar se termină.Când opri calul,Ellie văzu că se aflau chiar în locul din care o luase,în spatele căsuței de oaspeți.O parte din ea voia să-l invite înăuntru,să-și petreacă restul nopții în pat cu el.Dar o altă parte voia să se oprească doar la ce făcuse-fără cuvinte.Zâmbind în sinea ei,își aruncă piciorul peste șa și se ținu de brațul lui în timp ce coborî pe pământ.Urcând treptele verandei,realiză că luna o lumina din spate,astfel încât cămașa ei de noapte era transparentă ca pânza de păianjen și,la gândul ăsta,inima îi bătu mai repede.O dată ajunsă pe verandă,se întoarse iarăși spre el,dar deja pleca.Zâmbind în întuneric,se întoarse și intră în casă.

CAPITOLUL 21

Dimineața următoare, Ellie se trezi cu sentimentul că mai existau speranțe pentru viitor. Terapeuta ei îi spusese că deprimarea era, de fapt, doar lipsă de speranță.

”Când e speranță, orice altceva se duce la canal.”

De ce atenția acordată de un bărbat o făcea pe o femeie să decidă că, la urma urmei, viața nu era chiar atât de rea? Când avea douăzeci și unu de ani, Ellie știa că important era succesul, își părăsise orașul natal și fugise în marele, viciosul New York în căutarea faimei și averii.

Și ce se întâmplase? Primul bărbat care umblase după ea o făcuse să-și uite visele. Renunțase la tot ce-și dorise, încercând să-i asigure lui Martin succesul.

Însă nu reușise. Nu îl putuse forța să întreprindă ceva ca să obțină ceea ce spunea că voia. Nu îl putuse împiedica nici să saboteze orice efort făcut de ea.

Dar nici nu ratase o a doua șansă, profitase de ea. Întorsese spatele ocaziilor de a deveni pictoriță, dar nu mai avea de gând să repete greșeala. Când Daria o sunase ca s-o anunțe că voiau să-i publice toate cărțile și să-i trimită grărnezi de bani, Ellie spusese: *„Ce vrei să fac ca să te ajut?”*

În agitația care urmase, încercase să-l implice și pe Martin în succesul ei, dar el refuzase să participe. *”Dacă un om nu face nimic, nu trebuie să-și recunoască vina când greșește”*, spusese Jeanne. *”Dar nici nu poate afirma că a contribuit la succes”*, ripostase Ellie. *”Numai că el a făcut-o!”*

Oricum, succesul nu o schimbase pe Ellie. Era tot fata cu capul în nori, care putea să renunțe la tot pentru a urma un bărbat.

„Ești artistă, spusese Jeanne. Creatoare adevărată. Cu penelul pe pânză sau pe calculator, tot artistă ești”. Auzind-o, Ellie zâmbise. ”Și, mai presus de toate, ești romantică. Ai nevoie de romantism, iar pentru tine, arta asta reprezintă. Puțin îți pasă de bani. Tu vrei romantism.”

Așa că acum, întinzându-se în timp ce se dădea jos din pat, Ellie se simțea mult mai bine decât în ultimii ani. Noaptea trecută se consumase cea mai romantică întâlnire din viața ei. Ieri murea de curiozitate să afle cine era bărbatul, dar azi nu. Se gândea că nu era nimic dacă nu avea să-l mai vadă niciodată. De fapt, poate că nici nu voia să-l revadă. Probabil că era mai bine să cristalizeze în minte noaptea trecută și s-o păstreze acolo pentru totdeauna, așa cum un fotograf îngheață timpul. Se îmbracă pe îndelete în blugi și o cămașă de bumbac cu nasturi argintii, nimic care să ia ochii, dar era sigură că Valerie avea să știe până la ultimul penny cât costa tot ce era pe ea. Scoase darurile pentru Mark, dar se hotărî să nu le ia acum. Din câte știa, majoritatea oaspeților de aseară era încă în casa cea mare, așteptând-o. Când ajunsese, dădu să bată la ușă, dar era întredeschisă,

așa că intră. Casa părea mai frumoasă ziua decât noaptea când, datorită iluminării, semăna cu un decor de teatru. Valerie apărură imediat, de parcă o simțise. Purta blugi care trebuie că fuseseră făcuți pentru ea-și, dacă se îngrașă cu un sfert de kilogram, n-ar mai fi încăput în ei. Era demoralizant să vezi că arăta mai bine la lumina zilei, îmbrăcată sport, decât noaptea, în rochia sofisticată.

-Te așteptam cu toții, spuse Valerie.

Ellie se abținu să nu ofteze. Oare tot week-end-ul avea să fie așa?

-Îți promit că e ultima dată, zise Valerie, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Toate ajutoarele de la fermă sunt aici, cu cărți pe care așteaptă să le semnezi. Fă și asta, apoi ești liberă. Promit!

Ellie încercă să spună ceva amuzant, ceva care s-o facă pe Valerie să râdă. În alte împrejurări ar fi putut, dar nu după cuvintele „ajutoare de la fermă”. Oare avea să fie și el acolo?

Se strădui din răspuțeri să își controleze bubuitul inimii, sperând că nu era auzit.

-Sunt sigură că va fi bine, îngână ea, apoi îi veni să-și dea palme pentru replica fără sare. În week-end-ul ăsta nu avea să impresioneze pe nimeni cu inteligența ei, asta era sigur. Valerie așezase un teanc de cărți scrise de Ellie pe o măsuță, lângă ușile care dădeau în curtea interioară. În prag, cu pălăria în mâini, stătea un cowboy. Zâmbi timid când o văzu pe Ellie. Cu ani în urmă, în Oklahoma, doi cowboy veniseră la ea pentru autografe. Unul o rugase să-i semneze o carte pentru soția lui, dar celălalt doar stătuse acolo și o privise fără să clipească.

Primul îl întrebase dacă voia să cumpere un volum. *”Nu, vreau s-o cumpăr pe ea,”* spusese bărbatul, cu simțire.

Gândindu-se la asta, Ellie îi zâmbi bărbatului, apoi se așeză la măsuță.

Era o fermă mare, la care lucrau o mulțime de femei și bărbați. Valerie părea să fi cumpărat tot tirajul ultimelor cărți ale lui Ellie, așa că fiecare angajat avea cel puțin trei exemplare pe care voia să primească autografe. Unii chiar zece. După o oră, Ellie era flămândă, însetată și plictisită. În timp ce semna, Valerie aranjase un bufet lângă un perete, și camera se umplea de ajutoare și administratori, cowboys adevărați cu balegă pe cizme (și pe covorul oriental al lui Valerie) și imitații de cowboys cu licențe obținute în est. Fiecare aducea platouri mari, pline de mâncare, și lui Ellie îi lăsa gura apă de la miros.

-Vine ultimul om, auzi ea din spate glasul inconfundabil al lui Woody.

Ellie era aplecată asupra unei cărți pe care o semna pentru o tânără care avea o listă lungă de rude cărora voia să le ofere câte un exemplar, și zâmbi când îl recunoscu. Nu mai vorbise cu el de când se cunoscuseră în fața biroului detectivului.

-Acesta este cel mai puțin valoros,spuse Woody pe ton de tachinare.

Ellie simți dragostea din glasul lui,și zâmbi mai larg.În sfârșit,avea să-l cunoască pe fiul lui Woody.Închise cartea și o înmână femeii,care îi mulțumi.

Întorcându-se,se aștepta să vadă un băiețel,așa că era cu ochii în jos.Însă remarcă o pereche de cizme negre cu tălpi groase.Și,imediat,știu cine stătea în fața ei.

-Ți-l prezint pe frățiorul meu,zise Woody deasupra capului ei.Este și el pe aici, dar e cam timid,urăște petrecerile,așa că nu l-am văzut aseară.

Timid? se gândi Ellie.Și cum definești tu,mai exact,timiditatea? îi veni să întrebe.Încet,ridică privirea,descoperind treptat trupul bărbatului,un trup pe care îl cunoștea destul de bine din noaptea trecută.

El zâmbea.Zâmbea în felul ăla enervant specific bărbaților atunci când știu ceva ce tu nu știi.Era fratele proprietarului,dar ea nu știuse.Crezuse că era un potcovar.Însă el știuse cine era ea.Vârsta îți dă unele avantaje,se gândi Ellie.În primul rând,nu trebuie să-ți faci griji în privința reputației tale sau a comportamentului greșit.

Ce-ar fi făcut în această situație Jordan Neale,eroina ei? se întrebă Ellie.

Adică,dacă n-ar fi avut o căsnicie fericită cu Max?

În minte îi veni o scenă din filmul *Să prinzi un hoț*-Grace Kelly își strecura languroasă un braț pe după gâtul lui Cary Grant și...

Zâmbind cât de dulce putu,încercând să nu arate că era afectată în vreun fel de acest bărbat,Ellie se ridică de pe scaun,apoi se înalță în vârful picioarelor,își petrecu mâna de după gâtul fratelui lui Woody și îl sărută.Nu pățimaș și îmbrățișându-l sălbatic,ci lung,plăcut,cu multă căldură.El rămase nemișcat,iar când ea se dădu înapoi,o privi amuzat.Și cu interes.Oh,da.O privea cu foarte mult interes.Ellie întoarse capul și se uită la Woody.În spatele lui,chiar și Valerie părea uimită.De fapt,întreaga încăpere încremenise.Furculițele se opriseră în drum spre gură.Un bărbat rămăsese pe jumătate ridicat de pe scaun.

Vraja fu ruptă de un om mai în vârstă,care arăta de parcă se născuse în șa.Avea o burtă care i se răsfrângea peste catarama centurii și mersul unui adevărat cowboy.Se opri de cealaltă parte a bărbatului.

-Eu urmez,spuse el și se aplecă,țuguindu-și buzele și închizând ochii.

Toată lumea izbucni în râs.Încordarea din cameră se risipi.

Râzând,oamenii începură să-l bată pe spate pe fratele lui Woody care nu-i fusese prezentat încă-apoi și pe ea.Două impulsuri mai puternice o împinseră în față,la pieptul lui.Cât despre el,stătea pur și simplu acolo,zâmbind la glumele făcute pe seama lui,fară să spună un cuvânt,doar uitându-se la Ellie.

-Și mie îmi era milă de tine că ești singură acolo,spuse Valerie atât de încet încât numai Ellie o auzi.Credeam că te plictisești.Bărbatul întinse mâna și rosti tare,acoperind murmurul din jur:

-Jessie Woodward.Mă bucur să te cunosc.Râzând,Ellie îi strânse mâna.

Tensiunea din cameră se risipise de tot.Oamenii nu mai mergeau în vârful picioarelor din respect pentru „scriitoare”,ci se bucurau de o dimineață liberă,de mincare pe gratis și de prilejul de a sta la taclale.

-Ei,aș! îi spuse Woody fratelui său.Voi doi,valea de-aici!

Cât despre Ellie,ea nu putu rosti un cuvânt pentru că tocmai își dăduse seama ce i se spusese.Cerul să o ajute,căci numele bărbatului era Jessie!

CAPITOLUL 22

O dată ajunși afară,departe de ceilalți,singuri,era mai mult decât stânjenită.Ce putea să spună,”*Cum se simte calul tău în dimineața asta?*”

Se uită de vreo două ori la el și zâmbi slab,dar nu reuși să zică nimic.Trăiseră împreună...Ce? Poftă trupească? Ceva mai mult?

Cu toate că scrisese câteva cărți sexy și,în ultimii doi ani,tăcuse niște lucruri nebunești-pentru ea-,nu era genul care să calce strâmb.

în timp ce se apropiau de ușa casei de vară,Ellie își simți picioarele ca de plumb.Ce aștepta el acum de la ea? O dimineață dezlănțuită în pat? Noaptea trecută,la lumina lunii,ar fi putui s-o facă.Ar fi regretat,probabil,dar ar fi făcut-o.Însă acum era zi și era cu un bărbat cu care schimbase doar câteva vorbe.Îl pipăise pe tot corpul,dar nu vorbise cu el.Însă Jessie rezolvă totul.

Pășii pe verandă și ținu ușa deschisă ignorând faptul că Ellie stătea pironită în loc,la câțiva pași de scară.

-Pun pariu că ți-e foame,spuse Jessie.Am auzit că aseară Valerie te-a ținut la o masă ca să dai autografe,apoi a trebuit să răspunzi la întrebări,iar în dimineața asta la fel.Ce-ar fi să-ți fac o omletă de mărimea statului ăla care îi place lui Valerie atât demult?

Ellie deschise gura să protesteze.Căci în ultimii trei ani fusese grasă,și învățase că astfel de fete nu trebuie să mănânce în public.Chiar și în restaurante,se pot alege cu priviri dezgustate din partea altor femei.Își aminti că acum nu mai era grasă,așa că putea mânca fără nici o problemă.Când stomacul ei chiorăi,se uită cu ochi mari la Jessie.Apoi râseră amândoi și încordarea dintre ei dispăru.

-Vino,o chemă el și intră în casă,lăsând-o să-1 urmeze din proprie voință.

Când ajunse în bucătărioară,el scotea deja farfurii din dulap și ingredientele din frigider.

-Pari familiarizat cu casa,zise ea încereînd să converseze.Se gândi că era exact genul de bărbat care o atrăgea.Totuși,Dariei nu i-ar fi plăcut.Dar,pe de altă parte,Daria afirma că și Mel Gibson o lasă rece.Ellie se cățara pe un scaun înalt,de cealaltă parte a barului care separa bucătăria de camera de zi.

În câteva secunde,Jessie așeză în fața ei un pahar micuț cu suc de roșii,cu o crenguță de țelină și semințe plutind la suprafață.

-Alcool? îl întrebă.

-Da,răspunse el,aruncându-i un zâmbet pieziș,atotștiutor,apoi își încreți sprâncenele.Ca să te relaxeze pentru mai târziu.

„*Parcă mi-ar ghici gândurile.Parcă ar ști că de asta mi-e frică*”,își zise Ellie,dar râse.Întorcându-se cu spatele la ea,Jessie începu să trebăluiască,sigur pe el.

-Ce vrei să știi? o întrebă Jessie.Băutura era tare,exact așa cum îi plăcea ei.După numai o sorbitură,începu să se destindă.

-Despre ce să știu? Jessie întoarse capul doar cât să-i arunce o privire întrebătoare,dar care îi arăta că știa foarte bine despre ce vorbea el.

Ellie mai bău o dată din pahar.

-Totul despre fiecare,răspunse ea în final.Începe cu tine.

-Despre mine nu sunt prea multe de spus.Fratele meu e cel care...

-Nu! îl avertiză Ellie.Tu.

-În regulă.Am patruzeci și doi de ani,am fost însurat cândva,dar n-a mers.Eu eram prea mult plecat și ea se simțea singură,așa că a încercat să scape de melancolie.Cu bărbați,de cele mai multe ori.Nu aveam copii,așa că am divorțat.

Îi puse în față o farfurie cu tortilla și un castron cu sos mexican cu ardei iute și roșii.

-Altceva? întrebă ea în timp ce el puse niște praz pe un tocător și începu să-l mărunțească.Judecând după felul în care mânuia cuțitul,mai făcuse asta înainte.

-Nu prea multe.Lucrez pentru fratele meu de un număr de ani.Zece? Poate că numai opt,dar nu țin minte.

-Ce faci?

-Administrez locul ăsta,în primul rând.Ea își dădea seama că nu-i plăcea să vorbească despre sine și,din punctul ei de vedere,asta era în favoarea lui.Martin vorbea fără oprire.Uneori,Ellie se ascundea în debaraua de haine,după fustele lungi,doar ca să aibă parte de câteva minute de liniște.

-În regulă,spuse ea,hotărându-se să-l lase-n pace.Ce poți să-mi povestești despre Woody și Valerie? Îl văzu destinzându-se,pentru că întrebările nu îl mai vizau pe el.

-Cu ce să încep? își zise el.Valerie a fost aleasă pentru frumusețe și fertilitate.

Woody a fost însurat treizeci de ani cu o femeie foarte de treabă, dar nu aveau copii, așa că și-a petrecut timpul făcând bani. Tot ce atingea părea să se transforme în bani. Dacă Woody înfîgea o furcă în pământ, dădea peste o mină de aur. Ellie se prefăcu interesată de tortilla din mâna ei, dar asculta cu atenție. Îi părea bine că nu distingea nici o urmă de invidie în glasul lui când vorbea despre norocul fratelui său.

-Pe neașteptate, ea s-a îmbolnăvit și a murit după vreo șase săptămâni, iar Woody s-a pomenit dintr-o dată singur. Nu avea deloc experiență cu femeile. Jessie puse prazul într-o tigaie, apoi începu să toace roșii și ardei verzi. Și atunci a apărut Valerie. Era din Texas, absolventă a unui colegiu particular și scump, și nemăritată. Cu experiență, dar necăsătorită.

La asta, Jessie se uită la Ellie, poate ca să vadă cum avea să reacționeze. Însă Ellie nu comentă nimic. Nu voia să-l întrerupă.

-S-au cunoscut chiar întâmplător. Fratele ei era în spital având un picior rupt când soția lui Woody era și ea internată, și fiind un spital mic, particular, unde regula este „*numai cei mai buni*”. Valerie nu a trebuit să se intereseze ca să afle că Woody era bogat. Fratele meu a lăsat-o gravidă aproape înainte să se închidă sicriul soției lui. Ellie nu avea de gând să creadă cu naivitate în povestea lui cu sârmanul bogătaș sedus de o femeie mai tânără. Simțea că, indiferent cum se cunoscuseră sau câți bani erau în joc, Valerie și Woody se iubeau.

-Cred că fratele tău petrecea foarte mult timp cu tine când trăia prima lui soție, dar acum stă cu tânăra și frumoasa lui soție și cu fiul lor. Pentru că Jessie nu comentă nimic, ea se uită la el și, preț de o clipă, se gândi că avea să se înfurie și, logic, ea avea să dea înapoi. Oh, de ce nu putuse să-și țină gura?

Dar Jessie o privi uluit, apoi izbucni într-un râs zgomotos.

-Tu chiar te pricepi să detectezi minciuna, nu-i așa? spuse el. Ești singura persoană care n-a crezut povestea mea că Valerie era o piranha ce urmărea banii fratelui meu. Dar Ellie nu râse.

-De ce ai vrea ca toată lumea să creadă asta? întrebă ea. El rânji.

-De fiecare dată când povestesc asta unei femei, vrea să-mi dovedească faptul că ea nu e o căutătoare de aur, așa că îmi cade direct în brațe.

În mod normal ar fi fost amuzată de vorbele astea, dar nu ncum. Dimpotrivă, se mânie. Folosea și cu ea același refren și stătea acolo, privind-o, așteptând o replică, dar ea nu găsea ce să spună. Din fericire, sună telefonul, dar când răspunse, un glas de bărbat întrebă de Jessie. Evident, toată lumea de la fermă știa unde era el. Ștergându-și mâinile cu un prosop, el ocoli barul și luă receptorul. Pe măsură

ce asculta,fața lui căpăta o expresie sumbră.Primul gând al lui Ellie fu că Woody suferise un atac de cord.

-Vin imediat,spuse încet Jessie,apoi închise.Trebuie să plec,zise el și porni către ușa.Îmi pare rău pentru micul dejun și pentru...Glasul i se stinse.

-Ce s-a întâmplat? întrebă ea ducându-și mâna la gură de frică.E vorba de Woody?

-Nu.Unul dintre oameni s-a sinucis aseară și tocmai a fost găsit.

Auzind cuvântul „sinucis”,inima lui Ellie se opri.În ultimii trei ani,gestul ăla o obsedase,o urmărise peste tot.Întinzând mâna,Jessie îi atinse obrazul și îi zâmbi:

-Uite ce e,noi doi trebuie să stăm de vorbă.Între noi e ceva și...Nici el nu părea să înțeleagă mai mult decât ea.După ce mă ocup de chestia asta cu Lew,mă întorc și vom petrece un timp împreună.Imediat,deschise ușa și ieși din casuță.

O clipă, Ellie rămase în loc,amețită.Dacă nu o atingea,nu avea nimic,dar când îl simțea,nu mai putea să gândească normal.Iar când el...

-Lew! strigă ea și,în secunda următoare,era pe terasă și alerga să-l prindă din urmă pe Jessie.Lew McClelland? întrebă ea.Bărbatul care m-a adus aici.El s-a sinucis?

-Da,spuse Jessie,mergând repede.Auzi,tu ești musafir,de ce nu te întorci...

-De ce s-a omorât? insistă Ellie.Era un om de treabă.Mi-a plăcut foarte mult.

-Lew era deprimat,foarte deprimat.Știam și eu și alții treaba asta,dar nu puteam face nimic.Acum e prea târziu.Încercând să țină pasul cu el, Ellie începu să gâfâie și,când se împiedică de o piatră,se prinse de brațul lui.Jessie o ajută să-și recapete echilibrul,apoi se încruntă.

-Cred că ar fi mai bine să te întorci.De fapt,nu e momentul potrivit pentru o vizită.Ellie se prefăcu că nu l-a auzit.

-Ce ți s-a spus la telefon? îl întrebă.

-Asta e curiozitate de scriitor sau interes adevărat?

-Îmi plăcea de el,răspunse Ellie,hotărâtă să nu renunțe.

-Bine,cedă Jessie oftând.Sharon,soția lui,l-a găsit azi-dimineață.Spune că aseară s-au certat rău.Ea voia de mai multe luni să plece de la fermă,să se întoarcă în Est ca să-și poată face o carieră,dar Lew a refuzat să plece,așa că aseară i-a cerut să divorțeze.S-ar părea că Lew s-a împușcat de disperare.O clipă, Ellie se ținu de brațul lui Jessie și se uită în ochii lui negri.Dar nu-l vedea.Parcă îl privea pe acel bărbat cumsecade care o întâmpinase la aeroport.

-Lew nu era chiar atât de îndrăgostit de soția lui,spuse ea.Flirta cu mine.

Și,oricum,era mândru că ea încerca să se realizeze.Mi-am dat seama de asta din felul în care zâmbea când mi-a mărturisit că soția lui a decorat casa de vară.

Jessie se încruntă.

-Doar pentru că un bărbat flirtează cu o femeie...începu el,dar se opri.Doi bărbați trecură călare pe lângă ei.După expresia fețelor lor,era evident că auziseră de Lew.Când fură din nou singuri,Jessie se aplecă spre ea și coborî glasul.

-Eu știu ceva mai mult.Sincer vorbind,nu m-a surprins foarte tare.Sharon mi se confesează de mult timp.În Lew parcă erau doi oameni.Pe plan profesional era bun,dar nu era ușor să trăiești cu el,iar Sharon a renunțat la multe.

Ce auzea acum îi suna atât de cunoscut și o călca atât de mult pe nervi,încât simți că explodează.

-Lasă-mă să ghicesc,mârâi ea printre dinți.Soția lui susține că a renunțat la o carieră profitabilă ca să vină aici,la mama naibii,doar pentru a fi împreună cu el.Că trăiește pentru el.Jessie îi lăsase brațul și probabil avea impresia că o luase razna,dar Ellie nu se opri.

-Spune-mi,continuă ea cu venin în glas,n-a avut rețineri să-ți povestească viața ei nefericită? Ți-a mărturisit că tot ce își dorea era un soț,dar pe Lew îl interesau mai mult banii decât ea? A dat de înțeles că s-ar fi putut ca Lew să fie...ei bine,dezechilibrat mintal?

Jessie se holba uluit la ea,și privirea lui îngrozită o facu pe Ellie să-și revină.

-Scuze,spuse ea și dădu să se îndepărteze de el.Sunt sigură că nu-i adevărat ce-am zis.Sunt sigură că e o femeie ele treabă,iar eu vorbeam din proprie experiență,dar...Jessie nu-și modificase deloc expresia.Ellie se uită la ceas.

-Trebuie să plec.Trebuie să...îmi schimb hainele,se bâlbâi ea,căutând un motiv să plece,în loc să se întoarcă pur și simplu și s-o ia la fugă.Cred că Valerie are nevoie de mine pentru...pentru ceva.Îmi pare rău pentru ce am spus,mai adăugă Ellie,dorind cu disperare ca el să nu aibă impresia că este nebună.La divorț i se ceruse să dovedească faptul că era întregă la minte,dar nu o putuse face atunci și nu putea nici acum.Am reacționat așa pentru că îmi plăcea Lew,chiar mult însă eu nu l-am simțit deprimat și cred că,după tot ce am îndurat în ultimii trei ani,mi-aș da seama când o persoană e deprimată Madison este,dar nu Lew.

-Cine e Madison? întrebă răstit Jessie.

-Cineva cunoscut.

-Ce reprezintă el pentru tine?

Ellie avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama la ce se referea Jessie,căci mintea ei era la Lew.

-Ea.Madison e o ea.Trase adânc aer în piept.Dacă mă întrebi de bărbații din viața mea,am un soț care,probabil,la ora asta ia masa cu cineva și i se plânge ce nemernică sunt pentru că am fugit în week-end,numai Dumnezeu știe unde și cu

cine.Și sunt sigură că asta o să mă coste și mai mult decât m-a costat soțul meu.Știa că afirmațiile ei nu păreau logice pentru el,dar cum ar fi putut să-i explice viitorul pe care și-l cunoaște deja? Chiar că trebuie să plec,zise încetișor.El stătea uitându-se la ea,așa că îl fulgeră cu privirea,dorindu-și ca el să plece.Nu era pentru ea.Treaba asta cu Lew îi reamintise că era încă măritată și avea de trecut printr-un proces de divorț înfiorător.Minunata ei evadare se transformase într-un fiasco.Mai întâi,Valerie o expusese ca pe-un trofeu,apoi Jessie recunoscuse că îi servise același refren ca tuturor femeilor cu care voia să se culce.Gata cu fanteziile ei despre iubire și viitor.Iar acum,asta...Moartea unui bărbat care îi plăcuse foarte mult.

-Cred că ai dreptate,spuse ea resemnată.Nu e cel mai potrivit moment pentru o vizită.Cred...Spune-i lui Valerie...Nu mai găsi cuvintele potrivite,așa că...se întoarse și o rupse la fugă spre casa de oaspeți,intră și închise hotărâtă ușa.

CAPITOLUL 23

Când Ellie lua o decizie,nu-i lua mult să se pună în mișcare,”Îi punctul *meu cel mai tare,dar și cel mai slab*”,îi spusese ea Dariei.Dacă alegerea era bună,atunci era grozav,dar dacă însemna să lase în urmă o posibilă carieră în artă și să urmeze un bărbat...Oricum,o oră și jumătate mai târziu avea bagajele făcute,se scuzase față de Valerie și stătea pe verandă,așteptând un șofer ca să ajungă înapoi la L.A.Valerie îi spusese că Woody trimitea un avion să ia niște rude ale lui Lew de la aeroport,așa că nu era vorba de un drum suplimentar făcut anume pentru ea.Valerie fusese atât de tulburată de vestea morții lui Lew încât nu mai dăduse atenție celor ce se petreceau în jurul ei.

Așa că acum Ellie aștepta.Mica ei escapadă îndrăzneată se terminase cu grozăvia unei morți,iar acum se întorcea la propriul ei coșmar.

Trei ani se gândise la ce i-ar fi plăcut să-i facă acelui bărbat dacă ar fi putut s-o ia de la capăt.Își imaginase cum va angaja un detectiv particular care să-l urmărească pe fostul ei soț.Se gândise mult cum să găsească o persoană care să-i intre pe sub piele și să afle unde ascunsesese banii pe care îi furase de la ea.

Petrecuse luni,chiar ani,închipuindu-și tot ce voia să-i facă.

Dar acum stătea pe o bancă,având în față munții Californiei,și îi era groază că trebuia să se ocupe de astfel de lucruri.Cu ani în urmă,când se plângea cuiva de soțul ei,persoana în cauză spunea:„*Dacă nu-l plăci,de ce nu divorțezi de el?*”.”*Prea multă bătaie de cap*”,răspundea ea pe loc.Martin adora haosul și deruta.Devenea mai puternic făcându-i pe alții nefericiți.Însă Ellie avea nevoie de pace și liniște.

Numai așa putea să gândească,să inventeze povești,să viseze cu ochii deschiși și...

-Urcă!Ellie ridică privirea și îl văzu pe Jessie într-un jeep deschis care tocmai oprise în fața ei.Se uita încruntat la ea,de parcă nu-i convenea ceva,dar oricum nu-l ascultă.

-Mă întorc la L.A.

-Nu,spuse el.Am nevoie de tine.Auzindu-l,Ellie îl privi uimită.Era ăsta un mod modern de a face curte?

-Poate că n-ai înțeles că sunt măritată și,fie că-l vreau sau nu,am un soț.

Nervos,Jessie se aplecă peste scaunul de lângă el și deschise larg portiera din dreptul pasagerului.

-Nu în felul ăla,preciza el.Adică,am nevoie de tine și în felul ăla,dar asta mai poate aștepta.Obține divorțul ăla afurisit înainte să te iau eu,dacă asta vrei,dar în momentul de față am nevoie de mintea ta.

-În mod sigur ai face-o pe Madison fericită,bombăni Ellie,dar nu se ridică de pe bancă pentru a urca în mașină.Vine cineva să mă ia.Trebuie să mă întorc la L.A.

-Nimeni nu părăsește ferma azi,i-o tăie el.Ordinul șerifului.Crede că s-ar putea ca Lew să fi fost omorât.Jessie nici nu clipi în timp ce urmărea reacția lui Ellie la acest anunț.

-Soția lui? întrebă ea încet.El nu-i răspunse.Continua să stea acolo,uitându-se la ea în tăcere,iar ea își dădu seama că nu avea să audă nimic până nu făcea ca el.

Deși își dorea să rămână fermă pe poziție și să nu cedeze în fața lui,curiozitatea de scriitoare fu mai puternică decât voința.Strâmbându-se,se ridică,coborî treptele verandei și urcă în mașină.El nu vorbi până nu plecară.

-Nu.Nu soția lui.Ea a fost cu adevărat distrusă de moartea lui.

Ellie continuă să se uite drept în față.

-Înțeleg,spuse ea.Îl simți pe Jessie privind-o,dar nu reacționa.Asta nu era treaba ei.Ea avea probleme importante care aveau să înceapă foarte curând.Și dispunea de numai trei săptămâni.La un moment dat îi trecu prin cap că ar fi trebuit să-l întrebe unde o ducea.Dar nu o tăcu.După un timp,opri,coborî din mașină, deschise o poartă,apoi urcă din nou și trecu dincolo de poartă,iar de data asta Ellie fu mai rapidă decât el-coborî și închise poarta în urma lor.

-Îmi plac femeile utile,comentă el când urcă din nou în mașină,apoi băgă în viteză și porni mai departe.Ellie zâmbi-"utilitatea" îi plăcuse și ei la el.

Merseră un timp în tăcere,și Ellie își dădu seama că ar fi trebuit să fie supărată.

Prea era sigur de el.Știuse că putea s-o convingă să îl însoțească și presupusese... „Oh,la dracu' cu asta”,se gândi ea.Făcuse prea multă psihoterapie dacă ajunsese să considere că era rău că mergea pe un drum pustiu cu un bărbat frumos.

-Unde mă duci? întrebă ea.În vreun loc secret unde ai de gând să mă siluiești?

El era cu ochii la drum,însă văzu că zâmbea ușor.

-Parcă scriai romane polițiste? spuse el.

-Da.Dar și de dragoste.Așadar,unde mergem?

-Departa de toți,zise el,apoi coti la stânga și brusc se aflau între munți,printre copaci,iar în fața lor se zărea un lac frumos.El opri mașina și o privi.Spune-mi tot.Vreau să aflu ce știi,preciză el,apoi coborî și se îndreptă spre lac.

Ellie îl urmă.Acum el stătea pe un bolovan mare de la marginea apei,aruncând pietricele.

-Am perceput totul vizual,nu mintal.Și poate din cauza asta un om bun este acum mort.Ellie își dădu seama că voia să se descarce,așa că se așeză pe o piatră și așteptă.

-Este frumoasă,o adevărată minune,spuse el și Ellie știu că se referea la Sharon, soția lui Lew.Și îmi era milă de ea.Era talentată,și afirma că e prinsă în capcană.Mi-a mărturisit că...Oprindu-se,Jessie mai adună niște pietricele.

-Că îl iubea foarte,foarte mult pe Lew,completă Ellie,în ciuda intenției sale de a tăcea.Și nu își putu ascunde amărăciunea din glas.

-Da,confirmă Jessie,apoi se întoarse și se uită la ea.De unde știi toate astea?

Nu era momentul să-i dezvăluie problemele ei.Ridică din umeri.

-Am trecut prin ceva asemănător.Lew s-a plâns vreodată de ea?

-Niciodată.Era mândru de ea.N-aș fi știut că ceva nu mergea dacă nu mi-ar fi spus Sharon.

-La câți alții s-a mai văicărit?

-Nu știu.Credeam că discuta numai cu mine.De data asta,Jessie era mâhnit.

-Și ce-i povestea asta cu șeriful? întrebă Ellie.

-Eu sunt de vină.Gura mea mare.Azi-dimineată m-ai făcut să mă întreb dacă Lew chiar s-a omorât.M-am dus și i-am spus șerifului.Două ore mai târziu,1-a arestat pe Bowie.Se uită la Ellie.Îl mai ții minte pe bărbatul care a vrut să te sărute? La început,nu înțelese la ce se referea; apoi își aminti de cow-boy-ul cu burta mare,care își țuguiase buzele și îi făcuse pe toți să râdă.Zâmbi.

-Ăla e Bowie,și a fost ridicat pentru a fi interogat.

-Poftim? Mie nu mi s-a părut a fi ucigaș.

-Nu,nu este,dar îi plac femeile,și acum câțiva ani a avut loc un incident nefericit cu o musafiră beată a lui Valerie.Când s-a trezit din beție și 1-a văzut pe Bowie

la lumina zilei,s-a hotărât să depună plângere împotriva lui.Woody a trebuit să intervină și să facă uz de influența lui ca să-1 scape.

-Deci se întâmplă din nou?

-Nu,dacă pot s-o împiedic! spuse Jessie.Întorcându-se uită la ea.Dacă ea 1-a omorât,cum aflăm asta? O privea de parcă se pricepea cu adevărat la treburi de genul ăsta.

-I-ai spus șerifului ce știi? întrebă ea.

-Așa a intrat în bucluc Bowie.Dacă nu afirmam eu că mă îndoiesc că Lew era chiar așa deprimat cum credea toată lumea poate că șeriful nu mi-ar mai fi pus atâtea întrebări și n-ar fi aflat că că Bowie râvnește la nevasta lui Lew.

-Înțeleg.Și dacă eu tăceam...

-Exact.E vina noastră,comună.Cum facem să reparăm lucrurile?

Una era să scrii o carte despre o femeie care intră în bucluc în timp ce investighează crime,și cu totul alta să încerci ceva de genul ăsta pe propria-ți piele.Ellie se ridică.

-Uite ce e,s-ar putea ca femeia asta să fie o ucigașă.Nu cred că vreau să rămân prin preajmă ca să mă conving.Sunt aici pe o perioadă de timp limitată,și nu vreau să-mi schimb atât de mult viitorul încât să mor.Jessie se uită la ea nedumerit.

-Știi,uneori faci afirmații foarte ciudate.Vorbești despre lucruri care nu s-au întâmplat încă de parcă tu le știi deja.Ca și cum cunoști viitorul.

-Asta-i o prostie,protestă Ellie repede.Cum poate cineva să cunoască viitorul? Am vrut doar să spun că...adică.

-Continuă,zise el.Aștept.

-Adevărul e că trebuie să mă întorc la LA cât mai repede cu putință.Am mai puțin de trei săptămâni ca să-1 opresc pe fostul meu soț-în curând fostul meu soț-să ia tot ce am câștigat eu din scris și să mă lase îndatorată pentru totdeauna,ca să nu mai pomenesc că îmi ia demnitatea și respectul față de mine

-Cum de poți să fii sigură că o să facă asta?

-Îl cunosc.

-Da.Mai că pot să te cred.Ai intuiție când e vorba de oameni.Tu n-ai acceptat ceea ce alții au presupus a fi adevărat despre Woody și Valerie.Aș putea să spun oricui că este materialistă,și voi fi crezut.Dar tu n-ai cumpărat povestea.Ellie se uită la el pe sub gene.

-Le-ai spus multora minciuna asta?

-Numai femeilor,răspunse el foarte serios.Vreau să rămâi ca să mă ajuți să aflu...

-Ai de gând să-mi ceri să rămân și să te ajut să faci cercetări privitor la o criminală,nu-i așa?

-Nu știi sigur că e criminală.Și,în plus,cărțile tale nu sunt cu o femeie care investighează crime?

-Crezi că scriitorii experimentează ceea ce scriu? Când ar mai scrie? Jessie rânji. În regulă,a meritat să încerc.Ce-ar fi să iei masa cu ea,să vezi ce spune,și să-mi dai mie timp să mă uit prin niște dosare? Poate găsesc ceva.

-Nu,el sigur n-a scris niciodată nimic,spuse ea,dar firește că asta nu avea nici o legătură cu soția lui Lew,Sharon.Ellie își luă fața în mâini o secundă,apoi se uită iar la Jessie,încercând să fie mai calmă.

-Uite ce e,aș vrea să te ajut,dar nu pot.N-am timp.Trebuie să-mi schimb propriul...destin.Am crezut că îmi pot permite să mă distrez un week-end,dar s-a dovedit foarte nedistractiv.

-Tot? întrebă încet Jessie. Ellie se răsuci pe călcâie și se îndepărtă de el.Dacă era nevoie,avea să se întoarcă pe jos până la fermă.Jessie fu lângă ea într-o clipită.

-Nu pleca,o rugă el,prinzând-o de braț.Ellie se uită la mâna lui.Era puternică,arsă de soare și caldă.”*Nu te uita la el,își impuse ea.Concentrează-te pe mâna lui.Nu te uita la el.*”Dar nu rezistă.El o privea într-un fel special și,în clipa următoare, era în brațele lui.O parte din ea voia să facă dragoste cu el chiar acolo,lângă lac.Voia ca el să-i scoată hainele și s-o atingă și...

Plângea! Nu știa când începuse,dar se agăța de el de parcă reprezenta singurul ei sprijin în viață,și plângea pe tăcute,dar profund.Poate de vină erau ochii ăia ai lui.Poate din cauză că se afla iar în preajma unui bărbat,după atâția ani în care fusese singură,dar toată pustietatea ultimilor ani o copleși.Nu voia să mai treacă iar prin acel divorț.Nu voia să audă din nou cum era acuzată de viclenie și trădare.Nu voia să-i asculte punându-i sub semnul întrebării sănătatea mintală.

Jessie nu păru surprins și nu se pierdu cu firea.Aplecându-se,o luă în brațe și o duse lângă lac unde o așeză pe pământ,cu spatele lipit de un copac și o ținu așa cât plânse.După un timp,ea se liniști.Cămașa lui era udă de lacrimi pe un umăr.

Îi întinse o batistă curată.

-Te simți mai bine? o întrebă încetișor.Suflându-și nasul,ea dădu din cap,și Jessie îi dădu la o parte,cu blândețe,o șuviță de pe ochi.

-Încearcă să te omoare? De asta știi cum a fost cu Lew? Ellie încuviință, ferindu-și privirea.Avusese nevoie de mult timp ca să poată recunoaște acest lucru.Invidia și ura pe care le simțea Martin pentru ea o depășeau.

-Nu știi sigur,dar cred că asta urmărește.Terapeuta mea consideră că încearcă să mă facă să mă sinucid.

Mi-a indus sentimentul că sunt o ratată,de parcă nimic din ce am realizat nu are importanță.Indiferent ce tăceam,pentru el nu era suficient de bun.Și mi-a spus că eu l-am privat de șansa de a avea succes.Iar celorlalți le povestește că sunt egoistă și avidă de bani.Își petrece viața vorbindu-mă de rău.

Își suflă din nou nasul și inspiră adânc.

-Dacă aș muri,ar avea banii și libertate.Jessie o trase înapoi în brațele lui,iar ea simțea pe obraz umărul lui ud.Începea să-și revină.

-Îmi pare rău că m-am făcut de râs,dar...

-Te-a crezut cineva? întrebă el.Te-a crezut cineva când ai spus că încearcă să te facă să te sinucizi?

-N-am mai spus nimănui asta.Tu ești primul,preciza Ellie,ștergându-și nasul.

Soțul meu afirmă în stânga și în dreapta că mă iubește,și lumea chiar îl crede.Cei mai mulți oameni nu sunt mincinoși ca el; mulți nici n-au cunoscut vreodată un om ca el.

-Așadar,sărmanul Lew a avut de ales între a se sinucide și a fi omorât.

Pentru că tăcea,Ellie își ridică fața de pe umărul lui și se uită la el.

-N-ai renunțat,nu-i așa? întrebă ea.

-Câtuși de puțin,răspunse el degajat.Dar am nevoie de ajutorul tău.Cred că știi mai multe decât crezi.Ellie se ridică în picioare,dar Jessie rămase în aceeași poziție,rezemat de copac.

-Nu știu nimic,spuse.Absolut nimic.Și nici tu.Poate că ea l-a împins la sinucidere sau poate că l-a omorât.Pe de altă parte,poate că e o femeie foarte cumsecade și totul s-a întâmplat exact cum a povestit.

-Adică Bowie s-a dus aseară la ei acasă și Lew l-a amenințat cu o pușcă de vânătoare? întrebă Jessie,cu mâinile la ceată.

-Probabil că asta a determinat-o s-o facă acum,spuse Ellie fără să gândească,apoi își duse mâna la gură.Dar Jessie schiță un zâmbet slab și închise ochii:

-Îmi imaginez că a trebuit să te documentezi mult pentru cărțile tale și ai ajuns să știi o mulțime de lucruri despre mintea criminalilor.

-Suficient ca să realizez că sunt niște oameni foarte periculoși! spuse ea,dar el nu deschise ochii.De fapt,zâmbi.Și,în acea clipă,în mintea lui Ellie se aprinse un beculeț.Poate că era din cauză că plânsese în brațele puternice ale unui bărbat.

Poate din cauză că se simțea iar dorită și nu doar o mașină de făcut bani pentru Martin.Indiferent de motiv,atunci renunță la dorința ei de răzbunare.Trei ani din viață îi pierduse,fiind imobilizată de trauma nedreptății suportate și dorința neîncetată de dreptate.Dar acum obținea ce voia: șansa de a o lua de la capăt.Acum și-a dat seama că nu avea să facă ceea ce plănuse în lunga perioadă

de nefericire. Nu avea să se întoarcă în casa lor de lângă Los Angeles, ca să-și petreacă fiecare minut răzbunându-se pe Martin. Nu, nu avea să se coboare la nivelul lui. Adevărul era că răul i se întâmplase, și supraviețuise. La vremea aceea, toți cei implicați fuseseră de acord că nu văzuseră un divorț mai urât ca al ei și nici un judecător atât de subiectiv și răzbunător. Totuși, lăsase în urmă toate mizeriile cu care fusese împroșcată. Dar acum realiza că nu evenimentele o doborâseră, ci reacția ei. Nu fusese vorba de banii pe care trebuia să-i plătească soțului ei leneș și crai, ci de faptul că îi fusese distrus respectul de sine. Martin o acuzase că îi păsa numai de ea, și judecătorul îi dăduse dreptate.

În timp ce se gândea, Jessie rămăsese tăcut, iar când se întoarse și se uită la el, văzu că o urmărea.

-În tine se dau lupte grele, nu-i așa? întrebă el încet.

-Da, răspunse. Dar știi ceva? Nu-mi mai pasă. Zâmbi. Zâmbi cu adevărat. Se uită înjur la frumusețea peisajului și inspiră adânc. O fi fost sistemul juridic din acest stat o parodie, dar aerul era dumnezeiesc. Nu vreau să mă întorc acasă, spuse ea.

Nu mă așteaptă nimic acolo. Și când ziceai că vrei s-o invit pe soția lui Lew la masă? Jessie nu zise nimic, iar când îl privi se pierdu în ochii lui. De data asta nu mai fugi și nici nu începu să plângă. Acum se aplecă și îl sărută.

CAPITOLUL 24

Într-o secundă Leslie era în casa victoriană a unei femei pe nume madame Zoya, iar în următoarea în camera de la căminul studentesc.

Stătea acolo clipind des, dezorientată, nesigură de ceea ce vedea. În cameră erau două paturi, al ei, strâns frumos și ordonat, cu o cuvertură pe care o avea încă din primul an aici, și celălalt, al colegei de cameră. Primul gând al lui Leslie fu că trebuie să se țină de capul Rebeccai să-și facă patul. Și ordine pe birou și...

Apoi își dădu seama unde se află, și i se păru imposibil. Făcu un pas înapoi.

Și atunci simți și schimbarea petrecută cu trupul ei. Era mai ușoară cu cel puțin opt kilograme față de acum zece minute. Mîntea i se limpezea acum și, cu toate că nu-i venea să creadă ceea ce vedea și simțea, totul părea să fie real.

-Oglinda, spuse ea cu voce tare, apoi încercă să-și amintească perioada studenției. Unde era... Aha, pe partea dinăuntru a ușii dulapului. Deschizând ușa, își redescoperi imaginea de la douăzeci de ani. Se uită lung la o Leslie Aimes pierdută de foarte mult timp. Nu era vorba doar de trupul pe care o viață de exerciții îl transformase în acest robot frumos. În fiecare dimineață când se trezea își amintea de acel corp și îi era dor de el. Îi era dor de perioada când se putea apleca și întinde și răsuci cu ușurință și grație.

Însă,nu asta o surprindea în timp ce se privea în oglindă.Ceea ce o uimea era expresia de speranță.

-Când am pierdut-o? se întrebă ea cu glas tare.Când m-am schimbat?

Reflecția din oglindă avea ochi verzi scânteietori,veseli.Era o fată care credea în sine,era sigură că avea să ajungă departe.Nu se aștepta să sfârșească prin a fi o gospodină care făcea parte din tot soiul de comitete.Nu era o femeie îngrozită că soțul ei avea s-o părăsească pentru o fată foarte tânără.

Aplecându-se puțin,Leslie își examina fața.Nu existau riduri,nici încrețituri,doar piele pură,netedă.

-Și fetei ăsteia nu-i e frică de nimeni,își spuse.Și gândul ăsta fu un șoc pentru ea.Când începuse să se teamă? Când descoperise că nu avea să fie o Mare Dansatoare? Când se întorsese spășită la Alan,simțind că e o ratată? Ce se întâmplase cu ea de nu mai avea această scânteie?

Când telefonul sună,Leslie tresări și se uită în jur după cineva care să răspundă.

Apoi își aminti că ea trebuia să facă asta.

-Alo?

-Leslie?Tu ești? Era Alan.

-Da,reuși să spună.Își petrecuse o viață cu el,așa că impulsul de a-i povesti ce i se întâmplase era puternic.Dar se abținu.Cum s-o facă? Să înceapă cu momentul în care îi dăduse papucii cu zece zile înainte de nuntă și să termine cu Bamby?

-Vorbești ciudat.Nu ești bolnavă,nu-i așa? întotdeauna fusese atât de sec? Unde era romantismul?

-Nu,răspunse ea încet,ținând strâns receptorul.Încearca să își amintească exact cum arăta Alan în anul dinaintea absolvirii colegiului.

-Se întâmplă ceva cu tine,insistă el.Te-am sunat doar ca să-ți spun că vin să te iau mâine dimineață la opt să mergem acasă împreună.Leslie știa că mașina lui Alan avea să se strice în drum spre colegiul ei și toată vacanța de primăvară va încerca să găsească piese de schimb ca să o repare.Desigur,ea avea să rămână singură toată acea săptămână,dansând singură în studioul de la școală,mâncând singură.

-Mai ești la telefon? întrebă el,de data asta aproape furios.

-Da,răspunse Leslie.Tocmai mă gândeam cât mi-ar plăcea să te revăd.Ce vrei să facem împreună săptămână viitoare?

-Împreună? Glumești? Când mama ta și a mea ne planifică fiecare minut? Trebuie să pregătim nunta.Tu știi mai bine decât mine ce avem de făcut.

„Și la treizeci și nouă de ani realizezi cât timp ai pierdut”,se gândi ea.Ce vine după nuntă e important.Poate că dacă ar fi petrecut mai mult timp împreună,dacă

ar fi discutat cu adevărat,atunci n-ar mai fi fugit la New York și...

-Te porți foarte ciudat,spuse Alan.Sper că până mâine o să-ți treacă.Avem o grămadă de treabă săptămână care vine.Mama a invitat niște oameni importanți să-și petreacă la noi week-end-ul viitor,și cred că noi doi ar trebui să ne hotărâm unde o să locuim.Leslie deschise gura să spună că aveau să cumpere vechea casă Belville,dar se abținu.Un lucru era sigur la Alan: nu se schimbase.La douăzeci de ani era la fel de dominator ca la patruzeci.

Pe birou,lângă telefon,era un plic din hârtie groasă,crem.Punând receptorul pe umăr,Leslie îl deschise.Era o invitație de la Halliwell J.Formund IV de a-și petrece apropiata vacanță de primăvară cu el,familia lui și oaspeții lor la domeniul lor.Dacă accepta,mâine dimineață avea s-o ia o mașină.

O parte din ea fu tentată să-i spună lui Alan că avea și altă invitație,dar de ce să ardă podurile? De ce să producă durere în mod inutil?

-Am să fiu gata,rosti Leslie,cât de dulce putu.Să mă suni dacă ai vreo problemă.

-Ce vrea să însemne asta? se răsti Alan.

-Nimic.Spuneam doar...Nu contează.Las-o baltă.Dacă mă cauți și nu răspund,să știi că sunt la studioul de dans.

-Ca întotdeauna,nu? întrebă el.Auzindu-l,Leslie trânti receptorul în furcă.În toți acești ani se condamnase neîncetat pentru că fugise și îl lăsase pe bietul Alan aproape în fața altarului.Însă acum își reaminti de ce.Pentru că era un îngâmfat.

Un om plin de el,mulțumit de sine.Oricum,Alan cu care se măritase nu mai putea fi caracterizat așa.Dominator,da.Poate chiar autoritar câteodată.Dar avea modestie...Cu ochii mari,Leslie se uita în gol.Ea îl schimbase pe Alan? Faptul că fugise la New York zdruncinase atitudinea lui nesuferită pe care o uitase de-a lungul anilor?

„*Ce ironie!*” se gândi ea.În toți anii căsniciei lor fusese împovărată de acest lucru îngrozitor,dezonorabil pe care credea că i-l făcuse dragului și scumpului Alan,iar acum își dădea seama că fusese cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face.

-Hmmm,îngână ea zâmbind,în timp ce ridica receptorul.Dacă abandonul îl transformase în bine,ce avea să se întâmple dacă își petrecea vacanța cu alt bărbat? La gândul ăsta,izbucni în râs; apoi formă numărul reședinței Formund și acceptă invitația.

-Nu e treaba mea,dragă,dar n-ai greșit magazinul? Vânzătoarea avea părul vopsit într-un gri metalic și un costum care nu s-ar fi șifonat nici dacă ar fi călcat-o trenul.Leslie reușise să găsească în dulapul ei de la cămin numai o pereche

decentă de pantaloni și o singură cămașă,care totuși era prea înzorzonată.Cu ce să se îmbrace devenise dintr-o dată preocuparea numărul unu, așa că acum era în cel mai bun magazin din oraș studiind oferta.

-Nu,nu cred că l-am greșit,răspunse Leslie,deranjată de femeia care se amesteca în treburile ei.Leslie nu fusese niciodată risipitoare,astfel că cea mai mare parte a banilor pe care tatăl ei îi trimitea în fiecare lună se afla în contul ei din bancă.

-Dacă ai fi fost pe punctul de a împlini patruzeci de ani,magazinul ăsta ar fi fost perfect pentru tine,continuă vânzătoarea.

-Dar eu...începu Leslie,apoi se opri.Oglinda din stânga ei îi reaminti ce se întâmplase.Acum nu avea patruzeci de ani.Trebuia să admită că până și la lumina rece din magazin arăta minunat.

-M-ați putea ajuta? întreba Leslie pe un ton plăcut.Am fost invitată să-mi petrec vacanța la familia Formund și...

-Familia Halliwell Formund?

-Da,chiar asta preciza Leslie cu un aer inocent.Vânzătoarea miji ochii.

-Cred că au un fiu cam de vârsta ta.

-Mă puteți ajuta să aleg ceva de îmbrăcat? Nu prea pot să apar în pantaloni mulați,nu-i așa?

-Nu,rosti femeia încet și Leslie își dădu seama la ce se gândea.Dacă era drăguță cu Leslie și Leslie se mărita cu un Formund,putea să câștige o clientă pe viață,și comisioanele.Te ajut cu mare plăcere dragă,toarse vânzătoarea.

CAPITOLUL 25

La cinci minate după sosire,Leslie își regreta decizia.Ce căuta ea aici? fusese instalată într-o casă de oaspeți cu două dormitoare împreună cu alte trei fete.La început,încercaseră să o implice în activitățile lor,dar când Leslie le refuză,începură să șușotească despre ea.Trecuse mult de când fusese atât de tânără și uitase complet de concurența asta inutilă.

Lui Leslie îi stătea pe limbă să le țină o prelegere despre faptul că nu era nevoie să se distrugă reciproc,încercând să pună mâna pe cel mai bun bărbat.Erau destui prin preajmă.Îi spusese toate astea propriei sale fiice atunci când Rebecca se lupta pe viață și pe moarte cu cea care îi fusese cândva cea mai bună prietenă.

Bineînțeles,din cauza unui băiat.Trei luni mai târziu se bucurase să le vadă pe fete din nou împreună,iar pe băiat pus pe lista „jigodiilor”,însă știa că la fel de ușor ar fi putut să fie invers.

-De unde ești? o întrebuse una dintre fete pe Leslie.Și la ce ești studentă?

Tonul era inconfundabil: Leslie nu era considerată ca făcând parte din elita obișnuită a petrecerilor lui Hal. Adevărul era că și Leslie se întreba de ce fusese invitată, în timp ce se îndepărta de fete și de insinuările lor, știu ce i-ar fi spus fiicei ei. Fusese chemată pentru silueta ei de balerină. Nu treceau băieții bogați printr-o perioadă de distracție cu fete „nepotrivite” înainte de a se potoli și a se însura cu vreo tânără cu sânge albastru al cărei tătic era proprietarul Kansas-ului sau ceva asemănător?

„Sunt prea bătrână pentru asta”, își zise Leslie în timp ce părăsea casa de oaspeți. Găsise pe patul ei o listă a activităților care aveau să se deruleze pe parcursul săptămânii și, citind-o, își dori să fi rămas în campus și să danseze. N-ar fi fost minunat ea, după toți anii ăștia, să se bucure din nou de un corp care să poată sări cu ușurință? Să facă piruete fără s-o doară degetele de la picioare?

Plecând de acolo, începu să hoinărească pe domeniu. Când descoperi pe pământ un coșuleț de nuiele, o pereche de mănuși de grădinărit și un foarfece, i se păru firesc să le ia și să înceapă să curețe trandafirii.

-Te-ai plictisit deja? întrebă cineva în spatele ei. Leslie se întoarse și văzu, pe potecă, o femeie mai în vârstă. Purta o fustă decolorată și un jersey care trebuie că avea douăzeci de ani. Oricum, Leslie era gata să parieze că cristalul eu diametrul de un centimetru care îi atârna la gât pe un lanț de aur era un diamant veritabil. Femeia asta era stăpâna domeniului.

-Scuzați-mă, spuse Leslie, întinzând coșulețul. Acesta probabil că e al dumneavoastră. N-am vrut...

-E în regulă, o întrerupse femeia zâmbind. De ce să nu stai la umbră și să te las pe tine să muncești? Sinceră să fiu, urăsc grădinăritul. Mă ocup de asta pentru că mi-a spus doctorul să fac mișcare.

-E și foarte plăcut, o completă Leslie, râzând. Cel puțin asta cred bărbații. Eu una nu am considerat niciodată că balega de vacă are ceva romantic. Femeia râse.

-Nici eu. Dar mi s-a repartizat sarcina și, vrând-nevrând, trebuie să mă achit cumva de ea, sau să las impresia asta. Aluzia era limpede așa că, încă surâzând, Leslie începu să taie trandafirii uscați.

Doamna Formund se așeză pe o băncuță de fier sub un stejar din apropiere.

-Tu care ești? o întrebă. Nu, stai așa, trebuie să fii dansatoarea. Nimeni altcineva nu s-ar mișca așa ca tine fără ani de exerciții. Leslie își întoarse fața pentru a-și ascunde îmbujorarea. De mult nu-i mai spusese nimeni așa ceva.

-Aveți cumva idee de ce m-a invitat fiul dumneavoastră? încercă ea să afle. Nu avea de gând să pretindă că nu știe cu cine discuta.

-Cred că întrebarea importantă ar fi de ce ai acceptat.

Leslie nu o privi, dar simți scepticismul din glasul femeii. Nu încăpea îndoială că era asaltată de fete care voiau să se apropie de bogatul ei fiu.

-Ca să văd domeniul, firește, spuse Leslie. Am auzit de grădini și am vrut să le văd. Și, de asemenea, am vrut să fiu departe de iubitul meu o perioadă. Trebuia să aflu dacă mai sunt și alți bărbați pe lume în afară de el.

-Ai procedat înțelept, zise doamna Formund. Eu am avut o jumătate de duzină de cereri în căsătorie înainte de a mă mărita.

-Eu nici măcar n-am ieșit cu altcineva în afară de Alan, mărturisi Leslie încet.

-Vai de mine! exclamă doamna Formund. La vârsta pe care o ai, ar trebui să... Of! uite că vine doctorul meu. Dă-mi foarfecele ăla și pleacă pe furiș, să nu te vadă.

Oh, bravo! Ai tăcut un rând întreg. O să-i raporteze soțului meu că m-am spetit muncind. Zâmbind, Leslie se ghemui după stratul de trandafiri, apoi se furișă în lungul potecii, având grijă să nu ridice capul prea mult. Hoinări pe domeniu, iar când se întoarse în casa de oaspeți celelalte fete tocmai plecau la prima petrecere.

-Ai de gând să-ți faci o intrare aparte? întrebă ironică una dintre ele, examinând-o pe Leslie de sus până jos. Pe manșeta cămășii ei albe de bumbac era pământ, iar pe pantaloni câțiva scaieți.

-Nu, dar tocmai am ajutat-o pe mama lui Hal în grădină și am pierdut noțiunea timpului, spuse Leslie mios, iar fata se facu aproape grenă la față de ciudă. Toată lumea știa că pentru a fi cerută în căsătorie trebuia, mai întâi, să te pui bine cu mama băiatului. Pe când cele trei fete părăseau în grabă casa de vară, Leslie se apostrofă în gând: „*Să-ți fie rușine!*” Dar nu se simțea deosebit de rușinată câștigând o dispută răutăcioasă. Dimpotrivă, îi părea bine. Nu voia să meargă la chef. Nu-i plăcuseră niciodată petrecerile decât dacă le organiza ea, dar știa că trebuia să meargă. Avea o rochiță neagră, perfectă, care îi sublinia toate curbele trupului de dansatoare, dar nu intenționa să o poarte, după cum nu voia nici să umble după pradă ca celelalte. Însă făcu un duș și se îmbrăcă pentru că, la urma urmei, era musafir, or ea avea idei stricte privitor la comportamentul adecvat al unui musafir.

Din păcate, petrecerea o plictisi. Doar o adunătură de puști care erau fascinați de băutura și unul de altul, iar Leslie se simțea bătrână. O fi fost corpul ei tânăr, dar nu și mintea. Și acum, că era aici, se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să nu se fi comportat atât de aspru cu Alan. În definitiv, dacă se recăsătorea cu el...

Plecă înainte de nouă și se întoarse în casa de oaspeți unde se băgă în pat și, după doar o jumătate de oră, dormea. Se trezi pentru scurt timp, pe la trei, când le auzi pe celelalte fete intrând. Le auzi comentând: „*E aici. În pat. Singură*” și chicotind,

ceea ce însemna că băuseră prea mult.În timp ce o lua din nou somnul,își aminti că nu-l văzuse pe Hal la petrecere.Dar nu era sigură că l-ar fi recunoscut.

Trecuseră,totuși,aproape douăzeci de ani de când îl văzuse ultima dată.

O treziră sforăiturile celorlalte.Se uită la ceas.Era cinci și câteva minute.

Sculându-se,se duse la baie și se gândi să-și aranjeze părul,să se fardeze și să se îmbrace.Însă fata care o întâmpină în oglindă nu avea nevoie de machiaj,iar părul ei era moale și mătăsos,nu uscat cum avea să devină în ciuda tratamentelor scumpe.Zâmbind,Leslie nu se mai deranja nici măcar să se pieptene,ci își trecu degetele prin el pentru a-l descâlci,apoi se întoarse în dormitor și își puse blugi și o cămașă.Iarba era acoperită cu rouă și,dacă era posibil,grădina părea și mai frumoasă la ora asta.Nu se auzeau mașini de tuns gazonul,nu se vedeau grădinari.Descoperi o potecuță și porni pe acolo,dorindu-și să nu fi făcut atâta zgomot pe pietricelele rotunde.La capătul ei,se uită printre copaci și văzu cea mai frumoasă priveliște imaginabilă.Cuibărită la umbra glicinei curgătoare era o casă de vară.Nu era mare ca a ei-cea pe care avea s-o dețină într-o bună zi dar era absolut fermecătoare.Părea desprinsă dintr-un basm pentru copii,cu acoperișul ei de stuf și pereții zugrăviți într-un crem deschis.

-Frumoasă,nu-i așa?

Se întoarse și,într-un fel,nu fu deloc surprinsă să-l vadă pe Hal în spatele ei.Ce o făcuse să creadă că nu l-ar fi recunoscut? Nu voise să admită în fața lui Ellie și a lui Madison,dar de-a lungul anilor îi urmărise îndeaproape cariera.Ba chiar se abonase la niște reviste obscure pentru că puteau conține articole despre Hal.

Acum se uita la el,știind că la un moment dat în viață avea să arate mai bine.La douăzeci de ani era un băiat plăcut,cu păr castaniu și ochi căprui,dar obișnuit, nici pe departe la fel de chipeș ca Alan.Însă Leslie știa că ridurile vârstei,părul cărunt și un corp păstrat viguros și suplu aveau să facă din Hal o minunăție de bărbat la patruzeci de ani.

-Da,spuse Leslie.Senină.El zâmbi,încrețindu-și ochii la colțuri.

-Exact așa o descrie și mama.A proiectat-o și a construit-o în primul an după ce s-a măritat cu tata.Consideră că această casuță i-a salvat sănătatea mintală.

Leslie râse.

-Tatăl tău e chiar atât de rău? Citise câteva articole vaste și aflase că tatăl lui era de groază.

-Mai rău.E tot atât de puternic pe cât e mama de...

Se întrerupse,de parcă nu știa cum să-și descrie mama.

-Rezistentă,completă Leslie.Aș zice că mama ta e fundația solidă pe care tatăl tău s-a ridicat.Un om nu poate lua lumea în piept fără o bază bună,solidă.Asta

era părerea lui Leslie după ce o cunoscuse. Dacă soțul ei trimitea doctorul după ea, însemna că-și dorea să rămână sănătoasă. Hal se uită la ea mirat și poate chiar puțin șocat.

-Da, ai dreptate. Mama e cea rezistentă în familia noastră, dar nu mulți își dau seama. Tata e atât de...

-Dinamic?

-Exact, dinamic. Leslie se întoarce și se uită iar la casa de vară cuibărită între copaci, dar îi simțea privirea ațintită asupra ei.

-De ce m-ai invitat aici? Era o întrebare care o obsedase douăzeci de ani. Ne-am întâlnit undeva și nu mai țin eu minte?

-Nu, nu chiar, spuse el. Dar te urmăresc de trei ani și... Tăcu, pentru că Leslie se întorsese și îi aruncase o privire tăioasă, chiar își ascunse fața în mâini ca pentru a se apăra.

-N-am vrut să spun nimic rău. Sunt bărbat și mă uit după toate fetele frumoase, bine? Leslie zâmbi.

-Scuze. Dar când ești dansatoare... Lăsa fraza neterminată.

-Da, îmi imaginez că, având un corp ca al tău, toți perversii din campus te urmăresc. Apropo, de ce ai plecat aseară atât de devreme de la petrecere?

-Eu... începu ea.

-Nu cunoștea pe nimeni și era prea mult zgomot și prea mare aglomerație? sugeră el. Leslie râse.

-Exact. Ai intuiție bună, nu-i așa?

-Destul de bună, spuse el amuzat.

-Așadar, de ce m-ai invitat? insistă ea. Și să nu îndrăznești să mai spui ceva despre corpul meu.

-Asta va fi greu, comentă el. Cerule! Trecuseră mulți ani de când nu mai cochetase cu cineva. De fapt, făcuse asta vreodată? Alan nu era chiar genul care să flirteze.

-Poate ar trebui să te întreb de ce-ai acceptat, începu Hal. Am auzit că ești logodită și te măriți în secunda în care ai absolvit colegiul.

-I s-a stricat mașina, deci urma să-mi petrec vacanța singură, și voiam să văd locul ăsta. Poate am să le povestesc copiilor mei că am vizitat domeniul Formund și l-am cunoscut pe Halliwell J. Formund IV care e acum președintele Statelor Unite. Ea intenționase să glumească, dar el nu râse. Chiar se uita lung la ea de parcă era o vrăjitoare.

-De unde știi așa ceva? întrebă el încet.

-Oh, cred că am auzit ceva, parcă, spuse Leslie, încercând s-o dreagă.

-Nu aveai cum. Toată familia mea presupune că am să intru în afaceri bancare, ca

tata și unchii mei. Ideea cu politica este numai în capul meu deocamdată.

-Poate că arăți a politician, zise ea, zâmbind. De fapt, parcă te văd pe afișele din campanie. Ba chiar pot să mi te imaginez în Congres, presa considerându-te viitorul președinte. El nu schiță nici un zâmbet, ci se uită la căsuța mamei sale.

-Cred că mă vezi așa cum mă văd eu. Dar familiei mele nu o să-i convină.

-Nu o să le placă faptul că fiul lor vrea să ajungă președintele Statelor Unite? întrebă Leslie, neîncrezătoare. El o privea pierdut de parcă se gândea la ceva.

-Ți-ar plăcea să-ți petreci ziua cu mine? Vreau să spun, doar noi doi? Am putea să luăm un coș cu mâncare și să plecăm cu barca. Ideea îi surâse lui Leslie. Știa că avea aproape patruzeci de ani, dar se afla în trupul unei tinere de douăzeci, și în ea urlau hormonii pe care nu-i mai simțise de mulți ani. Perspectiva unei zile de leneveală pe un lac, cu un tânăr chipeș care o considera frumoasă, era extrem de atrăgătoare. El îi interpretă greșit ezitarea.

-N-am să te ating nici cu un deget, preciza el. Promit.

-Atunci, categoric nu merg, spuse ea fără să se gândească. În clipa următoare amândoi râdeau. Cu ochi scâpărători, Hal o luă de mână și porniră în fugă spre casa cea mare, dar el se opri în fața ușii.

-Dacă intri cu mine să luăm mâncarea, în câteva secunde va afla toată casa. E decizia ta. Uitându-se la el, Leslie se minună cât de grijuliu era. Știa că era logodită și îi oferea șansa să păstreze secretul asupra a ceea ce făcea. Câți băieți de vârsta lui s-ar fi gândit la așa ceva?

-Ai să fii un președinte bun, zise ea, apoi deschise ușa bucătăriei și intră. Dorea să afle Alan. Lasă să încerce și Alan ce simțise ea în ultimele luni din cauza asistentei lui, Bambi. Cu un bucătar-șef și două ajutoare, încăperea forfotea de activitate, dar după cât de repede se mișca Hal printre oameni, se vedea că era o prezență familiară. Știa unde se țineau coșurile pentru picnic și cele mai bune alimente. Cincisprezece minute mai târziu ieșeau din bucătărie, cu tot ce le trebuia.

-Faci asta des? îl tachina ea.

-Nu cu o fată, dacă asta vrei să afli, dar, da, am plecat deseori pe lac luând mâncare cu mine.

-Credeam că tinerilor ca tine le plac petrecerile și fetele și...cam atât.

El se uită uimit la ea.

-Tinerilor ca mine, repetă. Și ce înseamnă asta? Tu nu ești „tânără” ca mine? Totuși aseară ai plecat pe furiș de la o petrecere minunată. Zâmbi. Cel puțin, așa mi s-a spus, că a fost minunată.

-Tu n-ai fost acolo? întrebă ea cu ochii mari.

-Urăsc petrecerile.

-Dar dacă vrei să ajungi politician,va trebui să mergi la o mulțime de dineuri.

-Presupun că vor avea un scop,și va trebui să și muncești,așa-i?

-Așa-i,confirmă Leslie,zâmbind.Ce vor gândi oaspeții tăi când vor descoperi că nu ești aici? Că ai fugit cu o dansatoare? Și,mai important,ce va crede familia ta?

-Că sunt norocos,răspunse Hal.Cât despre ceilalți,pot să se distreze singuri.

Fetele sunt aici pentru că vor să se mărite cu banii tatălui meu.

-Ah!

-Adică? Leslie se hotărî să fie sinceră.

-Nu știam că-ți dai seama.

-Nu prea avea cum să-mi scape,nu-i așa? N-ai crede câte întâlniri „accidentale” am avut.Dacă se mai preface una că se îneacă în piscină,am să...

-Cu sutien sau fără? îl întrepruse Leslie.

-Două cu,una fără,răspunse Hal și amândoi izbucniră în râs.Merseră pe o potecuță până ajunseră la un râu mic.O canoe verde era legată de un doc de lemn.

-Râul ăsta se varsă în unul mai mare la vreo jumătate de milă de aici,spuse Hal în timp ce punea coșul în canoe.E ultima ta ocazie să dai înapoi.

-Și să ratez șansa de a le lăsa pe celelalte cu buza umflată? Nu,mulțumesc.Știi să vâslești? Hal zâmbi.

-Da.Ești sigură că vrei să-ți petreci ziua cu mine? întrebă el din nou,în timp ce Leslie se pregătea să pună piciorul în canoe.

Ea se uită în ochii lui.Erau căprui,catifelati și blânzi.Dar în adâncul lor putu să vadă acea fundație de piatră care o ducea cu gândul la stăpâna domeniului.

-Semeni cu mama ta,nu-i așa? spuse ea încet.

-Da,răspunse el simplu.Familia ei nu e strălucitoare,ca cea a tatălui meu,n-a făcut munți de bani.Dar ai ei știu ce vor și își urmăresc interesul.Nu renunță.

Felul în care o spusese și în care se uita la ea îi zbârli părul de pe ceafă.Ca și cum i-ar fi spus că o voia.Era absurd,firește,dar asta simțea.Sincer vorbind,nu voia să se gândească la asta.Era o zi frumoasă și dorea să se plimbe cu barca alături de un băiat chipeș care flirta cu ea.

-Dacă îmi ceri să mă mărit cu tine,am să-i spun lui Alan și o să te bată măr.

Când Hal se lumineă la față,Leslie știu că îl prinsese cu garda lăsată,iar râsul lor destinse atmosfera.În timp ce o ajută să urce în canoe,Hal spuse:

-L-am văzut și l-aș putea învinge.

-Când l-ai văzut? întrebă Leslie,în timp ce barca se desprindea de doc.

-Prin campus.Ți-am spus că te-am urmărit.

-Ai făcut pe detectivul? Asta nu o să dea bine când îți vor scormoni trecutul, căutând lucruri murdare pentru că vei candida la președinție.O spuse ca pe o glumă,însă el rămase serios.

-Ai vorbit din nou de parcă ai ști ce o să se întâmple.Nu că aş crede în astfel de lucruri,dar ești,cumva,clarvăzătoare? Aplecându-se puțin peste margine,Leslie își lăsă mâna în apă.

-Nu,deloc.Doar că...Nu putea explica deloc faptul că ea trăise deja unele lucruri. Cum să înțeleagă el că,în ciuda a cum arăta,mai avea o zi până să împlinească patruzeci de ani,că era măritată și avea doi copii aproape adulți?

-Mai ești aici? întrebă el.

-Da,îl asigură ea,zâmbind.Sunt aici pentru cel puțin trei săptămâni.El deschise gura dorind să vorbească,dar renunță și continuă să vâslească.După un timp,zise:

-Îmi plac fetele enigmatice.Iar tu ești extrem de misterioasă.

-La fel de misterioasă ca Cynthia Weller? nu se putu abține să-1 întrebe.Știa că avea să se însoare cu Cynthia și să aibă trei fete.

-Nu cred că numele îmi e cunoscut.Ar trebui?

-Nu,nu încă.Hal ocoli un copac care căzuse în râu.

-Vreau să-mi povestești totul despre tine.

-Să vezi dacă sunt corespunzătoare? întrebă ea,surâzând.La început.Hal se încruntă,dar apoi zâmbi.

-Am sentimentul că mă cunoști foarte bine,parcă știi mai multe lucruri despre mine decât știu eu însumi.Și să-ți răspund la întrebare-da,-asta vreau să aflu.

Când se uită la el,îi descoperi ambiția în ochi.În fiecare articol pe care îl citise despre Halliwell J.Formund IV se vorbea despre ochii lui.Semnatarii articolelor afirmău că îl puteai confunda cu băiatul de alături atâta timp cât nu-1 priveai direct în ochi.O dată ce priveai în ochii aceia,vedeai ce îl propulsa în călătoria spre Biroul Oval.Cu ochii ațintiți în viitor fusese titlul unuia dintre articole.”*El nu face greșeli*”,se scrisese acolo.Acesta nu e un bărbat care,mai târziu,va fi surprins în vreo poză cu o pipiță în bikini pe genunchi.S-ar părea că Hal a decis încă de la optsprezece ani că vrea să fie președinte și,de atunci,și-a organizat viața în funcție de acest țel.Soția lui,Cynthia Weller,i se potrivea-tovarășa perfectă pentru un viitor președinte.Este drăguță,dar nu ieșită din comun,este cultivată,dar nu nemaipomenită.Se îmbracă în stil conservator,are un simț al umorului moderat și un trecut fără o urmă de scandal.Nu încapă îndoială că va fi o Primă Doamnă perfectă.Gândindu-se la descrierea soției lui Hal,Leslie își dădu seama că i se potrivea și ei.Nu ar fi provocat controverse și nici nu ar fi stârnit

mânie în rândul poporului american.Nu era elegantă ca Jacqueline Kennedy,dar nu era nici ca Hillary Clinton.

-În regulă,spuse ea uitându-se la Hal.Tata este antreprenor de construcții și...

CAPITOLUL 26

-Ce i-ai făcut fiului meu? o întrebă Millicent Formund pe Leslie,privind-o pe sub gene.Ai idee câtor tinere le cerem să defileze prin fața lui,dar pe el nu-l interesează? Totuși,în ultimele două zile și-a petrecut fiecare minut cu tine, ignorându-și total ceilalți oaspeți.Lui Leslie îi plăcea foarte mult femeia asta.Îi amintea de cineva din comitetul pentru strângerea fondurilor de la biserică.Când Lillian Beasley suna și cerea o donație,nimeni nu putea să refuze.

-Vă întrebați cum de o fată din clasa mijlocie ca mine îl poate interesa mai mult decât exemplarele pursânge,cu picioare lungi? întrebă Leslie,cu sprâncenele ridicate.

-Dragă,dacă încerci să mă cataloghezi drept snoabă,nu ține.Tatăl meu a condus un camion.Leslie zâmbi.

-Da? Și câte a trebuit să conducă? Millie râse.

-De fapt erau ale lui,dar le și conducea,și a avut câteva.Îmi dau seama ce îi place fiului meu la tine.

-E un tânăr foarte serios,și vrea să facă lucruri deosebite în viață,spuse Leslie.

Are o mare importanță pentru viitorul lui cu cine se însoară.

Millie tăcu un moment și se uită cu interes la Leslie.

-Ești înțeleaptă,nu-i așa? întrebă ea retoric,apoi își strecură brațul pe după al lui Leslie.Te pricepi cumva să umbli cu vopselele?

-Am zugrăvit casa noastră de vară când eram...Fusesse pe cale să spună „când eram gravidă”.Când eram adolescentă,termină ea.

-Nu,mă refeream la acuarele.Millie se strâmbă.Asta a fost tot ideea doctorului meu.A hotărât că viața mea e atât de stresantă încât trebuie s-o las mai moale,așa că s-a aliat cu familia mea și m-au convins să iau ore particulare de pictat.Insă n-am deloc mână,sunt absolut îngrozitoare.Dar e relaxant.Oricum,cu toți musafirii ăștia,am rămas în urmă cu lecțiile.

-Cineva ține mult la dumneavoastră,nu-i așa? Grădinărit pentru mișcare și pictat acuarele pentru relaxare.Și doctorul vine acasă.

-Sunt foarte norocoasă,spuse Millie încet,apoi zâmbi.Crezi că ai putea încerca să pictezi?

-Mi-ar face mare plăcere,dar nu știu nimic despre asta.Și,sincer vorbind,nu trebuie să vă petreceți ziua cu mine.Îmi pot găsi ușor o ocupație.

-De fapt,mi-ar plăcea compania ta.Și,pe lângă asta,se pare că ziua asta trebuie să mi-o petrec lângă tineri,e rândul meu să-i supraveghez.Felul în care o spuse o facu pe Leslie să râdă.

-Nu poate fi chiar atât de rău.Dacă le dați suficientă mâncare și îi țineți departe de marijuana,o să fie în regulă.

-Ai un suflet bătrân,nu-i așa? Ei bine,vino să mă ajuți să-mi car lucrurile.O să ne instalăm lângă piscină,ca să pot vedea tot ce se petrece.

Leslie se bucură că i se oferea ocazia să aibă o perioadă liniștită în care putea să se gândească.Petrecuse două zile cu Hal și-1 plăcea mult.De fapt,prea mult.

Ajunseră lângă piscină unde,sub o umbrelă mare,erau instalate două șevaletе.

Asta însemna că Millie contase pe faptul că Leslie avea să-și petreacă ziua cu ea,ca să picteze împreună.Fiind și ea mamă,Leslie știa că Millie voia s-o cunoască mai bine pe tânăra asta care s-ar fi putut să intre în viața ei.

-Ce trebuie să fac? întrebă Leslie când Millie îi înmână o trusă din lemn pentru pictură.Înăuntru erau un teanc gros de hârtie,pensule și două duzini de borcanele din ceramică în care erau vopsele de culori diferite.

-Lecția de săptămână asta este...Millie luă o foaie și se uită pe ea.Capturarea acțiunii cu pensula.Zâmbind,ridică ochii spre Leslie.Asta înseamnă că pictăm cât mai repede cu putință ceea ce vedem.

-Dacă nu mă va judeca nimeni,sună destul de ușor,spuse Leslie.

-Nimeni,te asigur.Se apucară de lucru.Leslie evită șevaletul.Luă teancul de hârtie,îl puse în poală,înmuie pensula în apă,apoi în vopseaua roșie.În fața lor era o fată într-un bikini roșu,și un băiat în chiloți de baie albaștri,care încerca s-o ia în brațe ca s-o arunce în piscină.O dată pregătite vopselele,Millie își concentra întreaga atenție asupra hârtiei și Leslie văzu imediat că,în pofida afirmațiilor că nu se pricepea deloc,reușise să prindă scena din doar câteva atingeri de pensulă.Și,în timp ce lucra,nu scotea o vorbă.

Urmându-i exemplul,Leslie se lăsă în voia gândurilor,în timp ce mâinile își vedeau de treabă.Ii plăcea Hal,chiar mai mult decât își imaginase vreodată.Din multele articole pe care le citise de-a lungul anilor,bănuise că el se pricepea să-și ascundă în fața lumii adevăratul eu.

L-ar fi putut iubi,se gândi.Și simțea că el era deja îndrăgostit pe jumătate de ea.Acum,beneficiind de acel in-stinct câștigat cu vârsta,știa că,dacă voia,ar fi putut să-1 aibă.Dar cum ar fi fost viața ei cu el? Știa deja că în douăzeci de ani avea să fie aproape de a obține președinția.Nu știa dacă avea să reușească,dar avea șanse mari.Dacă urma drumul ăsta,își pierdea viața cu Alan și Rebecca și Joe.Avea să aibă alți copii și alt soț.Mediumul spusese că puteau să aleagă să

uite viețile anterioare. Leslie avea posibilitatea să opteze pentru o viață cu Hal și să uite de familia pe care o avea acum. Putea să nu-și mai amintească deloc că plecase la New York pentru a deveni dansatoare și eșuase, lucru care o urmărise toată viața. Ar fi putut să treacă peste faptul că se simțise vinovată că fugise de nunta cu iubitul ei din copilărie. Și putea să-o uite pe Rebecca, fiica ei, care mereu se plângea că mama ei era o mototoală și pe Joe, fiul ei, care se ascundea la orice controversă, pentru că semăna cu mama lui și ar fi făcut aproape orice pentru liniște și pace. Dar ce fel de viață ar avea cu Hal? Bogății dincolo de cele mai îndrăznețe închipuiri. N-ar mai fi nevoie să-și vopsească singură casa. Și n-ar mai tolera să-i fie umplută casa de antichități de neatins. Nu, ar angaja un decorator care..., „Să umple casa cu antichități”, bombăni Leslie pentru sine, apoi mototoli foaia și o aruncă pe terasa din piatră. Luă o coală curată, fără să observe că Millie o urmărea cu interes. Nu, era pierdută în lumea ei, încercând să ia cea mai importantă decizie din viața ei.

-Uite-1 că a venit, spuse Millie, întrerupând în cele din urmă meditația lui Leslie. Când ridică privirea, fu uimită să vadă că Millie își închisese trusa de pictat și acum bea ceai cu gheață și ronțăia un sandwich mic luat de pe o tavă de lângă ea. Când fusese adusă mâncarea? De asemenea, șase fete în costum de baie apăruseră prin preajmă, se uitau pe furiș la ea și șușoteau. Când se uită la ceas, descoperi că trecuseră trei ore. Lângă ea, pe terasă și pe gazonul din jur, cineva îi împrăștiase în evantai acuarelele. Leslie se simți jenată că fusese atât de adâncită în gânduri încât uitase unde se afla.

-Am pierdut noțiunea timpului, se scuză ea, zâmbind slab. Ce naiba comentau fetele alea, uitându-se la ea? îi stătea pe limbă să le spună că erau nepoliticoase, dar nu voia să vorbească precum o mamă conservatoare.

-Nici o problemă, spuse Millie. De fapt, vreau să cunoști pe cineva.

Leslie ridică privirea și văzu, apropiindu-se de ele, un bărbat înalt, cu părul cărunt și ochi de un albastru închis și, judecând după felul în care se uita la Millie, se gândi că era îndrăgostit de ea. Oare i se va dezvălui vreun secret de familie?

-Leslie dragă, îți fac cunoștință cu un vechi prieten de-al meu, Geoffrey Mardson. Politicoasă, Leslie întinse mâna, dar el o ignoră, trecu în spatele ei și luă una dintre acuarelele pe care le făcuse.

-Unde ai studiat? o întrebă.

„Oamenii ăștia sunt atât de politicoși!” se gândi Leslie.

-La firma de construcții a tatălui meu, glumi ea. Dar domnul Mardson nu zâmbi.

-Dă-mi trei zile din viața ta și am să-ți spun ce ai. La început, Leslie nu pricepu despre ce vorbea, dar Millie zâmbea la ea.

-Știe el ce spune.Picturile tale sunt foarte bune.Leslie se uită la domnul Mardson.

-Brut.Necizelat,desigur,dar talent există,zise el,luând altă acuarelă și cercetând-o cu ochii îngustați.

-Credeți că aș putea...să fac ceva cu...că am...? întrebă ezitant Leslie.

Înainte ca domnul Mardson să apuce să răspundă,Millie interveni:

-Geoffrey dragă,de ce nu rămâi în camera albastră,știu cât de mult îți place,ca să-ți petreci restul săptămânii aici? Ai putea să lucrezi cu Leslie și să-ți dai seama dacă chiar are talent sau picturile de azi sunt doar o întâmplare fericită.

-Ce ofertă mărinimoasă,Millicent! se bucură Geoffrey.Accept.Amândoi se întoarseră și se uitară la Leslie.

-Dacă ești de acord,draga mea,preciza Millie.Leslie trase adânc aer în piept pentru că presimțea că răspunsul la întrebarea asta avea să-i schimbe viața definitiv.

-Da,mi-ar plăcea,rosti ea în cele din urmă.Cred că aș vrea să aflu dacă sunt în stare și de altceva decât să fac parte din comitete.Răspunsul păru s-o nedumirească pe Millie,deși zâmbi.

-Și cum rămâne cu dansul tău?

-Săriturile mele nu sunt destul de înalte...În fine,să spunem doar că Broadway-ul e în siguranță.Millie o luă de braț.

-Pictatul este mult mai...mă rog,util.Leslie știa că Millie voia să spună că,în adevărata profesiune a femeii de mamă și soție,era mai de bun-simț să pictezi decât să sari în fața oamenilor îmbrăcată sumar.Și,în sinea sa,Leslie își zise că pictatul putea să-i ocupe zilele în cursa electorală.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 27

Cele trei femei stăteau în picioare în cămăruța lui madame Zoya,și fiecare din ele era amețită de schimbarea rapidă a timpului.Fața zâmbitoare a lui madame Zoya le facu să-și revină.

-Și ce ați hotărât? întrebă ea,uitându-se la Leslie.Dar Leslie era prea dezorientată ca să răspundă.

-Eu vreau viața cea nouă,interveni Ellie,pentru că mintea ei de scriitoare știa la ce se referea mediumul.Și ea se gândise mult în ultimele săptămâni.Dar vreau să țin minte tot.Nu vreau să uit ce mi s-a întâmplat în trecut.Coborî glasul și schiță un zâmbet.Sau ce s-a făcut pentru mine.

Madame Zoya dădu din cap,apoi se uită iar la Leslie.

-Și tu?

-Eu vreau viața pe care o am,preciză Leslie încet,dar și eu vreau să țin minte tot.Există ceva ce nu trebuie să uit.

-Un bărbat,spuse Ellie,zâmbind.

-Oh,nu,răspunse repede Leslie.Nu un bărbat.Eu.Vreau să nu mai uit de mine.

-Ce înseamnă...? începu Ellie,curioasă.Însă madame Zoya o întrerupse:

-Și tu,dragă? întrebă ea cu blândețe în timp ce se întoarcea spre Madison.

Aceasta nu arăta bine.Parcă tocmai fusese în iad și nu își revenise încă.O clipă,se clătină pe picioare ca și cum avea să leșine,dar apoi înălță capul și se uită la medium.

-Viața cea nouă,șopti ea.Și vreau s-o uit pe cea veche.Nu vreau să-mi amintesc nimic,preciza fără urmă de ezitare în glas.

-S-a făcut,spuse madame Zoya.Și acum,dragelor,valea! Mai am și alți oameni de ajutat.Lui Ellie îi veni să strige: „*Asta-i tot? Nu vrei să auzi ce ni s-a întâmplat?*” Dar se abținu.În primul rând,era derutată.Momentan avea două vieți în cap,și o mie de amintiri care se contraziceau.Care erau adevărate și care nu?

Încet,mai mult pe dibuite,cele trei găsiră drumul spre ușa de ieșire.Nu era ușor,căci trecuseră trei săptămâni de când merseseră pe coridoarele alea.

În cele din urmă ajunseră în mica verandă a lui madame Zoya,și lumina soarelui aproape că le orbi.Madison își reveni prima,peut-être că mintea ei nu era acaparată de amintiri contradictorii.În timp ce Ellie și Leslie clipeau des din cauza luminii și încercau să realizeze ce se întâmpla,Madison începu să cotrobăie în geanta mare care îi atârna pe umăr.

-Știe vreuna dintre voi ce s-a întâmplat cu celularul meu? întrebă Madison.Sunt sigură că acum un minut îl aveam.

-Celularul? repetă Ellie nedumerită,de parcă n-ar fi auzit niciodată de așa ceva.

-Trebuie să spun că treaba asta a fost cu certitudine ilegală,zise Madison, continuând să caute în geantă.

-Ilegală? întrebă Leslie,privindu-și mâinile.Avea vopsea sub unghii.

-Da,confirmă Madison.Ne-am dus acolo să ni se ghicească și n-am aflat nimic.

Zău așa,femeia asta ar trebui oprită.Ellie și Leslie o priveau de parcă își pierduse mințile,dar Madison nu remarca.Încă mai scotocea în geantă.

-Doamne sfinte! exclamă Madison.De unde au apărut mizeriile astea? Ținea între două degete un pachet de țigări,îndepărtându-le de propriul corp de parcă s-ar fi putut contamina de la ele.Gestul acela le smulse pe Ellie și Leslie din gândurile lor.Acum se uitau amândouă la Madison-se uitau cu adevărat.

Oare imaginația lor era de vină că nu li se mai părea tot atât de slabă ca acum o zi? Sau o fi fost faptul că acum plesnea de sănătate? Nu mai era cenușie la față. Și ochii ei aveau ceva...

-Ești iarăși drăguță, spuse Ellie. Madison râse.

-Mulțumesc, zise ea. Nici tu nu arăți rău.

-Nu, eu sunt... Ellie fusese pe cale să spună grasă, dar când se uită în jos descoperi că hainele atârnavă pe ea.

-Fiți atente la asta! interveni Madison, arătându-le geanta. Nu reușesc să găsesc nimic din ce e al meu în ea și... Se întrerupse, căci se uita cum era îmbrăcată. Poate să-mi spună cineva ce se petrece? De ce port hainele astea ieftine și unde îmi este celularul? Mi-1 poți împrumuta pe al tău, Ellie?

Ellie se uita cu ochii mari la Madison, ca la un film SF. Numai că asta era realitatea. Timpul fusese blând cu Madison. Arăta mai în vârstă decât în urmă cu nouăsprezece ani când se cunoscuseră, dar acum nu mai părea înfrântă de viață.

Acum în ochii ei strălucea o lumină interioară.

-N-am celular, spuse Ellie încet. Nu mi-au plăcut niciodată telefoanele.

-Știu, zise Madison, uitându-se la Ellie răbdătoare. Ne-ai spus că le-ai urât întotdeauna, dar și că, după ce ai avut copilul, ai vrut să fii în permanență în contact cu el.

-Copilul? repetă Ellie cu o privire tâmpă. Madison se uită uimită de la Ellie la Leslie.

-Ce e cu voi, fetelor? V-a spus șarlatanca aia ceva îngrozitor? De ce vă purtați așa ciudat?

-Copilul, zise din nou Ellie. Madison se aplecă, astfel încât nasul ei era aproape de al lui Ellie.

-Da, copilul. Ai un fiu în vârstă de doi ani. Tu și al doilea soț al tău, Jessie, aveți un băiețel.

-Jessie, exclamă Ellie, cu ochii mari. În acel moment, amintirea vieții ei cu Martin îi era atât de limpede în minte încât abia dacă mai știa de Jessie. La auzul numelui, își aduse aminte. Nate, rosti ea. Nathaniel. Se uită uimită la Leslie. Am un fiu pe care îl cheamă Nathaniel și sunt măritată cu Jessie Woodward.

-Mă bucur mult pentru tine, șopti Leslie, apoi o îmbrățișă. Mă bucur mult, mult de tot.

-Îmi scapă ceva? întrebă nerăbdătoare Madison. Și am putea merge undeva să mâncăm? Sunt lihnită de foame. Mi-ar plăcea să mă tratez cu un desert savuros, însiropat. Se uită la ele pe sub gene.

Dacă îi spune vreuna dintre voi lui Thomas,am să neg.S-a săturat să mă audă văitându-mă pentru fiecare gram pe care îl pun pe mine.

-Tu? Tu te îngrași? întrebă Ellie.

-Nu putem fi toți ca tine,să uităm să mâncăm.Cu ochii mari,Ellie se privi din nou.Nu putea fi posibil,dar hainele ei păreau și mai largi decât fuseseră cu un minut în urmă.Madison nu era conștientă că spusese ceva neobișnuit.

-Nu înțeleg cum ai uitat.Am avut discuția asta aseară.Spuneai că noi două avem metabolisme opuse-cu cât ești mai fericită,cu atât ești mai subțire,iar dacă ai fi vreodată cu adevărat deprimată,probabil ai ajunge cât o casă.Apoi ai spus că eu sunt invers,că fericirea mă face să mănânc,iar eu am zis că dacă aș fi vreodată nefericită,aș cântări,probabil,patruzeci de kilograme.

-Asta așa e,confirmă Ellie.Amândouă avem dreptate.Și am fost așa.

Madison se uită la ea de parcă o lua razna.

-Cred că ar fi bine să stăm jos și să mâncăm ceva,propuse Leslie.Și cred că ar trebui să auzim povestea vieții lui Madison.

-Dar eu v-am spus totul din prima seară când am sosit aici,spuse Madison.Îmi amintesc foarte clar că v-am povestit că am fost model la New York,că l-am cunoscut pe Thomas la Universitatea Columbia și că mi-am luat licența în...

-Nu! strigă Ellie.Trebuie să ne spui în ordinea corectă.

-Da,zise Madison,zâmbind,bucuroasă că Ellie își amintea ceva.Tu ai hotărât că nu se spune poanta înaintea glumei.Dacă îți amintești asta,de ce nu ai ținut minte și celelalte lucruri?

-De tâmpită,răspunse Ellie,luând-o pe Madison de braț.

-Corect,întări și Leslie,luând-o pe Madison de celălalt braț,și porniră toate trei spre centrul orașului.De fapt,lui Ellie i-a plăcut atât de mult povestea ta încât vrea s-o folosească în următoarea ei carte,așa că trebuie s-o mai audă o dată.Nu vrea să-i scape nici un amănunt.

-Leslie are sută la sută dreptate,spuse Ellie.Să intrăm aici și poți să ne povestești iar totul.Începe de când ne-am cunoscut noi,în New York.Se uită pe la spatele lui Madison la Leslie.Acolo s-a întors,nu-i așa?

-Da,îi confirmă Leslie în timp ce deschidea ușa restaurantului.

-Ce înseamnă asta? se miră Madison.Cum adică „s-a întors”? Vă purtați absolut ciudat.

-Hormonii rămași de la sarcină,motivă repede Ellie.

-E caraghios! spuse Madison în timp ce erau conduse la o masă.Eu am născut patru copii și nu m-am manifestat așa.Auzind-o,Ellie și Leslie se opriră din mers și se uitară una la alta.Leslie vorbi prima.

-Patru,șopti ea.

-Și Thomas,adăugă Ellie,iar în clipa următoare o luară practic la fugă și se așezară la masă vizavi de Madison.După ce făcură comanda,Ellie se aplecă peste masă și spuse:

-Fiecare cuvîntel.Vreau să aud totul despre viața ta din clipa în care ai plecat de la Direcția de Circulație.

-Dar știți deja cea mai mare parte,așa că de ce...

-Îți voi dedica ție următoarea mea carte,preciza Ellie repede.

-Ai să menționezi acolo și numele copiilor mei? întrebă Madison zâmbind.

Ellie se uită înjur și,după cum bănuise,majoritatea celor din restaurant o priveau pe Madison.La patruzeci de ani,era încă atât de frumoasă încât hipnotiza lumea.

Însă Ellie știa că doar ieri aceeași femeie intrase în magazine și restaurante și nimeni nu-i dăduse vreo atenție deosebită.

-În regulă,spuse Madison.Îmi amintesc clar că v-am povestit toate astea,dar dacă voi vreți să repet...Cu ce să încep? După ce m-am despărțit de voi la Circulație, acum nouăsprezece ani,mi-am făcut un plan ca să ies în evidență la agenția de modeling.La urma urmei,fetele superbe din Montana sunt ceva obișnuit la New York,așa că trebuia să fac ceva să mă remarc.Madison o văzu pe Ellie uitându-se la Leslie.

-Sunteți sigure că vreți să auziți asta?

-Mai mult decât vreau să-l sun pe...soțul meu,comentă Ellie.Și pe fiul meu.Așa că dă-i înainte.Mă ții în suspans.

-Bine,acceptă Madison,zâmbind.Și eu vreau să-mi sun copiii și,ca să fiu sinceră, poate am sărit câteva detalii picante când v-am povestit despre mine.Deci,unde eram? Primul lucru pe care l-am făcut după ce m-am despărțit de voi a fost să arunc mapa aia de prezentare cumplită realizată de fotograful din orașelul meu natal.Sărmanul om! El a fost bine intenționat,dar pozele alea nu aveau nici un haz.Pe urmă...Se uită la celelalte două cu o expresie de nedumerire pe față.

Uneori te uiți în urmă la viața ta și,gândindu-te la lucrurile pe care le-ai făcut te întrebi de ce și,chiar,de unde știi că le-ai făcut.Nici până în ziua de azi nu înțeleg cum de-am simțit cum trebuie să procedez,dar m-am uitat în cartea de telefon și am găsit numele unui fotograf și l-am rugat să-mi realizeze un portofoliu.Însă nu era oricine,ci Cordova.Auzind asta,Ellie își ținu respirația,apoi se uită la Leslie,care era și mai impresionată.Deși nici una dintre ele nu avea legătură cu lumea fotografiei sau a modei,numele le era cunoscut.Se spunea că acest Cordova transformase modelingul într-o formă de artă.Existau galerii pline cu lucrările lui.

-Oricum,continuă Madison,poate că îi citisem undeva numele,nu știu.Era foarte tânăr,tocmai absolvise o universitate din Vestul Mijlociu și își luase licența în fotografie,dar intenționa să-și petreacă viața fotografiind fructe! Vă imaginați? Un talent ea al lui! în ziua în care l-am cunoscut se ocupa de portocale,iar pozele aveau să fie puse în nu știu ce magazin alimentar și aveau să fie văzute numai de cumpărătorii de acolo.Dar eu m-am dus la el la studio și l-am convins să mă fotografieze având pe mine numai un șaipé.Uimită,Ellie clipi de câteva ori,apoi spuse:

-Sărmana Nastassja Kinski!

-De ce ți-e milă de actriță? o întrebă Madison în timp ce i se puneau în față o farfurie plină cu fructe de mare pe un strat de cartofi prăjiți.Ellie și Leslie comandaseră salată de homar rece.

-Nu contează,spuse Ellie.Povestește mai departe.Luând furculița,Madison zâmbi.

-Îmi amintesc de parcă s-a întâmplat ieri.Și mi-1 amintesc pe omul care a adus șarpele.Se uită la Ellie și la Leslie.Un șarpe cu adevărat mare.

CAPITOLUL 28

Madison stătea în fața ușii Direcției de Circulație din New York și era atât de dezorientată încât,preț de câteva secunde,nu știu unde se afla.Când întoarse capul și își observă imaginea în geamul unei brutării,tresări.Nu mai văzuse de mult fața aia.Continuă se se holbeze la ea însăși,văzându-se la fel ca ceilalți.

Când avea douăzeci și unu de ani și era obișnuită cu acea reflecție,nu-i acordase mare atenție.De fapt,de cele mai multe ori,regreta că arată bine,pentru că frumusețea care îi interesa atât de mult pe ceilalți o împiedica să realizeze ceva dincolo de ea.Acum,la aproape patruzeci de ani,aflase ce dar i se făcuse și ar fi trebuit să-1 prețuiască.O parte din ea era tot fata aceea proaspătă din Montana,căreia îi era dor de casă și se simțea singură.O parte din ea voia să se întoarcă acasă și avea nevoie de un pretext pentru asta.

Însă acum,mulți ani mai târziu,Madison știa și ce o aștepta acasă.De data asta,avea de gând să-și schimbe viața.Pe trotuar era un coș de sârmă pentru gunoi și,proptindu-și de el geanta mare și grea,începu să cerceteze conținutul acesteia-bomboane,două cutiuțe de plastic pline cu fard ieftin,o revistă medicală,o cutiuță în care era lăntișorul primit de la mama ei când împlinise cinci ani și mapa cu fotografiile făcute în Montana.Deschizând-o,Madison se uită cu neîncredere la fotografiile,în urmă cu nouăsprezece ani lumea știa mult mai puține despre modeling decât acum.Era bine sau rău? se întrebă ea,apoi își zise că nu

avea timp pentru cugetări filozofice. Oricum aflase că fotografiile astea nu aveau s-o introducă în sanctuarul oamenilor care puteau s-o propulseze spre succes.

Rememorând prima ei vizită aici, își aminti ce oribil se simțise în biroul agenției de modeling. Receptionera era o piticanie afurisită, urâtă pe dinăuntru și pe dinafară, care avea o plăcere deosebită să facă fetele frumoase să aștepte. După ce se uitase la Madison, îmbrăcată cu rochia de vară cu volane în față, răsfoise albumul cu fotografii și scosese un pufnet disprețuitor. Toate fetele din birou zâmbiseră, căci știau că, probabil, tocmai își ratase șansa.

Iar acum, Madison își aminti cât de furioasă fusese. Cum îndrăznea o receptionera să se erijeze în judecător? gândise Madison la vremea aceea. Mânia o făcuse să se uite de sus la femeie, dându-i de înțeles ce credea despre ea.

Mare greșală! Mai târziu aflase că receptionerile erau primii evaluatori și șefii agențiilor aveau încredere în judecata lor.

-Nu ești fotogenică, nu-i așa? spusese femeia, apoi îi înapoiase mapa de prezentare cu un zâmbet superior. Acum Madison se simțea jenată amintindu-și de aroganța ei și de faptul că, la vremea aceea, furia o făcuse să iasă din birou ca o furtună. Același lucru se întâmplase la alte două agenții. Toată viața i se spusese că era zdrobitor de frumoasă, dar să i se comenteze trăsăturile una câte una...

Fusese prea mult pentru ea. Așa că atunci când sunase Roger, se bucurase de pretextul care i se oferea să părăsească metropola și să se întoarcă acasă.

De data asta avea să facă lucrurile altfel, pentru că acum știa ce o așteaptă acasă. Uitându-se iar în geantă, Madison scoase cutiuța cu lăncișorul de la mama ei, apoi aruncă la coșul de gunoi bomboanele, fardul și mapa. Luă un carnet de bancă și se uită câți bani avea. În cont erau aproape șaptesprezece mii de dolari, și știa că mai mult de jumătate erau de la tatăl ei.

Uitându-se la carnet, Madison zâmbi. Cu nouăsprezece ani în urmă, se înfuriase pentru asta. Nu o recunoștea ca fiind a lui, dar îi trimisese banii lui murdari.

Însă acum era mai bătrână, mai înțeleaptă și înțelegea mult mai bine lumea. Acum aflase cum e cu patima și cum poți să faci lucruri pe care să le regreti o viață. Știa că există tați care n-ar fi trimis nici un ban, indiferent câți aveau.

Ca o concluzie, se uită la banii primiți de la tatăl ei și îi consideră un dar. Își revizui și părerea despre orașul natal. Cu ani în urmă fusesse supărată că „o făcuseră” să se ducă unde nu voia pentru a deveni ceva ce nu-și dorea.

Toate astea o înfuriaseră și avusese grijă să le plătească tuturor nefacând ce se așteptau. Cheltuiuse banii orașului și ai tatălui ei pe Roger. Și, când stătuse în New York, nu încercase prea mult să primească contracte pentru modeling. Mai târziu, când se întorsese în Montana, le spusese prietenelor ei din liceu că New

York-ul era un loc rece și dur, iar ea nu voise să trăiască acolo. Deranjați au fost doar negustorii care îi plățiseră drumul. Nu era de mirare că, până după divorț, Madison își vizitase rar orașul natal. Când s-a despărțit de Roger, fața și trupul ei mărturiseau ce i se întâmplase, așa că nimeni nu-i mai vorbi despre modeling. Asta era șansa ei să schimbe lucrurile. Acum era altă femeie. Acum știa cât de valoroasă este o șansă.

În apropiere era o cabină telefonică și, înăuntru, atârnată de-un lanț, o carte de telefon. Răsfoind repede paginile, Madison găsi capitolul în care erau trecuți fotografii și-i iată, Michael Cordova. Cu ani în urmă cineva o întrebase dacă fusese vreodată fotografiată de Cordova. Madison zâmbise și spusese că atunci când fusese ea la New York nimeni nu auzise de Cordova. Mai târziu, în timp ce mânca un iaurt, se gândise la asta. N-ar fi ciudat să-1 fi cunoscut pe Cordova, să-și fi început împreună carierele?

Băgă bani în telefon ca să-1 sune, dar se răzgândi. Avea să se ducă personal la el, ca să facă tot ce putea pentru a-1 convinge s-o fotografieze.

-Nu mă ocup de modele, spuse uitându-se în vizorul aparatului său Hasselblad.

În fața lui era o masă plină cu portocale care fuseseră vopsite pentru a fi arăta mai bine. Era scund, creștetul capului său abia dacă îi ajungea lui Madison până la umăr. Avea un nas coroiat, o gură fără buze, și ochi pătrunzători ca de vultur.

-Am auzit de tine tocmai în Montana, zise ea pe un ton inocent, dar și seducător. Studioul lui era într-un depozit vechi, murdar, probabil neîncălzit.

El întoarse capul repede și o măsură de sus până jos.

-Vrei să lași prostiile și să-mi spui ce urmărești?

N-aș fi putut face asta la douăzeci și unu de ani, se gândi Madison, dar acum tonul și atitudinea lui erau o ușurare pentru ea. Îi era greu să pară a fi o fată tânără.

-Vreau să mă fotografiezi.

-Nu mă ocup de modă, spuse el, nederanjându-se să se uite la ea. Caută în Paginii Aurii. Acolo găsești o sută cărora le-ar face mare plăcere să te fotografieze.

Lui Madison îi veni să-i povestească despre cele trei săptămâni în care trebuia să își schimbe întregul viitor, așa că nu avea timp de implorat.

-Dacă știi să folosești aparatul, știi să faci și fotografii de modă, spuse ea mai supărată decât intenționase să se arate.

-Ești...

-Hotărâtă, completă ea repede. Și, evident, am mai multă încredere în tine decât ai

tu însuși.Ce pierzi dacă dai greș? Revii la fructe.Dar dacă faci din mine o vedetă,ce ți se poate întâmpla? Ai cumpărat aparatul ăla vechi?

O clipă,își ținu răsufierea.Avea s-o azvârle afară? El făcu două poze la rând fără să se uite la ea.

-Plătești filmul și developarea.

-S-a făcut,acceptă ea imediat.Luase un taxi până la studioul lui ca să nu ajungă transpirată și,pe drum,făcuse o schiță-o femeie culcată pe-o parte,cu un șarpe uriaș înfășurat în jurul ei.

-Cineva mi-a spus cândva că i-ar plăcea să vadă o fată cu nimic pe ea în afară de un șarpe.Fotograful nu răspunse.Își vedea de treabă.Avea un asistent,un omuleț cu figură de șoarece,care băga filmele în aparat.

-Un șarpe mare,preciza Madison.El se întoarse și se uită la ea.

-Nu fac poze porno.Madison se enervă.

-Ia mai scutește-mă,vrei? Sunt o fată înaltă și frumoasă din Montana,dar fete înalte și frumoase găsești pe la toate colțurile în lumea modelingului.Am nevoie de ceva aparte.Nu porno,ci artă.Artă care șochează.Poți s-o faci sau nu? Dacă nu,spune-mi ca să nu-mi mai pierd timpul.Pentru prima dată,văzu în ochii lui interes și așteptă cu răsufierea la gură.

-Chiar ai un cap pe umeri,nu-i așa?

-O minte bătrână într-un corp tânăr,dar lansez pe piață partea tânără.Nimeni nu plătește pentru cea bătrână.Când îl văzu zâmbind,știu că îl convinsese.Îi venea să danseze de bucurie,dar rămase nemișcată și așteptă.

Îi dădu schița pe care o făcuse.El o privi ceva timp,apoi își scoase portofelul din buzunar,luă din el o carte de credit și i-o dădu asistentului său.

-Fă-mi rost de un șarpe.Tânărul se uită îngrozit.

-De unde să...? șopti el,incapabil să termine fraza.

-Suntem la New York,așa că găsește-mi un șarpe,unul mare.Mâine dimineață la nouă să fie aici.Apoi Cordova își concentra atenția asupra lui Madison,privind-o ca pe o marfă.

-Ai grăsime pe șolduri și un ochi mai mare decât celălalt.Madison zâmbi.I se mai spusese asta,dar la acea vreme se înfuriase.Acum,nu.

-Atunci va trebui să mă luminezi în așa fel încât să nu se vadă defectele,nu-i așa? El nu răspunse,dar văzu că ochii îi străluceau.”*Cred că mă place*”,se gândi ea.

-Cine te machiază? o întrebă.

-Ai vreun prieten? se interesă ea,cu speranță în glas.

-Culmea,da! Să fii aici mâine dimineață la șase.O să fie ceva de muncă la tine.

În trecut,o remarcă precum asta ar fi facut-o să se simtă jignită,dar acum doar zâmbi.

-Așa e.Mai bine spune-i prietenului tău să aducă o mistrie și o pungă de ciment. O să-i ia mult să mă facă să arăt la fel de bine ca portocalele tale.

El se strădui să nu zâmbească,dar nu reuși.

-Du-te.Ieși afară de aici.Încearcă să dormi puțin.Poate ți se vor uniformiza ochii.Și fa ceva cu rochia aia.Îmi vine să vărs numai când mă uit la ea.

Madison porni către ușă și,când ajunse,el se întorsese deja la aparatul de fotografiat.

-Mulțumesc,spuse ea,dar el nu reacționa.Afară,se uită în geantă și văzu că avea o cheie și,slavă Domnului,adresa hotelului ieftin din centru,la care stătea.Dacă nu și-ar fi notat-o nu și-ar mai fi amintit-o după atâția ani.

Când ajunse în cămăruța ei de hotel,scoase din dulap și din sertarele scrinului toate hainele pe care și le adusese cu ea.Doamna Welch,patroana singurului magazin de îmbrăcăminte din Erskine,îi donase o întreagă garderobă.”E greu să găsești lucruri mărimea ta,dar eu am reușit”,o asigurase ea pe Madison cu o zi înainte de a se urca în avion.Acum,uitându-se la haine,Madison se îngrozi.Nu avea decât materiale înflorate și cu carouri,volane și năsturei aurii.Nu era de mirare că recepționera de la agenția de modeling o tratase cu dispreț.Totuși,din câte își amintea,și celelalte speranțe fuseseră îmbrăcate exact ca ea.

Lăsând hainele pe pat,Madison se duse la Saks.Se întoarse după trei ore,epuizată și trânti pe podea pungile grele de cumpărături.

Nu luase decât alb și negru.Nu cumpăraseră nimic care să nu fi fost perfect în 1981,dar și în anul 2000.Clasic.Uni.Simplu.Și incredibil de scump.Cumpăraseră o pereche de pantaloni negri de lână care,în mod obișnuit,costau o mie două sute de dolari,dar ea îi achiziționaseră la reduceri cu „doar” șase sute.O bluză albă de bumbac,din Italia,două sute cincizeci de dolari.Își alesese și o curea Hermes cu pantofi și poșetă în ton.

În drumul de întoarcere se oprise la un salon de cosmetică și își vopsise genele.Avea de gând ca atunci când se prezenta la agenția de modeling să arate o față lipsită de machiaj.Intentiona să-și expună pielea,nu s-o ascundă sub un strat de fard.Genele ei aveau să fie doar negre,nu îmbâcsite de rimel.

În dimineața următoare,la cinci și jumătate,Madison era la studioul lui Cordova. Nu mâncase nimic din ziua precedentă de la amiază,și spera să reziste și în continuare tot așa.Trebuia să scape cât mai repede de vreo șapte kilograme.

Spre mirarea-și încântarea-lui Madison,fotograful părea hotărât să facă o treabă serioasă,peu ce acolo o așteptau doi bărbați.Erau tineri și fără experiență,dar

entuziaști. Iar când Madison auzi cum îi cheamă, fu cât pe ce să leșine. Știa că unul dintre tineri avea să ajungă la Hollywood și că, într-o viitoare seară de Oscar, numele lui avea să fie pomenit ca răspuns la întrebarea „*Cine te-a machiat?*” Acum se uita lung la Madison, cu o pensetă în mână, și se încrunta.

-Scumpo, la sprâncenele alea trebuia să fi adus o mașină de tuns gazonul.

Celălalt era coafor, iar într-o bună zi nu numai că va deține propriul său salon, ci și propria linie de produse pentru îngrijirea părului-extrem de scumpe.

-Și eu ce să fac cu asta? se întrebă el retoric, băgând mâna în părul lui Madison și strângându-l în pumn. Madison le zâmbi celor doi și spuse:

-Băieți, sper că ați adus o scară. Îi făcu să râdă și, ca urmare, câștigă doi prieteni. Îi explică tânărului coafor cum s-o tundă în stilul lui Jennifer Aniston din *Prietenii*, o tunsoare care făcuse furori în toată țara anul trecut, dar în 1981 era complet necunoscută. La nouă a.m. fix, ușa studioului se deschise și intrară doi bărbați uriași, asudați, îmbrăcați cu tricouri, cărând un șarpe imens.

„Ce dracu' am făcut?” se gândi ea, exact când Cordova îi șopti la ureche:

-Dai înapoi? Cei doi bărbați transpirați puseră șarpele pe podea și se uitară la Madison. Era machiată, părul moale îi încadra fața, și era îmbrăcată doar cu un chimonou subțire.

-Eu vreau cincizeci de fotografii, spuse unul dintre ei hlizindu-se la Madison.

Întorcându-se cu spatele, Madison se strâmbă. Una era să te dezbraci în fața fotografului și a celorlalți doi bărbați-pe ei în mod sigur nu îi interesa ea, ca femeie-dar tipii ăștia...

-Sper să dea pozele pe internet, mormăi ea.

-Pe ce? întrebă coaforul.

-Nu contează, spuse Madison, apoi inspiră adânc și dezlegă cordonul halatului, dar nu și-l scoase. Zâmbind, își zise: „*Ce dracu'? Când ai douăzeci de ani, vrei să rămâi acoperită, dar când ai patruzeci, te bucuri când cineva îți cere să te dezbraci.*” Goală, se întoarse și se uită la șarpe.

-Să trecem la treabă!

Când Madison intră în biroul celei mai bine cotate agenții de modeling din New York, primul ei gând fu că se simțea bătrână. Încăperea era plină de fete destul de tinere ca să-i fie fiice. Dar, lângă ușă, era o oglindă și o singură privire îi confirmă că trupul ei era la fel de tânăr ca al acestor copile. Se bucură însă că vârsta era singurul lucru pe care îl aveau în comun. Celelalte erau îmbrăcate la fel ca ea când intrase prima dată pe ușile astea. Purtau hainele lor de „duminică”, ceea ce însemna costume sumare și o mulțime de bijuterii. Machiajul lor era în stilul

considerat clasic în toate „școlile de frumusețe” din întreagă Americă: prea mult și prea evident. Stând lângă ele, în bluza albă și pantalonii negri, cu pielea strălucitoare fără pic de machiaj, Madison arăta ca o perlă perfectă pe stratul de pietriș dintr-un acvariu. La birou o întâmpină aceeași recepționera urâtă, sașie, urâcioasă, pe care și-o amintea atât de bine.

-Da? spuse ea ridicând ochii spre Madison.

În trecut, privirea arogantă și ostilitatea femeii o înfuriaseră pe Madison. Dar, de data asta, îi zâmbi dulce.

-Aș vrea să-mi prezint portofoliul și, dacă e posibil, să vorbesc cu doamna Vanderpool, spuse Madison. Secretara încercă să nu o arate, dar era impresionată de aspectul lui Madison. Evident, femeia recunoștea calitatea și prețul hainelor de pe ea.

-Ai programare?

-Am, răspunse Madison. Data trecută căzuse în capcana asta. La ora unsprezece, și cred că acum e unsprezece.

-Eu aștept de trei ore! protestă o fată din spatele lui Madison.

-Nici măcar n-am deschis până acum o oră, se răsti recepționera; apoi se uită în registrul cu programări. Nu te văd aici. Madison îi arătă în dreptul orei unsprezece.

-Ce nume e ăsta, Madison? o întrebă pe un ton aspru. Madison rezistă dorinței de a-i răspunde la fel.

-Cel pe care mi l-a dat mama, spuse ea, continuând să zâmbească. Poate ai vrea să te uiți peste portofoliul meu cât timp aștept, adăugă ea punând pe birou albumul mare și negru care, de data asta, avea coperte din piele, nu de plastic.

Mai mult decât orice pe lume, Madison voia să stea acolo și să vadă fața femeii când dădea cu ochii de fotografiile pe care i le făcuse Cordova. În cele din urmă, petrecuse trei zile cu fotografii pe care i le trimisese pe coafor să cumpere o perucă neagră, ieftină, iar pe asistent să găsească niște haine „de care poartă țigăncile”. După povestea cu șarpele, asistentul nu mai era uimit de nimic.

Cordova o fotografiase pe Madison îmbrăcată ca o țigancă, șezând în mijlocul a o mie de piersici. Mă rog, păreau o mie, fiind aranjate în jurul unui deal artificial.

În biroul agenției, Madison își impuse să rămână cu spatele la recepționera în timp ce se mergea spre singurul scaun neocupat. Când se întoarse pentru a se așeza, avu satisfacția să o vadă pe femeiușcă aia îngrozitoare uitându-se la fotografiile cu gura căscată. Când descoperi că Madison o urmărea, închise gura și

albumul. Apoi, ridicându-se de la birou, luă teancul de portofolii, îl trânti pe al lui Madison deasupra și se îndreptă spre ușa biroului în care doamna Vanderpool hotărâsoare soarta a sute de tinere. Receptorul bătă scurt, iar când deschise ușa se auzi: „*Ar fi bine să fie important*”. Evident, doamnei Vanderpool nu-i plăceau întreruperile. Brusc, Madison își dădu seama că inima îi bubuia. Oare nu fusese prea agresivă? Poate trebuia să-și fi făcut mapa de prezentare cu un fotograf bun din New York. Ceva simplu. Comun. Nu cu un șarpe.

Trecuseră probabil numai câteva minute până când ușa se deschise din nou, dar lui Madison i se părură ore. Și, în ușa, nu apăru mucoasa de recepționeră, ci doamna Vanderpool însăși. Madison nici nu respiră în timp ce femeia cu părul grizonat și rochiță obișnuită scana încăperea. Când o văzu pe Madison, se opri.

-Tu ești Madison Appleby? Madison îi zâmbi politicos și dădu din cap. Nodul din gât o împiedica să vorbească.

-Vrei să vii în biroul meu?

-Da, mulțumesc, reuși să spună Madison.

O urmă pe doamna Vanderpool în biroul ei, și ușa se închise în urma lor.

CAPITOLUL 29

-Asta e, fără îndoială cea mai minunată poveste pe care am auzit-o vreodată, spuse Leslie.

-Chiar și a doua oară? întrebă Madison, zâmbind.

-Aș putea s-o ascult și de o mie de ori, și de fiecare dată mi s-ar părea mai bună, interveni Ellie. Și ce s-a întâmplat mai departe?

-Dar restul îl cunoașteți, spuse Madison, uitându-se după chelneriță. Credeți că au o listă cu deserturile?

-Suntem în Maine, cere coacăze, zise Ellie nerăbdătoare. Vreau să știu ce s-a întâmplat mai departe. Leslie își puse mâna pe brațul lui Ellie.

-Dar știm ce s-a întâmplat, nu-i așa? Nu i-am văzut fotografia în reviste ani la rând?

-Ici și colo, spuse Madison, zâmbind, dar am mai făcut și altceva, n-am stat doar în fața aparatului de fotografiat. Însă povestea aia o știți. Oh, bun, iată că vine cu meniul.

-Madison, rosti Leslie încet, îți cumpăr tot de pe lista aia dacă ne spui restul poveștii.

Râzând, Madison alege o felie mare de tort de ciocolată cu glazură de înghețată tot de ciocolată.

-Am fost cuminte, începu Madison, în timp ce chelnerița îi pune desertul în față.

-Și ce înseamnă asta? o încuraja Ellie.

-M-am prezentat la ora stabilită la selecția inițiată de firmele interesate,și am obținut toate contractele.Nu vreau să mă laud,dar rezultatul a fost că am apărut pe coperta a trei reviste de modă și mi s-a oferit un contract avantajos pentru produse cosmetice la sfârșitul a doar opt săptămâni.Madison se opri ca să ia o linguriță de tort.Însă când am ținut în mână cecurile primite pentru munca mea, m-am gândit că aș fi putut trimite doi copii la colegiu cu banii ăia.Și de aici mi-a venit ideea,iar restul îl știți.

-Ba nu!! protestară celelalte imediat.Madison se uită la ele,nevenindu-i să creadă că putuseră uita ceva atât de important.

-Am folosit banii ca să încep să studiez pentru a-mi lua licența,spuse ea.

-Licența în ce? întrebă Ellie cu sufletul la gură.Madison se uită la ea uimită.

-Știi la fel de bine ca mine că sunt doctor.

-În medicină? întrebă Leslie cu ochii mari.

-Da.Sunt fizioterapeut.Mă bucur că am ales specialitatea asta pentru că am avut o profesoară minunată la Columbia,doctorița Dorothy Oliver.A fost de parcă ne-am fi cunoscut dintotdeauna.Celelalte se priveau uluite.La început zâmbiră,pe urmă,dintr-o dată,izbucniră în râs.Își împinseră scaunele în spate,se ridicară,se luară de braț și începură să danseze fericite.Ceilalți consumatori ridicară privirea,încruntându-se la început,însă când văzură cât de radioase erau cele două femei,zâmbiră.În restaurant cânta muzica,ceva liniștitor,dar Ellie și Leslie păreau să danseze pe un ritm de swing din anii cincizeci.

-Doctor! strigă Ellie.E doctor.

-Da,medic,repeta Leslie râzând.Fiind vorba de dans,Ellie fu surclasată de Leslie, așa că facu un pas înapoi,și în secunda următoare Leslie fu în vârful picioarelor.Într-un fel,trecuseră optsprezece ani de când nu mai dansase,dar în altul,în ultimele două săptămâni petrecuse două ore pe zi exersând.Acum își ridică mâinile deasupra capului într-o arcuire grațioasă și începu să se învârtască în cercuri mici,înaintând printre mese.Clienții restaurantului recunoscuseră talentul și experiența,își concentrară atenția asupra lui Leslie,iar când Ellie începu să bată din palme în ritmul muzicii,i se alăturară și ei.Leslie se învârtea prin tot localul,nepierzându-și o clipă echilibrul.Când ajunse lângă masa lor,se opri.Iar atunci,începură aplauzele.Zâmbind,roșie la față de stinghereală,dar și de plăcere, Leslie facu o reverență adâncă,ca o balerină la capătul unui număr solo. Câteva momente mai târziu,stând lângă Madison,Ellie și Leslie se uitară cu ochi strălucitori la ea.

-Încă ai talent,spuse Madison,adresându-i-se lui Leslie.

-Nu,nu chiar,răspunse ea.Adevărul e că n-am avut niciodată.

-Dar tocmai am văzut...Leslie simți nevoia să ia o înghițitură de apă.O fi avut ea ieri douăzeci de ani,dar azi avea patruzeci și corpul ei nu era în formă.

-Sunt o dansatoare mai bună decât media,dar nu fac parte dintre cele mai bune.

Or,eu am vrut întotdeauna să fiu cea mai bună.

-Dar...începu Madison,însă Ellie i-o reteză.

-Și cum l-ai cunoscut pe Thomas? întrebă ea.Uitându-se în farfuria goală, Madison zâmbi.

-Mai țineți minte că,atunci când ne-am întâlnit,v-am spus că am fost părăsită de un băiat de la mine de acasă?

-Da,confirmă încet Leslie.Ce s-a întâmplat cu el?

-Nu se spune poanta înaintea bancului,nu-i așa? îi aminti Madison,zâmbind.

Băiatul care mi-a dat papucii,Roger,așa îl chema,mi-a scris de câteva ori în timp ce eram la New York și,datorită lui,mi s-au întâmplat cele mai bune lucruri din viața mea.Roger mi-a povestit că fratele unui prieten de-al lui din colegiu studia la Universitatea Columbia.La vremea aceea eu nu făceam nici o diferență între colegii,dar universitatea aia era în New York,așa că m-am înscris.

Uitându-se la paharul cu apă,schiță un zâmbet misterios.

-Pe atunci nu știam ce școală prestigioasă era Columbia și cât de greu ești admis. Oricum,pe parcursul întregului liceu,pe lângă temele mele,le făcusem și pe cele ale lui Roger.Așa că,în esență,aveam două pregătiri.Eu studiasem intensiv engleza și istoria,dar Roger,vrând să impresioneze,urmase cursurile de fizică și chimie.În fine,ca să n-o mai lungesc,am trecut cu note mari toate testele.Mi s-a spus să fac cerere pentru bursă,dar eu am vrut să-mi plătesc singură studiile.

-Așa că te-ai dus la Columbia mulțumită lui Roger,spuse Leslie zâmbind și uitându-se semnificativ la Ellie.

-Da,dar când am ajuns acolo,eram mult prea timidă ca să mă prezint fratelui prietenului lui Roger...Nu știu cum să vă explic...Nu credeam că făceam parte din clasa oamenilor care urmează medicina.

-Eu n-am observat niciodată asta,tu ai observat,Leslie? întrebă Ellie,mimând inocența.

-În mod sigur eu te-am considerat întotdeauna sclipitor de deșteaptă,spuse Leslie,zâmbind.

-Mă măguliți,zise Madison.În orice caz,Roger mi-a povestit în scrisorile lui ce i se întâmplase și cred că asta m-a făcut să-mi aleg specialitatea și,astfel,s-o cunosc pe minunata mea profesoară,doctorița Dorothy Oliver.Și,printr-o șansă una la un milion,s-a dovedit că nepotul ei era tipul amintit de Roger.Madison se

opri o clipă,de parcă ar fi așteptat ca această coincidență extraordinară să stârneasă un val de exclamații din partea celor două,dar ele rămaseră tăcute, așteptând să continue.

-Așa că,în anul doi,l-am cunoscut în cele din urmă pe Thomas,și ne-am îndrăgostit pe loc unul de altul.La o zi după ce am absolvit facultatea,ne-am căsătorit.Ellie și Leslie se rezemară de speteaza scaunelor și zâmbiră satisfăcute.

-Și aveți copii,spuse Leslie,nu ca o întrebare,ci ca o afirmație.

-Da,patru,confirmă Madison,zâmbind.Și eu și Thomas am fi vrut o duzină dacă s-ar fi putut.Ne plac la nebunie copiii.Pentru ei merită să trăiești.Dacă nu i-am fi avut...în fine,nu-mi imaginez cum ar fi fost viața mea fără Thomas și fără copii.

-Și acum locuiți în New York? întrebă Ellie.

-Nu.Nu v-am spus...Of,nu mai țineți minte nimic.Toți șase locuim în Montana,în Erskine.Avem o clinică acolo.Ellie se documentase cândva privitor la clinicile din orașele mici și știa că scoteau bani puțini.Fără să-și dea seama,spuse încet:

-Oh,așa e.Thomas era înstărit.

-Ba nu,o contrazise repede Madison.Am folosit banii mei.Ai lui Thomas sunt în bancă,pe pentru copii,și nu ne atingem de ei.

-Din modeling,îi spuse Leslie lui Ellie.A câștigat bine ca model.

-Nu,preciza Madison,apoi se uită o clipă în ceașca de cafea.Chelneriță le luase farfuriile și le umpluse din nou ceștile.O să vi se pară ciudat,dar am făcut bani la bursă.A fost straniu,dar mă uitam la lista companiilor ce aveau acțiuni pe piață și știam,pur și simplu,care aveau să urce.Se uită la celelalte,crezând că vor fi surprinse,darnici una nu comentă nimic.Totul a început destul de inocent.Într-o zi,un coleg de facultate citea cu glas tare situația de la bursă și i-am spus care acțiuni aveau să urce.A fost de parcă aș fi știut ce produse aveau să prindă la poporul american.Am început să investesc încă de atunci toi ce puteam economisi de pe urma muncii de fotomodel.Iar când a apărut internetul,am investit puternic.Eram sigură că avea să meargă! Le zâmbi luminos.Casă scurtez povestea,amcâștii'.ai milioane.Nici acum nu văzu nici urmă de uimire pe fețele prietenelor ei.Am considerat că eram datoare orașului meu natal pentru că,dacă nu m-ar fi trimis cei de acolo la New York,cine știe ce s-ar fi întâmplat cu mine.Aș fi putut sfârși prin a rămâne pe veci acolo și a mă mărita cu vreun tip pe care nu puteam să-l sufăr,și...Glasul i se stinse ca și cum ideea era prea bizară pentru a o continua.

-Oricum,am discutat cu Thomas despre ceea ce voiam,și el a fost de acord din toată inima,așa că am investit cea mai mare parte din bani în echipament pentru a înființa o clinică în Erskine.Am practicat amândoi medicina generală un an și

ceva,dar n-am renunțat o clipă la pasiunea noastră-medicina recuperatorie.Așa că acum avem un spital mic,în care lucrează șase specialiști în terapie fizică.Și știți ceva? Clinica nu numai că își acoperă cheltuielile,dar e chiar profitabilă, astfel că putem să le dăm angajaților noștri prime grase de Crăciun.Avem o mulțime de cazuri de răniți la schi prin stațiunile din apropiere,și astfel ne acoperim cheltuielile.De asemenea,ne permitem să acordăm îngrijire medicală gratuită oricărui locuitor al orașelului nostru.Se uită la Ellie și la Leslie, așteptând întrebări,dar cum amândouă rămaseră tăcute,Madison continuă:

-Viața e ciudată,nu-i așa? Când mi s-a spus prima dată că eram trimisă la New York să devin model,m-am considerat manipulată.Am crezut că voiau să fac Erskine cunoscut,astfel încât să poată profita ei.Realizez că eram supărată până și pe tata-care,în trecut fie spus,e un om de treabă și își vede des nepoții-pentru că mi-a trimis bani să plec.Nu știu ce s-a schimbat în mintea mea dar,dintr-o dată,resentimentul a dispărut.Și știți ceva? M-am schimbat din ziua în care ne-am cunoscut.După ce am plecat de la Direcția de Circulație,știam ce trebuia să fac și unde să mă duc.

-Aproape ca și cum cineva te-ar fi atins cu o baghetă magică,spuse Ellie încet.

-Da! Exact! Și,pentru că mi-am modificat atitudinea,mi s-au întâmplat numai lucruri bune.L-am cunoscut pe Thomas,avem o familie frumoasă,și...

-Și orașul tău natal a prosperat,completă Ellie.

-Da,dar și eu îi datorez totul,nu-i așa? Mă bucur că am putut să fac ceva ca să îi răsplătesc pentru că m-au trimis la New York și au avut grijă de mine după ce a murit mama și după ce iubitul meu m-a părăsit.

-Ce s-a întâmplat cu Roger? întrebară la unison Ellie și Leslie,făcând-o pe Madison să râdă.

-Sărmanul băiat! spuse Madison,clătinând din cap.Îmi este tare milă de el! Nu știu dacă credeți asta după ce v-am povestit ce mi-a făcut el mie-partea aia o țineți minte,nu-i așa?

-Da! confirmaseră într-un glas Leslie și Ellie.

-M-a sunat la New York la puțin timp după ce am ajuns acolo și m-a anunțat că l-a călcat o mașină și că era într-o stare foarte gravă.Era la pământ,atât fizic,cât și psihic.Mi-a spus că are nevoie de mine și m-a implorat să mă întorc acasă să-l ajut Considera că,întrucât o îngrijisem pe mama,știam tot ce trebuia și că eram singura de pe pământ care îl putea ajuta.

-Și tu ce i-ai răspuns? întreabă Leslie.

-Știți,chiar și azi mă mai simt puțin vinovată pentru ce i-am făcut.Acum,că sunt mai bătrână,îmi dau seama cât suferea,dar,la vremea aceea,nu m-am gândit decât

la cum mă părăsise după tot ce făcusem pentru el. I-am spus... Madison avea o față vinovată. I-am spus că familia lui își permitea să angajeze cea mai bună infirmieră și că nu aveam de gând să fiu asistentă medicală, fără plată. Am fost haină la inimă, nu-i așa?

Când Madison remarcă cum se uitau Leslie și Lillie una la alta, și văzu bucuria care le lumina fețele, le fulgeră cu privirea.

-Dacă iar vă apucați să dansați, jur că mă ridic și plec. O dată a fost interesant, dar a doua oară ar fi jenant. Zâmbind, Ellie o întrebă:

-Și ce s-a întâmplat cu bunul Roger?

-Mmmm. Aici mă simt vinovată. Nu a primit îngrijirea de care avea nevoie după accident. Dar, și mai rău, i s-a pus un diagnostic greșit. I s-a spus că n-o să mai meargă niciodată, și se pare că nimeni n-a pus la îndoială asta.

-Vrei să spui că și-n ziua de azi e tot într-un scaun cu rotile? întrebă Ellie.

-Da. Este cumplit, zău. Părinții lui au fost întotdeauna cei mai reci oameni din lume, și cred că le era rușine cu fiul lor imperfect, așa că l-au izolat la etajul al doilea al casei lor. I-au angajat un infirmier să aibă grijă de el, dar nimeni nu a pus sub semnul întrebării diagnosticul inițial. Nici măcar nu i s-a mai făcut vreo radiografie, astfel că nu s-a știut că mai putea, totuși, să fie recuperat. Madison făcu o scurtă pauză. Așa cum v-am spus, o perioadă după ce m-a sunat, ne-am scris, dar cred că părinții lui au descurajat corespondența, întrucât mereu au considerat că eu eram inferioară fiului lor. Oricum, Roger nu și-a mai revenit. Părinții lui au murit cu ani în urmă într-un accident maritim, iar Roger a moștenit casa și o grămadă de bani. Dar asta nu l-a făcut fericit. S-a însurat de trei sau patru ori și după fiecare divorț este din ce în ce mai sărac. Știu atâtea pentru că de trei ori pe săptămână vine la clinica noastră. Eu am observat că șira spinării nu îi fusese retezată, cum i se spusese. Am lucrat din greu la recuperarea lui, dar... Madison își ridică mâinile neajutorată. Adevărul e că Roger nu are starea de spirit necesară. El are nevoie de cineva care să-l preseze și să-l implore și...

Cred că are nevoie de o persoană care să-l facă să creadă că este același căpitan al echipei de fotbal și cel mai popular băiat din liceu și colegiu. Dar nimeni nu-i poate da iluzia asta. E prea târziu. Păcat! Dacă părinții lui n-ar fi fost niște zgârie-brânză și i-ar fi asigurat terapia corespunzătoare, Roger ar fi putut merge din nou. Și cine știe ce ar fi putut deveni?

-Da, cine știe, repetă Ellie uitându-se la Leslie. Roger era un tip tare cumsecade, nu-i așa?

-Nu cred că ar trebui să-l judeci doar după ce mi-a făcut mie, spuse Madison. Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă mă întorceam atunci când

m-a sunat și...

-Nu! strigă Ellie, apoi se uită spre masa alăturată și coborî glasul. Ai procedat bine că nu te-ai întors la el.

-Bineînțeles, spuse Madison, încruntându-se. Oricum, consider că îi sunt datoare. Dacă nu m-ar fi părăsit, orașul nu m-ar fi trimis la New York. Și dacă nu mi-ar fi scris, nu m-aș fi înscris la Columbia. Chiar și după ce Dorothy m-a prezentat lui Thomas, dacă fratele lui n-ar fi fost prieten cu Roger, poate că nu am fi ajuns să ne cunoaștem pentru că... Madison zâmbi. Ei bine, Thomas e dintr-o familie bogată, și să spunem doar că e puținel circumspect cu fetele drăguțe care sunt prietenoase cu el. Thomas poate să te intimideze.

-Dar nu pe tine, spuse încet Leslie.

-Nu, nu pe mine. Eu l-am înțeles din prima clipă. El și cu mine... În fine, n-o mai lungesc, sunt fericită. Știu că e un mod învechit de a gândi, dar sunt fericită. Am familie și prieteni, și munca mea. Viața mea nu e palpitantă; de fapt, e obișnuită, dar îmi place. Uneori oamenii văd fotografiile de-ale mele, mai ales cea cu șarpele și nu le vine să creadă că am renunțat la șansa de a fi „supermodel” ca să conduc o clinică în micuțul și plictisitorul Erskine. Dar... Emoția păru s-o copleșească și, un moment, își feri privirea, încercând să se liniștească.

-Dar voi ce aveți de povestit? întrebă ea.

-Eu sunt foarte fericită, începu Ellie, întrucât mintea începea să i se limpezească. Ambele se uitară întrebător la Leslie.

-Eu nu știu, zise aceasta cu sinceritate. Am niște lucruri de clarificat în viața mea, și încă nu știu cum o să meargă, întrebați-mă peste șase luni. Se ridică. Nu știu cum e cu voi, dar eu mă simt dintr-o dată foarte obosită. Aș vrea să mă întorc și să trag un pui de somn.

-Mă încântă ideea, spuse Madison.

-Și pe mine, adăugă Ellie, dar, când rostea asta, se gândea: „*Toate mințim. Avem câte ceva de făcut în particular.*” Ea voia să ajungă la cea mai apropiată papetărie ca să cumpere un stilou și hârtie pentru că povestea lui Madison îi dăduse o idee pentru o carte.

-Gata? întrebă Leslie, și Ellie își dădu seama că stătea la masă, pierdută în gânduri. Madison ieși prima, iar Leslie rămase s-o aștepte pe Ellie.

-Vreau să aud ce s-a întâmplat între tine și fostul tău soț, îi zise încet. Cum s-au desfășurat lucrurile la tribunal?

-Ar avea sens dacă ți-aș spune că trebuie să stai jos ca să îmi amintesc?

-Sigur, o aprobă Leslie. Și eu trebuie să mă gândesc la ce mi s-a întâmplat.

Ellie se uită întrebătoare la Leslie.

-Te-ai întors,dar ai ales să nu schimbi nimic.Președintele tău s-a dovedit a fi o javră? Spune-mi că atunci când o să candideze,n-ai să-l votezi.

Leslie nu zâmbi la gluma lui Ellie.

-În realitate,a fost adorabil.Cred că e mai drăguț decât soțul meu,mai deștept, poate,în mod cert,mai atent și,cu siguranță,mai amabil.

-Uau! Și l-ai lăsat? Leslie nu răspunse imediat.

-Ai înțelege dacă ți-aș mărturisi că îmi iubesc foarte mult familia,dar,în același timp,sunt sătulă de ea?

-Da,înțeleg.Și ce-ai de gând să faci? Leslie zâmbi.

-N-am nici o idee.Absolut nici una.Ellie râse.

-În regulă,așa că acum o să ne prefacem că tragem un pui de somn,dar,în realitate,o să facem fiecare ceva pe ascuns.Madison o să-i sune pe ai ei și o să le spună cât îi iubește și ce dor îi este de ei,iar tu ai să...?

-Am să fac o plimbare lungă și am să încerc să-mi dau seama ce să fac cu viața mea.Gata cu fanteziile despre un băiat din colegiu și ce-ar fi putut să fie.De acum înainte trăiesc în prezent.Leslie zâmbi.Iar tu...lasă-mă să ghicesc...

Exagerând,Leslie își duse un deget la tâmplă,prefăcându-se că se gândește intens.Tu ai să așterni pe hârtie tot ce ți-ai imaginat când a vorbit Madison,ca să-i folosești povestea într-o carte-fără să fii dată în judecată,adică.Ellie râse.

-Sunt chiar atât de transparentă?

-Da și nu,răspunse Leslie serioasă.Cred că,în sfârșit,am înțeles ce importantă este individualitatea pentru fiecare,iar pe tine poveștile alea din capul tău te fac să fii tu însăși.Înlătură-le și ai să fii...!

-O femeie grasă și deprimată,continuă Ellie.

-Corect.Și,apropro de asta,nu-i în colț un mic magazin de îmbrăcăminte? Înainte să pleci,cred că ar trebui să treci pe acolo.Doar nu vrei să te întorci acasă la Jessie și la Nate purtând niște haine de două ori mai mari decât ai nevoie,nu-i așa? Gândul că își recăpătase trupul o tăcu pe Ellie să zâmbească.Dar nu doar atât.Mulțumită lui Jessie,își recâștigase respectul de sine.

Când ajunseră acasă,Madison fugi înăuntru,evident nerăbdătoare să pună mâna pe telefon.Dar nici Leslie,nici Ellie nu intrară.Ellie porni înapoi spre oraș în căutarea unei papetarii,iar Leslie își continuă drumul,pierdută în gânduri.

CAPITOLUL 30

Ellie își rezemă capul de tetiera scaunului din avion și zâmbi.Era iarăși de unde pornise,dar,de data asta,viața ei era cu totul alta.Trecuseră două zile de când se întorsese din...Ce? încă nu știa cum să-i zică.Călătorie în timp?

Un fel de transfer cosmic?

Indiferent ce era,îi schimbase viața radical.Ținea minte prin ce trecuse prima dată la divorț,dar acum perioada aceea părea o poveste imposibilă pe care nimeni n-ar fi crezut-o.Închizând ochii,derula evenimentele desfășurate a doua oară.Seara trecută,ea și Leslie stătuseră până târziu,și îi povestise totul.

-Jessie și-a dat seama de tot,spuse Ellie,zâmbind amintirii,înainte să-l pot iubi pe Jessie,a trebuit să mă eliberez de mânie și de nevoia disperată de a mi se face „dreptate”.Când am reușit,am putut să răspund la întrebările pe care mi le puneau.Iar el...

-Ce? se interesă Leslie.

-Nu mi-am dat seama decât mai târziu,dar nimeni n-a stat să judece povestea divorțului meu în mod logic.Poate din cauză că autocompătimirea de care dădeam dovadă în perioada aceea era atât de puternică,nimeni nu a remarcat altceva.Iar eu nu vedeam adevărul.

-Și ce s-a întâmplat de data asta? întrebă Leslie încet,uitându-se la ușa închisă de la camera lui Madison.Avuseseră grijă să nu spună nimic care s-o fi făcut pe Madison curioasă.Nu voiau să-i amintească nimic despre viața ei anterioară.

-Jessie,rosti Ellie cu simplitate.Eu l-am ajutat pe el și el,pe mine.

-Să nu-mi spui că ați rezolvat misterul unei crime! Nu v-ați pus în pericol viața,nu-i așa? întrebă Leslie îngrozită.

-Păi,de fapt,cred că...da.Jessie a hotărât că noi puteam să facem lucruri pe care poliția nu le putea face,de pildă montarea unui microfon în telefonul lui Sharon. De fapt,numai eu puteam să fac asta,pentru că Jessie este avocat.

-Eu credeam...începu Leslie,dar se abținu.

-Că trăia pe spinarea fratelui său miliardar? întrebă Ellie,zâmbind.Și eu.Însă am aflat că renunțase la o clientelă importantă în L.A.ca să lucreze pentru fratele lui și...în fine,n-o fi Jessie miliardar,dar nici sărac nu e.Și în nici un caz nu trebuie să-mi fac griji că urmărește bruma de bani pe care o câștig eu.Leslie strânse ușor mâna lui Ellie și îi zâmbi.

-Mă bucur pentru tine.Așadar ați ascultat ilegal telefonul unei femei,și pe urmă ce?

-Am descoperit că avea un amant și că toți banii lui Lew erau moșteniți de la tatăl lui,ceea ce însemna că,dacă divorțau,banii îi rămâneau în exclusivitate lui,nu erau considerați proprietate comună.Dacă ar fi fost moștenitoarea lui,deci dacă Lew murea,Sharon primea tot.Iată motivul,dar ne trebuia și o dovadă.O clipă,Ellie se strâmbă dezgustată.Nu mi-a plăcut ce a făcut Jessie,dar a mers,astfel că totul s-a terminat cu bine.Leslie se gândi o secundă.

-A încercat s-o seducă pentru a o trage de limbă. Probabil că știa că este bogat, așa că, dacă a putut ucide pentru bani, cu siguranță putea și să se mărite din interes.

-Exact, confirmă Ellie. Jessie voia să organizeze totul ca în Agatha Christie-el s-o facă să mărturisească, iar poliția să audă tot din camera alăturată. Am protestat, pentru că nu era deloc original, însă el mi-a răspuns că nu voia să scrie o carte, ci să prindă o criminală. În tot cazul, planul a funcționat. Eu și doi polițiști ne-am ascuns după o ușă, iar Jessie a ademenit-o pe Sharon în casa lui, cu o sticlă de șampanie pentru ea și una de whisky scoțian pentru el; apoi s-a dat la ea. Trebuie să-ți precizez că el bea ceai, nu whisky. Când ea a început să se pilească, m-a șocat să-l aud ce mult își ura fratele bogat. În câteva minute, Sharon a început să plănuiască cum putea Jessie să scape de Woody, omorându-l. A afirmat că era ușor și că poliția locală era prea tâmpită ca să poată deosebi o crimă de o sinucidere. După alte câteva pahare de șampanie, chiar se lăuda cum se furișase ea în spatele lui Lew și începuse să îl sărute. Povestea că el era atât de bucuros că nu mai e supărată, încât nici nu băgase de seamă când ea îi pusese mâna pe revolver.

-Pot să cred asta, zise Leslie. Când e vorba de sex, bărbații nu se mai gândesc la nimic altceva.

-Așa s-a întâmplat și cu sărmanul Lew. Ea l-a împușcat, apoi a dat vina pe Bowie, pentru că știa că deja pândea prin fața casei lor. Însă Sharon i-a mărturisit lui Jessie că ea îl încurajase, dezbrăcându-se în fiecare seară, la aceeași oră, în fața unei ferestre deschise, astfel că Bowie știa când să apară ca să vadă spectacolul.

-Măi să fie! Așadar, tu și Jessie ați rezolvat crima. Dar cum a fost cu divorțul tău? Ellie inspiră adânc.

-În tot timpul ăsta, știam că data procesului se apropia rapid, dar în nici un caz nu puteam să-l las pe Jessie singur.

-Bineînțeles că nu! La urma urmei, nu spuneai tu că Sharon era frumoasă?

-Cu un kilogram de fard, arăta bine, dar nu era ca Madison, asta-i sigur, comentă Ellie pe un ton veninos. Uitându-se în jos, Leslie zâmbi.

-Și ai ratat procesul?

-Nu mi-am dat seama, dar în toate zilele alea în care încercam să lămurim moartea lui Lew, Jessie îmi puneă întrebări despre divorț. A trebuit să mai născocesc câte ceva, pentru că lucrurile pe care le știam nu se întâmplaseră încă. Oricum, despre madame Zoya nu voiam să-i povestesc.

-Nu te condamn, spuse Leslie. Dar, până la urmă, i-ai relatat totul?

-Destul de multe.

Era un bun ascultător,iar eu îmi doream să discut cu cineva,mai ales cu un avocat.Știu că ce mi s-a făcut a fost greșit din punct de vedere moral,dar întotdeauna am considerat că și din punct de vedere legal.Făcând o pauză,Ellie zâmbi.Sharon a fost trimisă la pușcărie cu doar o zi înainte de data procesului, dar în dimineața stabilită,Jessie m-a dus la L.A.-cu avionul personal,aș putea adăuga-,dar nu am mers la tribunal.Vezi tu,eu priveam totul deformat.Trăiam cu impresia că toată lumea îl crezuse pe Martin și de asta urma să i se dea totul.Însă Jessie și-a dat seama de adevăr.

-Povestește-mi,o presă Leslie cu sufletul la gură.

-Mai ții minte că ți-am spus că,de-a lungul anilor,Martin mi-a luat o grămadă de bani?

-Da,răspunse Leslie.I-a găsit?

-Da.Ellie își trecu mâna peste față.Când mă uit în urmă,tot nu-mi vine să cred că am fost atât de naivă.Eu! Autoarea de romane polițiste! în fine,Jessie a presupus, iar mai târziu s-a dovedit că a avut dreptate,că Martin,la sfatul avocatului său,a dat banii ăia,în păstrare,unui prieten de-al lui.Ți-am spus că nu era ilegal să ia bani de la mine întrucât,după lege,erau considerați și ai lui.Dar,la divorț,Martin trebuia să semneze un document din care să reiasă că nu ascunsese nici un ban,așa că avocatul l-a pus să dea altcuiva banii înainte.Cu toate că Martin nu avea banii în posesia sa,avea controlul asupra lor și a folosit o sută cincizeci de mii de dolari ca să-l mituiască pe judecător.

-Poftim?! exclamă Leslie,cu ochii mari.Martin l-a mituit pe judecător?

-Da și nu,răspunse Ellie.Jessie și-a dat seama.Era nedumerit de ce i-am povestit eu.Știa că,într-un proces,nimeni nu crede pe nimeni și nimănui nu-i pasă dacă fostul meu soț a fost sau nu așa-zisul coordonator al carierei mele.Mi-a pus o mie de întrebări și a căpătat greu răspunsuri de la mine pentru că nu reușeam să trec peste ideea fixă că judecătorul l-a crezut pe Martin.

-Dar a fost vorba numai de bani,spuse Leslie.

-Corect.După ce m-am dus iar la tribunal,de data asta cu Jessie,el mi-a povestit ce se întâmplase.Martin intrase în cabinetul judecătorului,deși acolo era și un stenograf al tribunalului,și i-a spus că avea să contribuie cu o sută cincizeci de mii de dolari la fondurile pentru realegerea lui.După ce a făcut această ofertă, judecătorul a afirmat că era sigur că el fusese mereu în spatele carierei mele și că unui om atât de talentat trebuia să i se permită să-mi controleze cărțile.La urma urmelor,nu era deloc sigur că sunt o femeie întregă la minte.

-Spuneai că a fost de față și un stenograf?

-Da.Într-un fel,totul era legal.

-Să înțeleg că banii nu au ajuns în fondurile pentru campanie?

-Nu.Și Jessie știa asta.Cum totul fusese înregistrat,a fost ușor să se verifice data la care i-au fost dați judecătorului cei o sută cincizeci de mii de dolari și să se vadă că el nu i-a predat.

-Și Jessie a obținut informația asta? întrebă Leslie mirată.

-Da,și a folosit-o ca să schimbe totul.În ziua în care trebuia să mă prezint la înfățișare,Jessie a scris un bilet-Încă nu vrea să-mi spună ce a scris în el-și l-a dat să-i fie înmănat judecătorului în biroul lui.Zece minute mai târziu,acesta a cerut să vorbească cu Jessie.Discuția a durat o oră,după care am intrat în sala de ședințe.

-Și pe urmă? Rezemată în coate,Ellie închise ochii și zâmbi amintindu-și.

-Să fi văzut fața lui Martin! Când am intrat în sală,era arogant,se uita de sus la mine,știind că avea să câștige totul,însă trei ore mai târziu,a ieșit negru la față de furie.Totul fusese împărțit pe jumătate,asa cum trebuia.Și să vezi ce ironie! Cum Martin cheltuisese majoritatea banilor câștigați de mine pe ceea ce i-a spus judecătorului că era „proprietatea lui personală”,până la urmă,el îmi era dator.

-Și cum a rămas cu casa și cărțile tale?

-Casa a fost vândută,și eu am primit jumătate din bani.Nici nu s-a mai pus problema ca lui să i se acorde controlul asupra cărților mele sau să primească ceva din ceea ce am să mai câștig.

-De data asta,n-a rămas el eu casa și tu cu plățile.

-Nu!Ellie se ridică în picioare și căscă.

-Așa că asta a fost.Am aflat în sfârșit de ce a fost crezut Martin.

-Și asta te-a eliberat,nu-i așa? întrebă Leslie,ridicându-se și ea.

-Da.Niciodată n-a fost vorba de bani-nedreptatea m-a dărâmat.

-Și cu Martin ce s-a întâmplat?

-A ajuns la sapă de lemn.Și trebuie să meargă la muncă,spuse Ellie,zâmbind.

-La muncă? Să se întrețină singur? replică Leslie,și amândouă izbucniră în râs.Dar cu banii pe care i-a dat prietenului său spre păstrare ce s-a întâmplat? Ellie zâmbi.

-Jessie și-a dat seama că avocatul lui Martin știa unde erau așa că,în timpul pauzei de prânz,a avut o discuție cu el.După aceea,avocatul a prezentat tribunalului copia unui extras de cont care dovedea că Martin ascunsese o sumă frumoasă,asa că am primit jumătate din ea.Ellie închise ochii doar pentru o clipă,apoi se uită la Leslie.

-Prima dată mi s-au golit conturile,dar am descoperit că mă pot descurca.

Iar a doua oară,banii mi se păreau,nu știu de ce,murdari.N-am vrut să mă ating de ei.I-am donat pe toți pentru ajutorarea copiilor care au suferit abuzuri. O clipă,cele două femei rămaseră tăcute,apoi își zâmbiră și izbucniră în râs.Ca la un semnal,repetară micul dans din restaurant.Iar când,în cele din urmă,se duseră la culcare,încă mai râdeau.

Acum Ellie se întorcea acasă la ferma lui Woody unde locuiau,acasă la Jessie, soțul ei,și la fiul ei care abia învăța să meargă,un copil despre care avea amintiri, dar pe care nu-l văzuse niciodată personal.Ideea o facu să râdă.Cumpăraseră trei saci mari de nailon pentru cadourile pe care le luase pentru Jessie și Nate,pe pentru Valerie,Woody și fiul lor,Mark.Cu ochii închiși,zâmbi fericită. În clipa următoare se gândi: Ce-ar fi să scrie o poveste despre... Zece minute mai târziu,nota repede intriga unui nou roman.

CAPITOLUL 31

Când Leslie intră în casă,rămase la intrare și se uită cu alți ochi la camera de zi-descoperi multe lucruri care nu-i plăceau.Ce pretențios arătau antichitățile de neatins ale lui Alan!Transformase ceea ce ar fi trebuit să fie o cameră confortabilă,pe pentru toată familia,într-o încăpere pe care puteai s-o admiri,dar nu s-o folosești.

-Pune-le acolo,îi spuse ea bărbatului care îi cărase geamantanul și pungile de cumpărături,arătând holul de la intrare.Era același care o dusese la aeroport,cel care flirtase un pic cu ea.Foarte ciudat.Dar,acum se uitase la ea de parcă îl interesa cu adevărat.Iar ea înțelegea de ce.La biserică venea o femeie care nu era deosebit de drăguță,iar silueta ei nu era nici pe departe ca a lui Leslie,însă oriunde mergea,toți bărbații se uitau după ea.Bineînțeles că declanșase multe bârfe și invidie printre femei,dar ea se întrebasese mereu ce avea femeia aia de toți bărbații o admirau.Încercase să afle de la Alan.

-Nu știu,răspunsese el,pe un ton ce o informa că nu voia să analizeze subiectul.E ca și cum se așteaptă să fie privită,așa că este.

La vremea aceea,Leslie nu înțelesese,dar acum înțelegea.Doar cu câteva zile în urmă fusese din nou fată,avusese un trup tânăr,și ținea minte cum e să fii dorită. Oare toți aniiăștia se pedepsise pentru ceea ce credea că îi făcuse bărbatului iubit? La fiecare ceartă,lăsase de la ea pentru că'se considera o ratată? Indiferent ce se întâmplase,acum,în timp ce intra în casă,știa că,la interior,era altă femeie.

-Mulțumesc,îi spuse ea șoferului,dându-i o bancnotă de zece dolari.

-Eu vă mulțumesc,zise omul,privind-o astfel încât să-i dea de înțeles că era disponibil și altă dată.

-Bună,mamă,se auzi Rebecca,coborând scara și trecând pe lângă geamantanele și pungile de la picioarele lui Leslie.Înainte să pleci,ai uitat să-mi speli de mână puloverul galben,așa că a trebuit să-1 trimit la curățătorie.Pe tata o să-1 apuce nervii când o să afle cât a costat.După asta,trecu pe lângă mama ei și se îndreptă spre bucătărie.Leslie se uită lung după ea.Înainte de călătoria în Maine,i-ar fi spus cu un glas plângăreț fiicei sale că ar fi putut să-și spele singură puloverul,dar acum nu avea chef de așa ceva.Alan intră din grădină.Avea pantalonii călcați perfect și o cămașă apretată.Abia dacă se uită la soția sa.

-Credeam că n-ai să te întorci până mâine,zise el în timp ce verifica teancul de corespondență de pe masa din bucătărie.Te-ai certat cu fetele? întrebă el, chicotind la propria-i glumă.Luă două plicuri și,când trecu pe lângă Leslie,o sărută absent pe obraz,apoi începu să urce scara.Încă nu o privise cu adevărat.

-Eu și Bambi trebuie să mergem la un client.Apoi intră în baie.

În clipa următoare,coborî Joe.

-Bună mamă,o salută el.Mă bucur că te-ai întors.Leslie zâmbi,dar apoi Joe spuse că îi era foame.

-Când mâncăm? o întreba în timp ce ieșea pe ușa din față.Leslie rămase nemișcata o clipă.De când era familia ei așa? se chestiona ea.Când deveniseră o mână de străini care locuiau în aceeași casă,fiecăruia păsându-i doar de nevoile lui? Intră în bucătărie,crezând că Rebecca era încă acolo.

-Nu-mi place camera asta,spuse ea cu glas tare.Costase o avere,dar ei nu-i plăcea.Se duse la chiuvetă,umplu ceainicul și îl puse la fiert.

Nu aici am intrat înainte să plec din casa asta? Nu asta făceam?

Apa dădu în clocot,așa că își pregăti o ceașcă de ceai,apoi se duse la fereastră și seuită afară la vechea casă de vară din spate.Își aminti de cea a lui Millicent Formund.Și își aminti ce învățase în ultimele câteva zile.

Puse în chiuvetă ceașca,se duse în holul de la intrare și luă șase pungi grele de cumpărături,apoi le cără afară,către casa de vară.În drumul de întoarcere de la aeroport,trecuse pe la un magazin de artă meșteșugărească și aproape golise rafturile.În fața casei de vară puse pungile pe iarbă,apoi împinse ușa și intră.Se uită înjur cuun ochi de femeie care se pricepea la construcții.Majoritatea stricăciunilor din interior se datorau neglijenței,și puteau fi ușor reparate.

Se uită la lucruri.Foarte puține erau ale ei.Alan scosese rafturile de sus ale bibliotecii pe care o recondiționase Leslie și pusese acolo un televizor.

Bineînțeles că tăcuse o gaură în spate pentru cabluri, dar televizorul fusese mai lat decât raftul, așa că apăruse o gaură și mai mare, deci nu mai rămăsese mare lucru din biblioteca ei. Joe își depozitase în casa de vară tot echipamentul vechi de sport. Rebecca pusese cutii pline cu haine și cărți în fața glasvandului care dădea spre ceea ce fusese odată grădina cu trandafiri.

O clipă, lui Leslie îi veni să închidă ușa ca să nu mai vadă mizeria. Poate că era mai mult decât putea duce. Cum avea să-și convingă familia să facă curățenie în casa asta pentru ca ea să o poată folosi?

Însă își aminti fața fetei Care o privise din oglindă. Aceleia nu îi era frică de nimeni și de nimic. Stând cu mâna pe clanța ușii știu că, acum, asta era punctul de cotitură din viața ei. Reacția din clipa asta avea să-i hotărască restul vieții. I se oferise o a doua șansă, iar ea alesese viața asta și acești oameni pentru că îi iubea. Dar mai învățase că trebuia să se iubească și pe sine.

Adevărul era că nu știa ce o aștepta în următoarele luni. De mult presimțea că soțul ei o să-i ceară divorțul pentru a se putea însura cu o femeie care avea, probabil, aceeași atitudine neînfricată pe care o avusese Leslie cândva. Și dacă se întâmpla așa, ce avea să facă atunci? Avea să-i fie și mai frică decât în acești ultimi ani?

Și cum avea să-i afecteze viața preluarea sau nepreluarea casei de vară?

-N-o să mi-o afecteze deloc! spuse ea hotărâtă, apoi se uită iar în jur. Și, de data asta, aproape că se imaginează în casa de odinioară - perfectă și frumoasă. Așa fusese și ea. Dar și ea, la fel ca și casa, fusese preluată de familia ei.

Zâmbind, Leslie deschise larg ușile, apoi se duse la televizor, îl luă și smulse cablul din perete. Fermecătoarea ei bibliotecă aproape că nu mai avea spate. Încă zâmbind, scoase televizorul pe ușă, și îl aruncă cu toată puterea. Acesta zbură vreun metru, apoi se izbi de marginea unui mic zid de piatră și se rostogoli în josul pantei înspre grătarul din grădină.

Când lovi acel adevărat cuptor de cărămidă al lui Alan, ecranul televizorului se făcu zob, iar Leslie se gândi că nu auzise în viața ei un zgomot mai satisfăcător. Și asta îi dădu tărie. Se întoarse în casa de vară și începu să care afară restul vechiturilor. Patinele lui Joe ajunseră lângă televizorul lui Alan. Apoi Leslie închise ușile. Una dintre balamale era aproape smulsă, dar Leslie putu să o repare. Urmară hainele și hârțoagele Rebeccăi, strânse în ani.

Și, cu fiecare obiect pe care îl arunca, Leslie părea și mai puternică și... ei bine, era cea de altădată.

„V-am spus? o auzi pe Rebecca țipând. A luat-o razna!”

Se lupta cu o cușcă de iepuri ruptă pe care copiii o aruncaseră acolo. O azvârli spre celelalte lucruri care formau deja un morman în fața iubitului grătar al lui Alan. Ridicând privirea, îi văzu pe toți trei venind în fugă spre ea. Rebecca părea mândioasă, Alan îngrijorat, iar Joe parcă se amuza.

Nu le dădu atenție, ci intră iar în casa de vară și luă două pungi cu hrană pentru iepuri, veche de doi ani. ”*S-ar putea să mai avem nevoie de ea*”, protesta Rebecca când Leslie dorea s-o arunce. Oricum, Rebecca ținea cu dinții de tot ce avea și nu renunța niciodată la nimic.

-Leslie, iubito, s-a întâmplat ceva? întrebă Alan din prag. Folosea tonul potrivit clienților dificili. ”*Omul ăla era nebun, așa că i-am vorbit așa*”, îi povestise el, apoi îi exemplificase.

-Nimic, spuse ea, aruncându-i o fărâmă de zâmbet, apoi ridică o cutie cu ornamente de Crăciun stricate pe care Alan jura că avea să le repare într-o bună zi. Seuză-mă, zise ea, apoi trecu pe lângă el și aruncă totul afară.

-Poți să te oprești o clipă? insistă el.

-Nu, nu pot. Vreau să fac curățenie în locul ăsta ca să-mi pot amenaja un studio aici.

-Studio? repetă el uluit. Iubito, știu că nu ți-e ușor, ba chiar te-a deranjat că ai împlinit patruzeci de ani, dar cred că ești un pic cam bătrână să te apuci să dansezi iar. Leslie îl ignoră, luă o altă cutie cu instalații electrice adunate de-a lungul a mulți ani. Când ajunse la ușă, Alan puse mâinile pe cutie, dar privirea pe care i-o aruncă Leslie îl făcu să dea înapoi, însă când ea se pregătea s-o arunce, Alan îi făcu semn cu capul lui Joe și copilul luă cutia.

-Mulțumesc, spuse Leslie, apoi se întoarse. Alan intră după ea.

-Ascultă, iubito, dacă voiai să faci curat în casa asta veche, de ce nu ne-ai spus? Puteam să facem împreună. Ca o familie, în mod ordonat, nu aruncând lucrurile lângă grătar și peste el. Ai văzut că l-ai stricat?

-L-am stricat? repetă ea încet, în timp ce ridica o cutie cu chitanțe din 1984.

Eu ți-am stricat grătarul?

-Da, l-ai distrus, spuse Alan cu severitate, crezând că este îngrijorată.

Leslie se duse la ușă și, uitându-se la Alan, azvârli cu putere cutia. Bucăți de hârtie zburară peste toată peluza, în tufe și copaci, dar Leslie le ignoră și se întoarse în casă simțind că fierbea de mânie. Își privi soțul.

-Eu ți-am stricat grătarul tău? Dar cum rămâne cu ce ai făcut tu casei mele de vară?

-A ta? întrebă el uimit. Credeam că e a noastră.

-Nu, Alan, îl contrazise ea încet. Era a mea, întotdeauna a fost.

Tu pari să fii stăpân pe toată viața noastră,dar casa de vară era a mea.

Alan le făcu semn Rebeccăi și lui Joe să adune hârtiile care zburau,apoi închise ușa.

-Leslie,iubito,știu că pentru o femeie nu e ușor să împlinească patruzeci de ani,dar...

-N-are nici o legătură cu asta!În toți anii lor de căsnicie,dacă Alan striga la ea,Leslie plângea.Dar nu și acum.Acum îl înfrunta.

-Care-i problema,Alan? Micile mele istericale te rețin de la rendez-vous-ul cu Bambi?

-Bambi? Ce dracu' are ea cu treaba asta?

-Totul și nimic,răspunse Leslie,încercând să se liniștească.Nu știuse că acumulase atâta mânie.

-Asta n-are absolut nici o logică,spuse Alan,și ea văzu că era furios.În ultimele zile,Leslie luase hotărârea să nu mai permită ca fericirea ei să fie legată de vreun bărbat.Ellie și Madison aveau cariere de succes,dar ea nu.Acele două femei se aveau pe ele,așa că își puteau permite să adauge vieții lor un bărbat.Însă Leslie avea doar un bărbat.În săptămână petrecută cu Hal și familia lui își dăduse seama că dacă alegea viața cu el,peste douăzeci de ani avea să fie exact ca acum.Ar fi fost atât de implicată în viața lui,încât n-ar mai fi avut timp pentru ea.Fata neînfricată ar fi fost pierdută din nou.

-Corect,spuse Leslie,de data asta mai calmă.Alan,n-aș mai putea trăi nici măcar o zi ca până acum.Toată viața mea v-am dat-o ție și copiilor,și acum ei sunt aproape adulți,așa că vreau ceva și pentru mine.

-Și vrei casa asta veche? întrebă el,continuând să se uite la ea de parcă era nebună.Puteai doar să spui și nu...

-Nu! strigă ea.Nu puteam pentru că tu nu mă vezi.

-E caraghios.Bineînțeles că te văd.Ești acolo.Ea înainta spre el.

-Ba nu mă vezi.Nu pe mine.Vezi o femeie care te hrănește și îți cumpără haine și îți găsește ciorapii și îți organizează petrecerile.Dar nu realizezi că sunt o persoană separată de tine.El o privea cu ochi îngustați.

-Ai fost în Maine și ți-ai petrecut week-end-ul discutând prostii feministe,nu-i așa?

-Vreau să divorțăm,spuse ea,apoi se uită șocată la el.De unde veniseră vorbele alea? Cum se gândise la asta? Alan tăcu.Se uită lung la ea,neîncrezător.Când Leslie vorbi din nou,era liniștită:

-Nu mai pot suporta.Îmi pare rău că te-am părăsit cu ani în urmă,dar trebuia să

mă fi iertat de mult. Am încercat să-mi îndrept greșeala. Dar nu mai pot suporta umilința asta. Dacă o vrei, poți s-o iei.

-Pe cine să iau? întrebă Alan încet și, pentru prima dată în mulți ani, era atent doar la ea.

-Pe Bambi! Leslie scuipe numele cu tot veninul pe care îl simțea.

-Bambi? Crezi că mă interesează Bambi?

-Tot orașul știe de voi doi, așa că... Se întrerupse pentru că Alan zâmbi, apoi începu chiar să râdă.

-Eu și Bambi? Asta crezi tu? De asta ai fost atât de rece cu mine în ultimele luni? Ea e motivul pentru care te-ai îndepărtat de mine?

Ea voi să se apere, dar știa că fusese rece cu el. De fiecare dată când întinsese mâna s-o atingă, se gândise: „*Acum cât timp a atins-o pe ea?*”

Alan se așeză pe canapea, ridicând un nor de praf în jur. Ignorându-l, se uită la Leslie.

-Am crezut că poate ai alt bărbat, spuse el încetișor.

-Eu? întrebă ea neîncrezătoare. Eu sunt între două vârste...

-Ești la fel de frumoasă ca în ziua în care m-am însurat cu tine, zise Alan. Și am angajat-o pe Bambi ca să te fac geloasă. A ținut?

Leslie avu nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă.

-Să mă faci geloasă?

-Întotdeauna a existat o parte din tine la care nu am putut să ajung. Mereu ai fost atât de independentă! Alte neveste își cheamă soțul dacă văd un șoarece pe podea, dar nu a mea. Nu, Leslie a mea poate rezolva tot. Uită-te la casa asta. Tu ai reconstruit-o. Știi cum mă simt când te văd folosind un ferăstrău electric și eu nu sunt în stare să deosebesc o lamă de o pânză? În toți anii ăștia am vrut să te determin să ai nevoie de mine, dar n-am reușit. Nu există nimic să nu poți face perfect. Nici dacă s-ar fi gândit o mie de ani, nu i-ar fi trecut prin cap că astfel de probleme avea Alan. Se așeză lângă el.

-N-ai fost supărat că am fugit și te-am părăsit cu doar două zile înainte de nuntă?

-La dracu', nu. Adică, da, am fost, dar...merita să te am. Dacă nu te-ai fi întors, aș fi fost îndurerat, poate pentru totdeauna, dar te-ai întors. Și în toți anii ăștia m-am mândrit, fără să recunosc, că am o soție care a fost dansatoare la New York.

-Am eșuat. De asta am revenit. Alan îi luă mâna.

-N-ai ratat nimic în viața ta. Dacă tu crezi că nu erai la fel de bună ca celelalte dansatoare este pentru că îți era atât de dor de mine, încât voiai să nu reușești ca să te poți întoarce la mine. Leslie știa că era o urmă de adevăr în vorbele lui. Lui Madison îi fusese atât de dor de casă încât se întorsese în fugă la un bărbat

nepotrivit.Făcuse și ea același lucru? Găsise un pretext pentru a se întoarce acasă? După ce plecase de pe domeniul familiei lui Hal,se întorsese la colegiu și dansase.Și o parte din mintea ei se întrebese cât de bune erau fetele din New York dacă ea nu era considerată așa.Și petrecuse două săptămâni cu Alan,un Alan mult mai tânăr decât acesta,dar același bărbat.Și simțise pentru el aceeași iubire copleșitoare care fusese în inima ei de când îl cunoscuse pe terenul de joacă,în clasa întâi.

-Alan,spuse ea uitându-se în ochii lui.Știu să pictez.

-Tu te pricepi la orice.

-Nu,știu să pictez pe hârtie.Scene.De fapt,mai ales oameni.Acquarele,deși am de gând să încerc și altceva.El păru să nu înțeleagă.

-Tot mai vrei să...știi tu?

-Dar tu?

-Eu? întrebă el,șocat.Eu n-am intenționat niciodată să divorțez.Te-am vrut pe tine înapoi.Așa simțea și Leslie,simțea că lipsise mult timp.Când Alan o luă în brațele,începu să plângă.

-Mi-a fost tare dor de tine,spuse el.Și te iubesc foarte mult.Mereu te-am iubit.

Mai ții minte? Ți-am spus că te voi iubi întotdeauna.

Da,ținea minte.I-o spusese din prima zi,când erau elevi.Ea stătuse lângă leagăne și se uitase lung la acel băiat pe care nu-l mai văzuse,incapabilă să spună ceva.

Amintirea o facu să plângă și mai tare,și el o îmbrățișa mai strâns; apoi o sărută pe gât,și mâinile lui începură să-i descheie nasturii de la rochie.Când Joe deschise ușa,Alan strigă la el să iasă afară.Mai târziu,după ce făcură dragoste pe podeaua casei de vară,Leslie zise:

-Alan,concediaz-o pe Bambi.

-S-a făcut,spuse el,apoi începu iar s-o sărute.

EPILOG

TREI ANI MAI TÂRZIU MAINE

Ellie îi lăsase pe Jessie și pe fiul ei în Bangor și pornise singură în lungul coastei.Nu i se pusese prea multe întrebări,dar își dăduse seama că el ar fi vrut să știe de ce își dorea să se întoarcă într-un loc unde petrecuse doar un week-end cu ani în urmă.”*E ceva ce simt nevoia să fac*”,era tot ce îi spusese.Chiar se simțea împinsă spre asta,se gândi ea,dar nu intră în amănunte.

Îi sărutase luându-și la revedere de la ei,apoi plecase spre orașul în care viața i se schimbasese radical.Dar acum ajunsese de trei ore și tot nu găsisese casa victoriană a

lui madame Zoya.Întrebuse o chelneriță care spunea că crescuse în orășel,dar fata râsese la ideea că acolo ar fi existat un medium.

-Vă referiți la o ghicitoare în palmă? întrebuse fata.

-Era ceva mai mult,răspunsese Ellie în defensivă,dar nu-i putuse spune fetei ce i se întâmplase,cum de altfel nu putuse să povestească nimănui.În timp,încercase de câteva ori să-i relateze totul lui Jessie,dar își dăduse seama că nu avea s-o creadă,așa că se oprișe.Însă în ultimele luni simțise dorința copleșitoare să se întoarcă în Maine și s-o revadă pe femeia-medium.Îi luase ceva timp să-l convingă pe Jessie și să pună la punct călătoria,dar reușise.

Ellie ieși din restaurant și încercă să-și aducă aminte cum găsiseră ele prima dată strada și casa.Înainte să plece de acasă,căutase peste tot cartea de vizită a lui madame Zoya,dar nu o găsisese.Le trimisese un e-mail lui Leslie și lui Madison,dar nici ele nu le mai aveau.Rătăci pe strada principală,uitându-se la toate indicatoarele,apoi se întoarse și o văzu.Zâmbind,porni pe stradă,și la capătul ei văzu casa,exact ca înainte,tot atât de perfectă.Își spuse că era caraghioasă,dar inima îi bătea cu putere când ciocăni la ușă.Îi deschise o doamnă micuță cu părul cărunt.Era plăcută la vedere,dar nu era madame Zoya.

-Probabil că vreți să vedeți casa,spuse femeia.Aici vin foarte mulți turiști,și unii dintre ei sunt destul de amabili să-mi mărturisească cât de mult admiră clădirea asta.

-Nu,de fapt,speram s-o văd pe madame Zoya,zise Ellie.

-Oh,vai de mine,asta-i ceva nou pentru mine,spuse femeia.Madame cum?

-Zoya,repetă Ellie.

-Mă tem că n-am auzit de ea.

-Locuiți de mult aici? Femeia zâmbi.

-Tata a construit casa asta ca dar de nuntă pentru mama.Trăiesc în ea de o viață.

-Oh! Ellie fu dezamăgită.La ce se așteptase? Dacă o femeie cu puterile lui madame Zoya ar fi fost ușor de găsit,ar fi apărut la știrile de seară.

Mulțumesc,spuse în timp ce se întorcea să coboare scările.

-Stați puțin,zise femeia.Nu vreți să intrați? Cred că v-ar prinde bine o ceașcă de ceai,iar mie în mod sigur mi-ar plăcea să am companie.Ellie se gândi că ar fi trebuit să se întoarcă la Bangor,dar intră în casă în urma femeii.

-Apropo,pe mine mă cheamă Primrose,se prezentă ea,iar când Ellie zâmbi,adăugă: Știu.E un nume foarte demodat,dar părinții mei erau oameni de modă veche.Dumneavoastră cine sunteți?

-Ellie Woodward,răspunse ea,uitându-se prin casă.

Interiorul era același ca atunci când fusese aici cu Leslie și Madison. Nu aveți o soră sau nu cunoașteți pe cineva care își vopsește părul în portocaliu?

Ochii lui Primrose licăriră.

-Nu, și cred că mi-aș aminti. De fapt, cred că toată lumea din oraș ar ține-o minte. Luați loc. Tocmai puneam ceainicul pe foc când ați bătut la ușă, așa că ar trebui să fie gata. Ellie se așază pe canapea și, când rămase singură în cameră, rezistă cu greu tentației să spioneze, dar oricum nu avu timp căci Primrose se întoarse în câteva secunde. După ce servi ceaiul și o convinse pe Ellie să-și umple farfuria cu prăjiturele, Primrose spuse:

-Sunt sigură că sunt o babă băgăcioasă, dar aici trăim foarte izolați, așa că poate ai vrea să-mi spui mie ce voiai să vorbești cu această madame... Cum ziceai că o cheamă? Ellie se uită la femeie pe deasupra ceștii de ceai. Minte, se gândi ea, și indiferent ce îi spun va ajunge la madame Zoya.

-De fapt, voiam doar să discut puțin cu ea.

-Atâta tot? întrebă Primrose, părând dezamăgită.

-Și voiam să-i povestesc despre prietenele mele, și despre mine, dar dacă nu e aici... Ellie lăasă ceașca jos.

-Ce drăguț! spuse Primrose. Și ce fac prietenele dumitale? Pe de o parte Ellie ar fi vrut s-o forțeze pe femeie să spună ce știa, dar, pe de altă parte, îi era atât de datoare lui madame Zoya încât voia să-i transmită pe orice cale informațiile.

-Sunt foarte fericite, începu Ellie. Leslie Headrick pictează tot timpul, și soțul ei este foarte mândru de ea. Ambii copii sunt acum la colegiu, și Leslie consideră că e într-o a doua lună de miere.

-Ce plăcut e să auzi de bine! Și cealaltă amică a dumitale?

-Madison continuă să-și administreze clinica din Montana, și a mai născut un copil. Spune că ar vrea să aibă o duzină dacă se poate. Toate trei am ținut permanent legătura de când... mă rog, de când am fost ultima dată aici, și cred că suntem mulțumite acum. Primrose ronțăia o prăjiturică cu glazură roz și ornată cu un boboc de trandafir.

-Asta te include și pe dumneata? Și dumneata ești fericită?

-Da, răspunse încetișor Ellie. Foarte. Am un soț minunat și un fiu adorabil, iar editorul meu consideră că ultima carte pe care am scris-o este cea mai bună.

-Oh, asta-i bine, spuse Primrose. Chiar foarte bine. Se ridică brusc. Și-acum, draga mea, trebuie să mă scuzi, am treabă.

-Da, bine-nțeles, zise Ellie. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, și sper... însă Primrose chiar se grăbea spre ușa din față de parcă abia aștepta să scape de Ellie și, câteva clipe mai târziu, Ellie se afla pe verandă, dincolo de ușa închisă.

-A fost o despărțire bruscă,spuse ea și ieși în stradă.Scotocind în poșetă,scoase celularul și sună la hotelul din Bangor.Sunt în drum spre casă,îi comunică ea lui Jessie.

-Bine.Mie și lui Nate ne e dor de tine.

-Și mie mi-e dor de voi,zise Ellie,apoi închise și se îndreptă spre locul unde parcase mașina închiriată.Imediat ce Ellie ieși din raza vizuală,Primrose lăasă perdeaua să cadă la loc,apoi porni pe coridorul lung.Intră într-o cameră mică,ai cărei pereți aveau un tapet eu trandafiri.Singurul mobilier era reprezentat de trei scaune mari,iar pe podeaua de stejar era un covor.Traversând încăperea, Primrose apăsă pe un trandafir care arăta ca oricare altul de pe perete,și se deschise o ușă.Dincolo de ușă era o cămăruță,puțin mai mare ca o debara,dar lângă peretele îndepărtat se afla o măsuță,pe care era un glob mare din sticlă,pe care unii oameni l-ar numi globul de cristal.În stânga,într-un cuier,erau niște haine de catifea și o perucă de un portocaliu aprins.Pe tot peretele din dreapta, din tavan până în podea,erau fotografiile unor oameni.

Primrose se duse la măsuță și luă o foarfecă.Încet,începu să decupeze fotografiile din niște broșuri.O fotografie era a lui Ellie,decupată dintr-un anunț referitor la apariția pe piață a următoarei ei cărți.Alta era a lui Leslie,din programul unei expoziții cu picturile ei,iar ultima,a lui Madison,decupată dintr-o broșură cu „*absolvenții remarcabili*” ai liceului ei din Montana.

Pe acel perete erau pozele făcute celor trei femei cu ani în urmă,și acum,lângă fiecare,Primrose le prinse pe cele noi; apoi făcu un pas înapoi și se uită la diferență.În fotografiile inițiale,în ochii femeilor se citea tristețea care acum dispăruse.Zâmbind mulțumită,Primrose mai facu câțiva pași înapoi și se uită la întregul perete.Erau peste o sută de fotografii de femei și bărbați,și lângă fiecare era și una nouă.În cele mai multe cazuri în a doua fotografie era evidentă diferența uimitoare în felul în care cei immortalizați priveau lumea.O clipă, Primrose se uită la un bărbat care purta ochelari negri.Rămăsese orb în urma unui accident suferit la vârsta de paisprezece ani.Lângă fotografia cu ochelari negri se afla o alta a unui bărbat care se uita spre aparat și zâmbea.

Oftând încet de mulțumire,Primrose trase sertarul,scoase din el trei cărți de vizită și le strecură în buzunar.Părăsi cămăruța închizând ușa după ea,apoi porni către ieșire.O dată ajunsă afară,se opri un moment pe verandă și zâmbi; apoi coborî scările,mergând înspre stradă.

SFARSIT